

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
V kadencja

Sprawozdanie Stenograficzne

z 62. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
w dniach 19 i 20 maja 2004 r.

Warszawa
2004 r.

Porządek obrad

62. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 19 i 20 maja 2004 r.

1. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych.
2. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty.
3. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw.
4. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości.
5. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.
6. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach.
7. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych.
8. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania.
9. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.
10. **Drugie czytanie** projektu ustawy o utworzeniu Krajowej Rady do Spraw Bioetyki.
11. **Drugie czytanie** projektu uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.
12. **Zmiany** w składzie komisji senackich.
13. **Powołanie** Komisji Spraw Unii Europejskiej.
14. **Wybór** przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej.
15. **Wybór** przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Oświadczenia senatorów są składane na końcu posiedzenia,
po wyczerpaniu porządku obrad.

Obecni senatorowie: *według załączonej do protokołu listy obecności.*

Obecni goście i przedstawiciele urzędów:

Główny Urząd Miar	– prezes Włodzimierz Sanocki
Komisja Papierów Wartościowych i Giełd	– zastępca przewodniczącego Zbigniew Mrowiec
Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji	– zastępca przewodniczącej Aleksander Łuczak
Naczelna Izba Lekarska	– prezes Konstanty Radziwiłł
Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości	– prezes Mirosław Marek
Ministerstwo Finansów	– podsekretarz stanu Piotr Sawicki
	– podsekretarz stanu Elżbieta Suchocka-Roguska
	– podsekretarz stanu Wiesław Szczuka
Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu	– sekretarz stanu Tadeusz Szulc
Ministerstwo Gospodarki i Pracy	– podsekretarz stanu Irena Herbst
	– podsekretarz stanu Marek Szczepański
Ministerstwo Infrastruktury	– podsekretarz stanu Wiesław Szczepański
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	– podsekretarz stanu Tadeusz Matusiak
Ministerstwo Zdrowia	– podsekretarz stanu Wacława Wojtala

(Początek posiedzenia o godzinie 11 minut 01)

(Posiedzeniu przewodniczą wicemarszałkowie Ryszard Jarzembowski, Kazimierz Kutz oraz Jolanta Danielak)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dzień dobry państwu.

Punktualność jest cechą królów. Co prawda Polska to nie monarchia, ale o godzinie 11.00, punktualnie, rozpoczynamy obrady.

Witam państwa serdecznie.

Otwieram sześćdziesiąte drugie posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

(Wicemarszałek trzykrotnie uderza łaską marszałkowską)

Do towarzyszenia mi w roli sekretarzy zapraszam pana senatora Sławomira Izdebskiego oraz pana senatora Zbigniewa Gołąbka.

Listę mówców będzie prowadził pan senator Zbigniew Gołąbek.

Szanowni Państwo! Chciałbym zauważyć, że dzisiaj po raz pierwszy po naszym wstąpieniu do Unii Europejskiej Senat Rzeczypospolitej Polskiej zebrał się w zjednoczonej Europie.

Panie i Panowie! 25 kwietnia zmarł nasz kolega, senator Jerzy Cieślak, senator trzeciej, czwartej i piątej kadencji, przewodniczący Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, członek Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, przewodniczący Senackiej Polsko-Japońskiej Grupy Parlamentarnej, członek stałej delegacji Senatu do OBWE, wiceprezes Zarządu Głównego Polskiego Czerwonego Krzyża, wiceprezes Karkonoskiego Towarzystwa Naukowego, działacz Stowarzyszenia Menedżerów Ochrony Zdrowia, człowiek o prawym charakterze, wielki społecznik, nasz wspańiały kolega, nieodżałowanej pamięci.

Proszę wszystkich o powstanie i uczczenie minutą ciszy pamięci senatora Jerzego Cieślaka.

(Wszyscy wstają) (Chwila ciszy)

Dziękuję bardzo.

Panie i Panowie Senatorowie! Wczoraj obchodziliśmy sześćdziesiątą rocznicę bitwy pod Monte Cassino. 18 maja 1944 r. żołnierze Drugiego Korpusu Polskiego, dowodzonego przez generała

Władysława Andersa, zdobyli broniony przez doborowe jednostki komandosów niemieckich klasztor ojców benedyktynów. W sześćdziesiątą rocznicę tej bitwy oddajmy hołd poległym bohaterom polskim żołnierzom, walczącym o wolną i demokratyczną Polskę.

Proszę wszystkich o powstanie i uczczenie tej doniosłej rocznicy minutą ciszy.

(Wszyscy wstają) (Chwila ciszy)

Dziękuję bardzo.

Informuję, że Sejm na swym siedemdziesiątym trzecim posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2004 r. przyjął wszystkie poprawki Senatu do następujących ustaw: ustawy o rolnictwie ekologicznym, ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw, ustawy o indywidualnych kontaktach emerytalnych, ustawy o pracowniczych programach emerytalnych, ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, ustawy o wyposażeniu morskim, ustawy o zmianie i uchyleniu niektórych ustaw w związku z uzyskaniem przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Sejm przyjął większość poprawek Senatu do następujących ustaw: ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawy o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarzy i położnej oraz niektórych innych ustaw, ustawy o wyrobach stosowanych w medycynie weterynaryjnej, ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, ustawy o zmianie ustawy o usługach detektywistycznych, ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie morskim oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z wdrażaniem przepisów prawa Unii Europejskiej, ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików wojewódzkich oraz niektórych innych ustaw, ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne oraz ustawy o zawodzie lekarza, ustawy o wyrobach medycznych, ustawy o Narodowym

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Planie Rozwoju, ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową, ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowych.

Sejm odrzucił uchwałę Senatu w sprawie odrzucenia ustawy o klasyfikacji drewna surowego nieobrobionego.

Z kolei na siedemdziesiątym czwartym posiedzeniu w dniach 29 i 30 kwietnia 2004 r. Sejm przyjął wszystkie poprawki Senatu do ustawy o świadczeniach przedemerytalnych oraz większość poprawek Senatu do ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej i część poprawek o zmianie ustawy – Prawo lotnicze.

Na siedemdziesiątym piątym posiedzeniu w dniu 14 maja 2004 r. Sejm przyjął zaś wszystkie poprawki Senatu do ustawy o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

Informuję, że protokoły pięćdziesiątego dziewiątego i sześćdziesiątego posiedzenia Senatu, zgodnie z regulaminem, są przygotowane do udostępnienia senatorom. Jeżeli nikt z państwa nie zgłosi do nich zastrzeżeń, to zostaną one przyjęte na kolejnym posiedzeniu.

Szanowni Państwo! Doręczony państwu senatorom projekt porządku obrad sześćdziesiątego drugiego posiedzenia obejmuje:

1. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych.

2. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty.

3. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

4. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości.

5. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

6. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach.

7. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004 – 2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych.

8. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania.

9. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

10. Drugie czytanie projektu ustawy o utworzeniu Krajowej Rady do Spraw Bioetyki.

11. Drugie czytanie projektu uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionego porządku obrad?

Zgłasza się pan senator Jerzy Adamski.

Proszę bardzo.

Senator Jerzy Adamski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W związku z tym, że Regulamin Senatu wszedł w życie, proponuję poszerzenie porządku obrad o trzy punkty: powołanie Komisji Spraw Unii Europejskiej, powołanie przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej i zmiany w składach komisji senackich, zgodnie z art. 48 naszego regulaminu.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy jeszcze ktoś z państwa chciałby zabrać głos w sprawie porządku obrad lub zgłosić wniosków przeciwny do wniosku pana senatora Jerzego Adamskiego? Nie stwierdzam tego. Dziękuję.

Wobec tego uznaję, że Senat przyjął proponowany porządek obrad wraz z punktami poszerzającymi ten porządek, zgłoszonymi przez pana senatora Jerzego Adamskiego.

Proponuję, żebyśmy je rozpatrzyli w kolejności następującej – jako punkt dwunasty, trzynasty i czternasty.

Dziękuję bardzo.

Informuję, że głosowania w sprawie rozpatrywanych punktów zostaną przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu. Osobiście przewiduję, że nastąpi to za mniej więcej dobę.

Panie i Panowie Senatorowie! Pragnę ponadto przypomnieć, że dzisiaj o godzinie 12.00 upływa termin zgłaszania kandydatur do Komisji Spraw Unii Europejskiej. Senator może być członkiem nie więcej niż dwóch komisji stałych, co państwo uchwaliliście niedawno, wprowadzając zmiany do Regulaminu Senatu; w tym przypadku mówi o tym art. 20 ust. 2. Wobec tego wszyscy ci z państwa senatorów, którzy chcą pracować w nowej komisji, w Komisji Spraw Unii Europejskiej, a są już członkami dwóch innych komisji senackich, muszą wcześniej – albo równocześnie – zrezygnować z pracy w jednej z tych komisji. Bardzo proszę, mamy na to jeszcze pięćdziesiąt minut.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Sejm uchwalił tę ustawę na siedemdziesiątym trzecim posiedzeniu 20 kwietnia 2004 r. Dwa dni potem otrzymaliśmy ją w Senacie. Następnie marszałek, zgodnie z regulaminem, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie.

(*wicemarszałek R. Jarzembowski*)

Tekst ustawy mamy w druku nr 693, a sprawozdanie komisji w druku nr 693A.

Bardzo proszę pana senatora Tadeusza Wnuka, sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy. Bardzo proszę.

Przypominam, że sprawozdania nie mogą trwać dłużej niż dwadzieścia minut.

Senator Tadeusz Wnuk:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Przypomnę – celowo – na wstępie sprawozdania komisji, którą reprezentuję, że rozpatrywaną ustawę o funduszach inwestycyjnych w grudniu ubiegłego roku, tuż przed trzecim czytaniem, zdjął z porządku obrad marszałek Sejmu.

Powodem tej decyzji były duże kontrowersje, jakie wzbudziły wśród części posłów regulacje odnoszące się do fragmentu ustawy, do funduszy sekurytyzacyjnych, a zwłaszcza możliwości stosowania sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego. Zdaniem tych posłów, fundusze te mogłyby nadużywać tego rozwiązania, dotychczas zastrzeżonego tylko dla banków jako instytucji zaufania publicznego, odpowiedzialnych za ochronę ich depozytariuszy.

W trakcie wznowionego trzeciego czytania tej ustawy w kwietniu bieżącego roku Sejm przyjął poprawkę, która skreśliła art. 195–197, znosząc sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny. W końcowych dyskusjach Sejmu pojawiły się jednak wątpliwości, czy nie jest to zbyt krańcowe rozwiązanie, naruszające ochronę interesów nabywców papierów wartościowych emitowanych przez fundusz sekurytyzacyjny.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych podczas ponownego rozpatrywania tej regulacji wzięła pod uwagę następujące przesłanki. Pierwsza, generalna, mówi, że w istocie to fatalny stan krajowego sądownictwa i przewlekłość procedur uzasadniają stosowanie tak szczególnych instrumentów, jak bankowy lub sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny. W przypadku tego drugiego komisja uznała, że jego całkowite zniesienie spowoduje konieczność dochodzenia przez fundusze sekurytyzacyjne swych należności wyłącznie w drodze sądowej, co wydłuży okres spłaty długu uczestników funduszy lub nawet to uniemożliwi, bowiem dłużnik może w tym okresie zbyć swoje aktywa lub też zbankrutować. Taki stan nie będzie budził zaufania zarówno do tego rodzaju funduszy, jak i do całego sektora funduszy inwestycyjnych. Alternatywą stanie się więc instytucja poddania się egzekucji z aktu notarialnego, zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego, której stosowanie spowoduje istotny wzrost ko-

szków procesów sekurytyzacji i być może także ich nieopłacalność. Bez tego tytułu może się okazać, że powołane zostaną do życia instytucje, które nie będą miały możliwości skutecznego funkcjonowania na rynku.

Komisja, kierując się tymi przesłankami, zdecydowała się zaproponować Wysokiej Izbie wniesienie poprawek do uchwały Sejmu, przywracając możliwość stosowania tego instrumentu, ale przy wprowadzeniu wielu ograniczeń i warunków dotyczących jego stosowania, także w celu ochrony samych dłużników. Będzie więc to możliwe tylko w odniesieniu do wierzytelności nabytych przez fundusz od banku krajowego i tylko w przypadku niedotrzymywania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, na przykład przeznaczenia go na inne cele, lub zwłoki z zapłatą raty kredytu co najmniej za dwa okresy płatności. Instrumentu tego nie będzie można stosować w tych przypadkach, które budziły w Sejmie największe kontrowersje, a więc w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej.

Proponowane przez komisję nowe brzmienie art. 195 i art. 195a i b, dotyczących instytucji sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego, oparte jest na zgodnej woli dwóch stron, dłużnika i funduszu. Wystawienie tego tytułu będzie więc niemożliwe bez oświadczenia dłużnika wyrażającego zgodę na przelanie jego wierzytelności z banku do funduszu, a także bez oświadczenia o poddaniu się dobrowolnej egzekucji na rzecz wskazanego funduszu, co podkreślę, z podaniem kwoty zadłużenia oraz terminu, do którego fundusz może wystąpić o nadanie sądowej klauzuli wykonalności.

Komisja proponuje dodatkowo, aby wystawienie tytułu egzekucyjnego było poprzedzone, po pierwsze, powiadomieniem dłużnika przez fundusz o takim zamiarze, po drugie, wezwaniem go do uregulowania zaległych należności w ciągu czternastu dni. Ponadto sąd przed nadaniem klauzuli wykonalności będzie miał obowiązek wezwać dłużnika celem wysłuchania jego argumentacji. Zdanie końcowe komisji w odniesieniu do tej poprawki, do tego wniosku, jest takie, że sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny w przedstawionym kształcie prawnym będzie gwarantował z jednej strony prawidłową ochronę dłużnika, a z drugiej strony zapewniał ochronę interesów nabywców papierów wartościowych emitowanych przez fundusz sekurytyzacyjny.

Komisja zgodziła się z postulatem i poglądem Stowarzyszenia Towarzystw Funduszy Inwestycyjnych, że jest potrzeba dokonania zmiany w art. 50 ustawy, dotyczącym zasady ustalania wartości kapitałów własnego poszczególnych towarzystw. Obecnie jest to uzależnione od poniesionych kosztów całkowitych, podczas gdy zgodnie z właściwą dyrektywą Unii relacja ta powinna

(senator T. Wnuk)

być odnoszona do kosztów stałych, z wyłączeniem kosztów zmiennych. Dodam, że zmiana ta pozwoli na stworzenie równych warunków, na zachowanie konkurencyjności rodzimych podmiotów wobec podmiotów Unii Europejskiej.

Komisja uznała także za w pełni celowe uzupełnienie w treści art. 2 definicji inicjatora sekurytyzacji o jednostki samorządu terytorialnego i związki. Umożliwi to po prostu sekurytyzację wierzytelności komunalnych.

W ocenie komisji zaistniała także potrzeba skorygowania części zapisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zawartych w art. 303, aby zapewnić neutralność podatkową transakcji sekurytyzacji przeprowadzonej na wierzytelnościach kredytowych lub pożyczkowych. Proponowane, dla spełnienia tej zasady, konkretne zmiany w sprawozdaniu komisji mają na celu usunięcie wątpliwości dotyczących preferencji podatkowych dla banków zbywających wierzytelności do funduszu sekurytyzacyjnego bądź towarzystw tworzących tego rodzaju fundusz.

W związku z dużym opóźnieniem wejścia w życie tej ustawy zaszła także potrzeba jej dostosowania do zapisów ustaw już wcześniej uchwalonych. A więc art. 65 do nowelizacji ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi, art. 305 do zmiany ustawy do autostradach płatnych, a art. 312 do ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz o zmianie innych ustaw.

W związku z faktem, że z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej wszedł w życie rozdział 10a ustawy, jeszcze z 1997 r., o funduszach inwestycyjnych, do obecnej należałoby wprowadzić przepisy przejściowe dotyczące zbywania na terytorium Rzeczypospolitej tytułów uczestnictwa funduszy zagranicznych, co zostało sformułowane w skorygowanej treści art. 329.

Komisja nie wnosi uwag do wszystkich pozostałych regulacji ustawy, uznając, że spełniają one przyjęte generalne cele tej kompleksowej nowelizacji. Podstawowym z nich jest oczywiście dostosowanie dotychczasowych przepisów do dyrektyw i prawa wspólnotowego, unijnego.

Z wielu regulacji, które zostały ujęte w ustawie dla spełnienia tego celu, najważniejsze jest stworzenie równych warunków działania krajowych oraz unijnych towarzystw i funduszy, przy zachowaniu, co chciałbym podkreślić, pełnego nadzoru nad tym sektorem przez Komisję Papierów Wartościowych i Giełd.

Regulacje ustawy tworzą także warunki dla wzrostu oszczędności krajowych i ich dywersyfikacji przez inwestorów. Na przykład projekt wprowadza nowego rodzaju fundusze, bardziej odpowiadające wymogom działalności inwesty-

cyjnej, takie jak fundusz rynku pieniężnego, fundusz portfelowy, fundusz sekurytyzacyjny i fundusz aktywów niepublicznych. Wskazane jest dodanie w tym miejscu, że obecnie aktywa funduszy inwestycyjnych w Polsce sięgają już 35 miliardów zł, stanowiąc 5% PKB, podczas gdy trzy lata temu było to zaledwie 0,5%. Dodam też, że w krajach Unii Europejskiej wskaźnik ten sięga 50%.

Ustawa – co także chciałbym podkreślić – zachowuje wysoki stopień bezpieczeństwa środków powierzonych funduszom przez ich uczestników, nie ulega bowiem zmianom główna konstrukcja funduszu jako osoby prawnej, podlegająca sprawdzonemu i rzetelnemu nadzorowi Komisji Papierów Wartościowych i Giełd. Dodatkowo nad bezpieczeństwem aktywów – co przypominać – zobowiązany jest czuwać depozytariusz, którym mogą być tylko instytucje zaufania publicznego. Najczęściej są to banki krajowe o funduszach własnych powyżej 100 milionów zł.

Poszczególne zmiany przepisów zostały bardzo szczegółowo i bardzo wyczerpująco przedstawione w uzasadnieniu projektu rządu, które otrzymaliśmy, a także w czasie obrad komisji przez kierownictwo Ministerstwa Finansów – dodam – w obecności pani poseł Małgorzaty Ostrowskiej, sprawozdawcy sejmowego w sprawie tej ustawy.

Panie Marszałku, Państwo Senatorowie, z upoważnienia Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych proszę Wysoką Izbę o przyjęcie uchwalonej przez Sejm ustawy o funduszach inwestycyjnych wraz z proponowanymi poprawkami. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję, ale proszę jeszcze chwilę pozostać przy mównicy, bo można teraz będzie zadawać pytania. Zgodnie z regulaminem nie może to trwać dłużej niż minutę.

Proszę bardzo, czy są pytania? Nie stwierdzam. Dziękuję.

Rozpatrywana ustawa pojawiła się na ścieżce legislacyjnej jako projekt rządowy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Witam serdecznie na naszym posiedzeniu pana ministra Piotra Sawickiego wraz z osobami towarzyszącymi – Bartoszem Drabikowskim i Teresą Olszówką. Witam także zastępcę przewodniczącego Komisji Papierów Wartościowych i Giełd, pana przewodniczącego Zbigniewa Mrowca wraz z panią Barbarą Jawdosiuk.

Czy pan minister chciałby w tym momencie zabrać głos?

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Piotr Sawicki:**

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu rządu chciałbym prosić o przyjęcie przez Senat ustawy o funduszach inwestycyjnych.

To jest kolejna ustawa, która, oprócz ustawy o giełdach towarowych oraz nowelizacji prawa o publicznym obrocie papierami wartościowymi, tworzy infrastrukturę nowoczesnego polskiego rynku kapitałowego.

Rozwój sektora funduszy inwestycyjnych i doświadczenia związane ze stosowaniem obecnie prawem, które obowiązuje od 1997 r., a także zakres proponowanych zmian skłaniają do wniosku, że jest pilna potrzeba zastąpienia obecnie obowiązujących przepisów nowymi regulacjami. Podstawowym powodem, dla którego rząd zwraca się do Wysokiej Izby z prośbą o przyjęcie ustawy, jest konieczność dostosowania przepisów tej ustawy do prawa Unii Europejskiej. Przede wszystkim chodzi o Dyrektywę w sprawie koordynacji ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe.

Pan senator sprawozdawca dość szczegółowo scharakteryzował ustawę. Nie chciałbym powtarzać też zawartych w przemówieniu pana senatora...

(*Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:* Panie Ministrze, mogą być pytania, to wtedy będzie można...)

Tak jest.

Przede wszystkim chciałbym serdecznie podziękować komisji i panu senatorowi sprawozdawcy za owocną pracę nad tekstem tej ustawy i stwierdzić, że poprawki, które komisja zaproponowała, rząd popiera i akceptuje. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Proszę jeszcze chwilę pozostać na mównicy, Panie Ministrze.

Czy senatorowie mają regulaminowe pytania do pana ministra? Nie stwierdzam. Dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Na liście mówców jest nazwisko pana senatora Tadeusza Wnuka, który nie zamierza przemawiać, tylko złożył wnioski o charakterze legislacyjnym.

Wobec braku dalszych zgłoszeń zamykam dyskusję.

Ze względu na fakt, iż pan senator Tadeusz Wnuk zgłosił wnioski legislacyjne, bardzo proszę

Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych, żeby zechciała się do nich odnieść i przedstawić nam stosowne sprawozdanie.

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty.

Sejm uchwalił tę ustawę na siedemdziesiątym trzecim posiedzeniu 20 kwietnia. Dwa dni potem trafiła ona do Senatu. Marszałek Senatu skierował ją do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Przygotowały one wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Tekst ustawy jest w druku nr 692, natomiast sprawozdanie w druku nr 692A.

Jak widzimy, sprawozdawcą połączonych komisji będzie pani senator Jolanta Popiołek.

Bardzo proszę.

Senator Jolanta Popiołek:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Przypadł mi w udziale zaszczyt przedstawienia Wysokiej Izbie sprawozdania Komisji Nauki, Edukacji i Sportu w sprawie uchwalonej przez Sejm na siedemdziesiątym trzecim posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty. Jest ona w druku senackim nr 692.

Uchwalona przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ustawa powstała z przedłożenia rządowego, dotyczy kształcenia zawodowego na poziomie robotnika wykwalifikowanego i czeladnika.

Zmiany zawarte w ustawie dotyczą nowelizacji ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty i podyktowane są faktem wykreślenia w znowelizowanych ustawach – to jest ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz w ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne – odliczanych od podatku ulg podatkowych, które przysługiwały pracodawcom będącym osobami fizycznymi prowadzącymi działalność gospodarczą, w tym również w formie spółki prawa cywilnego lub osobowej spółki handlowej, za wykształcenie młodocianych pracowników.

Przed zmianą prawa podatkowego pracodawcy, w głównej mierze rzemieślnicy, przyjmujący zgodnie z art. 78 ustawy o systemie oświaty uczniów w celu praktycznej nauki zawodu, korzystali z ulg podatkowych, które były dla nich wymierną formą zachęty do tego, aby podejmować się kształcenia młodocianych pracowników. Ulgi rekompensowały koszty związane z tym kształceniem. Dlatego ustawa ta jest potrzebna.

Wprowadza ona do ustawy o systemie oświaty po art. 70a, który mówi o finansowaniu praktyk

(senator J. Popiołek)

zawodowych, art. 70b. Artykuł ten mówi o tym, że pracodawcy, którzy zawarli umowę o pracę z młodocianymi pracownikami, mogą otrzymać dofinansowanie, jeżeli pracodawca lub osoba zatrudniona u pracodawcy posiada odpowiednie kwalifikacje do prowadzenia przygotowania zawodowego, a młodociany pracownik ukończył naukę zawodu lub przyuczenie do wykonywania określonej pracy i zdał egzamin określony w odrębnych przepisach. Wysokość dofinansowania wynosi: 4 tysiące 587 zł przy okresie kształcenia wynoszącym dwadzieścia cztery miesiące, czyli dwa lata nauki; 7 tysięcy 645 zł przy okresie kształcenia wynoszącym trzydzieści sześć miesięcy, czyli trzy lata nauki; 240 zł za każdy miesiąc w przypadku przyuczenia do wykonywania określonej pracy, przy czym przyuczenie to może trwać od trzech do sześciu miesięcy, istnieje też możliwość jego przedłużenia do dwudziestu dwóch miesięcy w przypadku junaków ochotniczych hułców pracy.

Podstawą do wypłacania środków finansowych będzie wniosek pracodawcy wraz z niezbędnymi podstawowymi załącznikami. Podmiotami przekazującymi pracodawcy środki na dofinansowanie kosztów kształcenia będą jednostki samorządu terytorialnego właściwe ze względu na miejsce zamieszkania młodocianego pracownika. Samorządy otrzymają na ten cel z budżetu państwa dotację celową na zadania własne. Bardzo ważne jest również to, że środki niezbędne na ten cel w bieżącym roku zostały przewidziane w ustawie budżetowej na 2004 r. w wysokości około 350 milionów zł.

Godne podkreślenia jest to, że w jasny sposób określono wysokość dofinansowania oraz sposób jego ewentualnego zwiększenia. Przewiduje się, że od 1 stycznia 2005 r. kwoty będą ulegały waloryzacji, jeżeli wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w czerwcu danego roku w stosunku do grudnia poprzedniego roku wyniesie co najmniej 100%.

Panie Marszałku, Panie i Panowie Senatorowie, w imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu proszę o przyjęcie projektu uchwały zawartej w druku nr 692A. Dziękuję...

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

A w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej? Pani jest sprawozdawczynią połączonych komisji, więc...

(Senator Jolanta Popiołek: Również w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.)

A, to dobrze. Jak pani widzi, marszałek czuwa nieustannie...

(Senator Jolanta Popiołek: Tak jest.)

...i teraz zaprasza senatorów do zadawania pytań, nie może to trwać dłużej niż minutę.

Pan senator Edmund Wittbrodt, proszę bardzo.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.
Mam dwa pytania.

Jedno pytanie dotyczy tego, że w ustawie podane są bardzo konkretne kwoty. Czy to nie jest zbyt szczegółowo podane jak na ustawę? Czy komisje zastanawiały się nad tym, żeby taki zapis znalazł się w rozporządzeniu albo żeby, tak jak w innych ustawach, było odwołanie do pewnej podstawy, którą podaje na dany rok na przykład minister finansów?

I drugie pytanie. Pani mówi, że jest rezerwa 350 milionów zł. Jak ona się ma do szacowanych potrzeb? Czy to też było analizowane przez komisje?

(Senator Jolanta Popiołek: Mogę?)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Może zbierzemy pytania? Czy są dalsze pytania? Pani senator Teresa Liszcz... Chociaż może, ponieważ było to dość skomplikowane, pani od razu odpowie. Jak widzę, ma pani notatki.

Senator Jolanta Popiołek:

Na posiedzeniu połączonych komisji rozmawialiśmy na ten temat. Z tego, co mówili pani minister i pan minister, wynika, że te kwoty są równoważne kwotom, które wynikają ze zniesionych ulg podatkowych. Ponieważ wszyscy ci pracodawcy, którzy mają zachowane prawa nabyte, czyli rozpoczęli kształcenie przed 1 stycznia 2004 r., będą w dalszym ciągu korzystali z ulgi podatkowej, a ta ulga jest taka sama jak kwoty proponowane w ustawie.

Z tego, co mówiła pani minister, wynika też, że z ulgi podatkowej skorzystało w 2002 r. dwadzieścia dziewięć tysięcy stu pięćdziesięciu pięciu podatników. Łączna kwota odliczeń wyniosła 274 miliony 441 tysięcy zł. Przewiduje się na ten cel 350 milionów zł, które są zapisane w rezerwie celowej budżetu państwa. Zwiększenie tej kwoty, uzasadnione jest tym, że rozszerza się kategoria pracodawców, którzy będą mogli skorzystać z rekompensaty. Wyliczone kwoty są podobne do kwot ulg, które były odpisywane od podatku.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Zgłaszała się pani senator Teresa Liszcz.

Senator Edmund Wittbrodt:

Jeszcze drugie pytanie, Panie Marszałku. Chodziło o tak szczegółowy zapis. Czy nie lepiej odesłać do rozporządzenia?

(*Senator Jolanta Popiołek:* To może nie ja odpowiem, tylko ktoś z ministerstwa.)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Scedujmy to pytanie na przedstawiciela rządu.

Tymczasem pani senator Teresa Liszcz.

Senator Teresa Liszcz:

Dziękuję.

Chciałabym zapytać panią senator, czy uważa za stosowne to, że uzyskanie dofinansowania przez pracodawcę jest uzależniane od tego, że młodociany skończy naukę i zda egzamin? Czy to nie będzie działało w ten sposób, że wszyscy będą zdawali egzaminy, nawet jak nic nie będą potrafili, żeby pracodawca uzyskał rekompensatę? Zdaję sobie sprawę, że to nie sam pracodawca egzaminuje, że jest komisja, ale mimo wszystko, czy to nie będzie stwarzać pewnego nacisku, żeby egzaminy były liberalne, bo inaczej...? Niby dla czego pracodawca ma być karany za to, że dostał leniwego czy niezdolnego ucznia, czy też takiego, który porzucił naukę, mimo że pracodawca poniósł pewne nakłady i pracy, i kosztów na jego kształcenie? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Proszę bardzo.

Senator Jolanta Popiołek:

Pani Senator, nie każdy uczeń jest bardzo zdolny, prawda? Pracodawca będzie więc miał i bardzo zdolnych uczniów, i leniwych albo takich, którzy akurat źle wybrali zawód, którego chcą się nauczyć. Ulgi powodowały, że pracodawca dostawał ulgę, jeśli wypracował zysk. Mówił tak: nie mam zysku, ciężko pracowałem i w efekcie nie dostałem żadnej ulgi. Teraz będzie to w pewnym sensie motywujące dla pracodawcy. Po prostu będzie musiał tak wyszkolić pracownika, żeby on zdał egzamin, a wtedy dostanie środki.

Jest jeszcze jeden zysk, taki zysk edukacyjny. Leniwy czy niezdolny uczeń nie będzie czasami wykorzystywany przez pracodawcę do jakichś prac. Założmy, przez panią właścicielkę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Oczywiście można snuć dalsze przypuszczenia, ale myślę, że akurat nie o to chodzi.

Czy są jeszcze inne pytania? Nie stwierdzam. Dziękuję, Pani Senator.

(*Senator Jolanta Popiołek:* Dziękuję.)

Mamy do czynienia z ustawą, która narodziła się jako przedłożenie rządowe. Do reprezentowania stanowiska rządu został uprawniony przez Radę Ministrów minister finansów.

Witam na naszej sali panią minister Elżbietę Suchocką-Roguską, podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów. Obecny jest także pan minister Tadeusz Szulc, sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu.

Czy pani minister w tym momencie chce zabrać głos, czy dopiero po ewentualnych pytaniach?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Elżbieta Suchocka-Roguska:* Po ewentualnych pytaniach.)

Jedno pytanie zostało już skierowane. Może pan senator Wittbrodt zechce je przypomnieć.

Senator Edmund Wittbrodt:

Tak. Pani Minister, mi chodziło o to, że w ustawie jest bardzo konkretny, kwotowy zapis. Pytanie, czy nie lepiej byłoby to rozwiązać poprzez odwołanie do rozporządzenia? W innych ustawach podawane są pewne kwoty bazowe wtedy, kiedy mówimy o systemie wynagrodzeń, i to ma do tego odniesienie. A tutaj jest konkretna kwota.

Przy okazji, Panie Marszałku, mam pytanie. To jest dotacja, która trafia do samorządu poprzez budżet wojewody. Jak wobec tego resort widzi przyszłe finansowanie tego typu szkół, wtedy kiedy środki będą generowane w jednostce samorządu terytorialnego, w organie prowadzącym szkołę, czyli będzie inny system finansowania?

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Może zbierzmy pytania.

Pani senator Janina Sagatowska, proszę bardzo.

Senator Janina Sagatowska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Minister, to oczywiście jest wycinkowa zmiana ustawy o systemie oświaty. W związku z licznymi postulatami samorządów gmin dotyczącymi zmiany sposobu obliczania wysokości subwencji oświatowej dla gmin chciałabym zapytać, czy w najbliższej przyszłości Ministerstwo Fi-

(senator J. Sagatowska)

nansów planuje zmiany w tej ustawie związane właśnie ze sposobem naliczania subwencji oświatowej dla gmin? Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Czy są dalsze pytania? Nie ma.

Zatem proszę panią minister, żeby zwięźle ze-
chciała się odnieść do tych, które padły – do pyta-
nia senatora Wittbrodta i pani senator Sagatow-
skiej.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Elżbieta Suchocka-Roguska:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Jeżeli chodzi o kwotę dopłaty do nauki zawo-
du, to jest ona tożsama z kwotą określoną w roz-
porządzeniu ministra finansów z 28 listopada
2003 r., kwotą stanowiącą ulgę podatkową dla
tych podatników, którzy kontynuują naukę za-
wodu i zgodnie z ustawą mają prawa nabyte,
w związku z tym w dalszym ciągu mogą z tej ulgi
korzystać. Tak więc zarówno ci podatnicy, którzy
będą nauczali zawodu i korzystali z dopłat na
podstawie ustawy o podatku dochodowym od
osób fizycznych i ustawy o zryczałtowanym po-
datku dochodowym, jak i ci przedsiębiorcy, któ-
rzy będą dostawali dopłaty na mocy ustawy o sy-
stemie oświaty, będą otrzymywać dopłaty w tej
samej wysokości. Taka była zasada przy kon-
struowaniu wysokości tej kwoty.

Jeżeli natomiast chodzi o zmiany sposobu na-
liczania subwencji, to oczywiście pewne zmiany
mogą być wprowadzone, będziemy o tym rozma-
wiać z resortem edukacji. Ale w najbliższym cza-
sie na pewno nie będzie zmiany dotyczącej nali-
czania subwencji. Dziękuję bardzo, Panie Mar-
szałku.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Otwieram dyskusję.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią senator
Irenę Kurzępę. Następnym mówcą będzie pani
senator Teresa Liszcz.

Informuję przy okazji, że senatorowie Witold
Gładkowski i Krzysztof Szydłowski złożyli swoje
przemówienia do protokołu*.

Proszę bardzo, pani senator Irena Kurzępa.

Senator Irena Kurzępa:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Uchwalona przez Sejm Rzeczypospolitej
w dniu 20 kwietnia bieżącego roku ustawa
o zmianie ustawy z dnia 7 września 1991 r. o sys-
temie oświaty dotyczy młodzieży podlegającej
obowiązkowi szkolnemu. Młodociani pracownicy
to młodzież w wieku od szesnastu do osiemnastu
lat, która podlega obowiązkowi nauki. Przygoto-
wanie zawodowe u pracodawcy stanowi realiza-
cję tego obowiązku.

Pragnę podkreślić, że szkolenie zawodowe
u rzemieślników to szczególny rodzaj szkolenia.
Wymaga ono przygotowania pracodawcy czy
szkolącego, a jednocześnie niezwykle jego za-
angażowania i swoistych predyspozycji. Jest tu-
taj kontakt mistrz – uczeń. A rzemieślnik to czło-
wiek, który przykładą ogromną wagę do fachowo-
ści, do rzetelności i do uczciwości. Jeśli w ten
sposób, kierując się takimi zasadami, szkoli on
młodego człowieka, to trzeba mieć na uwadze to,
że szkoli dobrego fachowca, u którego fachowość
będzie najważniejsza, a w naszym rozwijającym
się świecie i w naszej ciągle jeszcze pozostawia-
jącej wiele do życzenia przedsiębiorczości facho-
wość jest niezwykle istotna.

Czy zasadna jest rekompensata dla szkolące-
go po zakończeniu nauki? Otóż wydaje się, że jest
ze wszech miar zasadna, dlatego że ta rekomp-
sata będzie zależała właśnie od efektywności
kształcenia, nie zaś od samego faktu przyjęcia u-
cznia. Na podstawie obserwacji tego obszaru do-
skonale wiem, że i szkolący rzemieślnicy muszą
się mocno zastanowić nad tym czy przyjąć uc-
znia, czy czas i ich przygotowanie pozwolą im na
to, żeby szkolić człowieka, i oczywiście przygoto-
wujący się do zawodu także musi liczyć się z wła-
snymi predyspozycjami w tym kierunku. Z ob-
szerwacji wnoszę także, iż młodzież przygotowana
pod okiem dobrego fachowca, rzemieślnika po-
tem w zawodzie realizuje się lepiej aniżeli mło-
dzież, która praktyki czy zajęcia praktyczne w za-
wodzie odbywała w dużych zakładach i brakowa-
ło tego bezpośredniego kontaktu.

W trakcie prac nad zmianą ustawy pojawiały
się i takie głosy i wątpliwości, że to przecież po-
wiat prowadzi szkoły zawodowe, a w związku
z tym, czy nie powiat powinien przyjąć ten obo-
wiązek rekompensowania kosztów. Otóż wydaje
się, że rozwiązanie zaproponowane w ustawie,
jest ze wszech miar zasadne. Przede wszystkim
dlatego, że dotyczy to młodzieży, która podlega
obowiązkowi szkolnemu, a to gmina, nie zaś ktoś
inny prowadzi sprawozdawczość oświatową.
Przecież mieliśmy już taką sytuację, że gdzieś
tam zgubiło nam się iluś uczniów. Były także i ta-
kie pomysły, żeby realizować bony oświatowe, ale
w końcu okazało się, że statystyka jest nie najlep-
sza, nie najbardziej rzetelna. W związku z tym, je-

* Przemówienia złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator I. Kurzępa)

śli uszczelnimy to w różny sposób, a nawet i w ten sposób, że to właśnie gmina będzie dbała o tę młodzież w wieku do osiemnastu lat, to jest to zasadne. Poza tym rekompensowanie kosztów kształcenia młodocianego będzie mobilizowało rzemieślników, przedsiębiorców z gminy do zainteresowania się szkoleniem, a chodzi nam o to, żebyśmy mieli dobrze przygotowanych do pracy fachowców. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Teraz zapraszam panią senator Teresę Liszcz, a następnie zaproszę pana senatora Edmunda Wittbrodta.

Senator Teresa Liszcz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja ze wszech miar popieram projekt uzupełnienia ustawy o systemie oświaty o zasady dofinansowywania kosztów nauczania młodocianych zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego. Sądzę nawet, że przygotowanie zawodowe jest praktycznie bardziej efektywne u pracodawców niż w szkołach zawodowych, gdzie większy nacisk jest położony na teoretyczną naukę, a w przypadku nauki zawodu praktyczna nauka jest najważniejsza. Dlatego generalnie jestem za.

Mam jednak pewne wątpliwości, którym dałam wyraz już w pytaniu, dotyczące zasad tego dofinansowania. Otóż idea, żeby przesłanką dofinansowania było ukończenie nauki i w szczególności złożenie egzaminu, jest słuszna, bo chodzi o mobilizowanie pracodawcy, żeby on czy wyznaczony przez niego pracownik zajmowali się młodocianym tak intensywnie, aby nauka była efektywna. Ale taki przepis, jaki jest, który bez żadnego wyjątku dofinansowanie uzależnia od pozytywnego końcowego wyniku, jest – moim zdaniem – niesprawiedliwy i może z kolei u niektórych pracodawców rodzić wątpliwości co do tego, czy warto przyjmować uczniów, bo jeżeli okażą się tępi czy leniwi, czy z innych powodów, bez winy pracodawcy, nie skończą nauki, to potem wkład włożony w ich kształcenie nie zostanie w żaden sposób zrekomensowany.

Pragnę przy tym przypomnieć, że bardzo trudno jest zwolnić niezdolnego czy niedobrego ucznia, a raczej pracownika zatrudnionego w celu przygotowania zawodowego, bo kodeks dosyć restrykcyjnie reguluje rozwiązywanie stosunku pracy opartego na umowie o przygotowanie zawodowe. Są nieliczne, enumeratywnie wyliczone przypadki, kiedy można to zrobić. A więc nie

można powiedzieć, że skoro widać, że się do tego nie nadaje, to należy go się pozbyć. Nie, nie można go się pozbyć. A poza tym niezdolnych też trzeba kształcić, też trzeba robić wszystko, żeby z każdego wycisnąć, ile się da, bo jeżeli nawet z jakichś powodów nie złożą końcowego egzaminu, to okres kształcenia zostawi jakiś ślad i da im jakąś szansę.

Dlatego uważam, że nie trzeba zniechęcać pracodawców przez to restrykcyjne, bez wyjątków, uzależnianie otrzymania dofinansowania od pozytywnego efektu egzaminu końcowego.

Stąd też proponuję poprawkę, która polega na dodaniu przepisu mówiącego, iż dofinansowanie kosztu kształcenia przysługuje pracodawcom spełniającym warunek postawiony w pkt 1, również wtedy, gdy młodociany pracownik nie ukończył nauki zawodu lub przyuczenia do określonej pracy albo nie zdał egzaminu wyłącznie z przyczyn dotyczących młodocianego.

Druga sprawa też dotyczy tego art. 1, a mianowicie ust. 1. Mówi się tam o sytuacji, kiedy młodociany pracownik przygotowujący się do zawodu z jakiś powodów odchodzi od jednego pracodawcy, ale rozpoczęta naukę zawodu bądź przyuczenie kontynuuje u drugiego pracodawcy. Jest tam powiedziane: jeżeli to przejście następuje z przyczyn niezależnych od pracodawcy, to dofinansowanie dzieli się między wszystkich pracodawców, którzy brali udział w kształceniu tego młodocianego, proporcjonalnie do czasu, w którym odbywał przygotowanie u poszczególnych pracodawców.

Też jest to słuszna idea. Tylko że – moim zdaniem – jest w tym przepisie pewien zgrzyt. Mówi się bowiem, że umowa ma być rozwiązana z przyczyn niezależnych od pracodawcy. Jeżeli będzie to przyczyna zależna od pracodawcy, chociażby przez niego niezawiniona, to nie działa ten przepis. To by oznaczało, że nikt nie dostanie dofinansowania, także ten następny pracodawca, bo warunkiem uzyskania przez każdego proporcjonalnej części jest to, żeby pierwsze czy dwukrotne, bo i tak może być, rozwiązanie umowy nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracodawcy. Ja nie widzę uzasadnienia dla tego, żeby kolejny pracodawca nie otrzymał należnej mu części dofinansowania tylko z tego powodu, że u poprzedniego umowa została rozwiązana z przyczyn dotyczących pracodawcy. Jest tu – moim zdaniem – błąd w założeniu.

A już w zupełnej dysharmonii z tym zdaniem pozostaje zdanie ostatnie, które stanowi, iż dofinansowanie nie przysługuje temu – w domyśle: tylko temu – pracodawcy, z którym umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego została rozwiązana z winy pracodawcy. I to rozwiązanie jest słuszne, tylko że ono się kłóci z przyjętym wcześniej założeniem, że dofinansowanie w ogóle się nie należy, jeżeli rozwiązanie umowy, z którym-

(senator T. Liszcz)

kolwiek pracodawcą, nastąpiło z przyczyn od niego zależnych.

Dlatego proponuję wykreślenie w pierwszym zdaniu wyrazów „została rozwiązana z przyczyn niezależnych od pracodawcy” i oczywiście pozostawienie zdania ostatniego mówiącego, iż dofinansowanie nie należy się temu pracodawcy, z którego winy doszło do rozwiązania umowy.

I to są wszystkie moje poprawki, które składam. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

I zapraszam teraz pana senatora Edmunda Wittbrodta.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Pani Minister! Szanowni Państwo!

Ja chcę powiedzieć, że mnie generalnie ta ustawa się podoba, że ona porządkuje, jest korzystna z punktu widzenia odbywania praktyk i szkolenia młodych osób wchodzących do zawodu. Ale prawdą jest także to, że ja też mam wiele wątpliwości. Niektóre wątpliwości, o których przed chwilą mówiła pani senator Liszcz, ja też mam i w pełni popieram te propozycje, o których pani senator mówiła, i podpisuję się pod nimi.

Ale moje wątpliwości idą też nieco dalej. Po wystąpieniu pani minister Suchockiej tym bardziej mam wątpliwości. Bo pani powiedziała, że kwoty, które są podane w ustawie, są zgodne z rozporządzeniem ministra finansów. Ale proszę zauważyć, że tam kwoty podawane są w dokumencie o randze rozporządzenia, a tutaj one wchodzi do ustawy. A więc to jest zupełnie inny poziom i sądzę, że byłoby zdrowiej, byłoby lepiej, gdyby było to zrobione rzeczywiście na poziomie rozporządzenia, a tutaj było bardziej ogólne odniesienie.

Myślę, że jeszcze jeden element jest ważny. O tym mówiła pani senator Sagatowska. Ja zgłaszałem wątpliwości co do sposobu przekazywania tych środków. Tutaj jest rezerwa, a samorządy myślą o subwencji i niezwykle ważne jest to, żeby samorządy wiedziały, jaki będzie w przyszłości mechanizm, systemowy sposób przekazywania środków.

Ja te uwagi tylko zgłaszam, sygnalizuję je, nie będą zgłaszał żadnych poprawek na piśmie. Mam te wątpliwości, ale pomimo nich uważam, że jest to nowelizacja porządkująca i korzystna. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Ale najlepszym, skondensowanym wyrazem wątpliwości są poprawki. A tak, nie bardzo będzie można wziąć pod uwagę te wątpliwości.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Przypomnę, że pan senator Witold Gładkowski i pan senator Krzysztof Szydłowski złożyli swoje przemówienia do protokołu*.

W związku z tym, że pani senator Teresa Liszcz zgłosiła dwie poprawki, bardzo proszę Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisję Nauki, Edukacji i Sportu, żeby zechciały się zebrać, pochylić się nad tymi poprawkami, przygotować wspólne sprawozdanie, a następnie nam je przedstawić.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Sejm uchwalił tę ustawę na swym siedemdziesiątym czwartym posiedzeniu 30 kwietnia i tego samego dnia otrzymaliśmy ją w Senacie. Marszałek skierował ją do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu. Komisja przygotowała swoje sprawozdanie.

Ustawę tę mamy w druku nr 695, a sprawozdanie komisji w druku nr 695A.

Proszę pana senatora profesora Mariana Kozłowskiego, sprawozdawcę komisji, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Marian Kozłowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Rozpatrywana ustawa została uchwalona na podstawie przedłożeń poselskiego, druk nr 1023, i rządowego, druk nr 2640, na siedemdziesiątym czwartym posiedzeniu Sejmu w dniu 30 kwietnia bieżącego roku – druk senacki nr 695.

Nowelizacja ustaw: o szkolnictwie wyższym, o wyższych szkołach zawodowych oraz o pożyczkach i kredytach studenckich, skierowana jest do studentów – niezależnie od uczelni, państwowej lub niepaństwowej, i systemu studiów, dziennych, wieczorowych, zaocznych i eksternistycznych – którzy będą studiowali w bieżącym

* Przemówienia złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator M. Kozłowski)

roku i w latach następnych oraz korzystali z kredytu studenckiego.

Projekt ustawy został skonsultowany z Radą Główną Szkolnictwa Wyższego, Państwową Komisją Akredytacyjną i Parlamentem Studentów Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z kalkulacjami Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu wejście w życie ustawy spowoduje skutki finansowe dla budżetu państwa w postaci wzrostu wysokości dotacji budżetowej na pomoc materialną dla studentów o 700 milionów zł w bieżącym roku i w latach następnych. Środki te będą przeznaczone dla ministrów nadzorujących działalność uczelni cywilnych.

Zapotrzebowanie na środki finansowe Funduszu Pożyczek i Kredytów Studenckich zostało oszacowane przy następujących założeniach: udzielenie sześćdziesięciu tysięcy kredytów każdego roku akademickiego, miesięczna spłata kredytu – 600 zł, objęcie kredytami także studentów lub słuchaczy cywilnych studiujących w uczelniach wojskowych i w Szkole Głównej Służby Pożarniczej – sześćset osób każdego roku akademickiego, objęcie kredytami uczestników studiów doktoranckich – dziesięć tysięcy każdego roku akademickiego, wydłużenie okresu karencji spłaty kredytu z jednego do dwóch lat.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz ustawy o wyższych szkołach zawodowych przewiduje następujące zmiany w stosunku do obowiązującego stanu prawnego: rozszerzenie kręgu beneficjentów pomocy materialnej na wszystkich studentów, bez względu na uczelnię i system studiów; zintegrowanie dotychczasowych świadczeń pomocy materialnej, opartej na kryterium dochodu, w jedno stypendium socjalne, którego wysokość może zostać zwiększona w przypadku studentów niepełnosprawnych, a w przypadku studentów studiów dziennych ponadto z tytułu zakwaterowania w domu studenckim lub w innym obiekcie oraz zakwaterowania w domu studenckim lub w innym obiekcie niepracującego małżonka i dzieci – poza prawem do wspomnianego stypendium socjalnego studenci będą mieli prawo do ubiegania się o stypendia za wyniki w nauce lub sporcie, stypendia ministra za osiągnięcia w nauce, stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe oraz zapomogi losowe – przeniesienie z rozporządzenia do ustawy przepisów określających warunki i tryb przyznawania pomocy materialnej; wprowadzenie limitu łącznej wysokości stypendium socjalnego i stypendium za wyniki w nauce, z wyłączeniem kwoty stypendium socjalnego z tytułu niepełnosprawności.

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu po dyskusji w dniu 6 maja bieżącego roku wprowadza dwa-

dzieścia poprawek – druk senacki nr 695A – i wnosi o to, aby Wysoki Senat raczył przyjąć załączony projekt ustawy, wraz z poprawkami. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy mamy pytania do pana senatora sprawozdawcy? Mamy.

Pyta pani senator Teresa Liszcz, proszę bardzo.

Senator Teresa Liszcz:

Dziękuję bardzo.

Pierwsze pytanie jest proste: jaka to jest suma, o której mowa w art. 152c, to znaczy ta górna granica dochodu na głowę w rodzinie studenta, o której mowa w ustawie o świadczeniach rodzinnych? Na pewno przedstawiciel ministra, jeżeli nie pan senator, może przedstawić to kwotowo.

Drugie pytanie: dlaczego przy ustalaniu wysokości dochodu w rodzinie się wyłącza tylko stypendia... to znaczy nie wlicza się stypendiów, a wlicza się zapomogi, bo §4 pkt 5 art. 152 nie został wyliczony? Jeżeli to mają być tylko stypendia, to nie warto mówić o punktach, bo tylko w czterech punktach są stypendia, dalej jest zapomoga. Ale ostatecznie chodzi mi o to, czy zapomogę się wlicza, czy nie.

I teraz sprawa kosztów związanych z niepełnosprawnością. O jakie tu koszty chodzi? Czy nie można by założyć, że jeżeli ktoś jest niepełnosprawny, to ma różnego typu dodatkowe koszty, bo na przykład nie może jechać tramwajem, tylko musi wziąć taksówkę, albo musi zakupić jakiś sprzęt. Jak on ma wykazywać, że ponosi dodatkowe koszty? Czy nie wystarczy po prostu przyjąć, że niepełnosprawność stanowi przesłankę uprawniającą do wyższego stypendium?

I jeszcze kwestia dotycząca art. 152e ust. 4. Można otrzymać tylko jedno ze stypendiów za wyniki, ogólnie mówiąc, z art. 152 pkt 2–4. Ale to dotyczy także nagród i wyróżnień, i tego nie rozumiem. Czy jak ktoś dostanie stypendium za wyniki, to nie dostanie wyróżnienia, albo na odwrót? Dlaczego podłącza się pod to także nagrody i wyróżnienia? Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Informuję, że właśnie minął czas zgłaszania kandydatur do Komisji Spraw Unii Europejskiej. (Senator Marian Kozłowski: Zapewne...)

Ale może zbierzemy wszystkie pytania, Panie Senatorze, bo zgłaszają się jeszcze w kolejności

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

pan senator Edmund Wittbrodt i pan senator Zbigniew Romaszewski.

(Senator Marian Kozłowski: Pani senator Liszcz zadała tak dużo pytań, że zapewne się pogubię. Może bym zaczął...)

Wolałby pan od razu? Proszę.

Senator Marian Kozłowski:

Może zacząłbym odpowiadać. Zapewne będę zresztą korzystał z pomocy obecnego tu ministra...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Pan minister będzie miał swoją turę.)

...pana profesora Szulca.

W uzasadnieniu albo w przepisach wykonawczych proponowano maksymalną wysokość dochodów w kwocie 569 zł, natomiast w tym druku, który wyszedł z Senatu, mówi się, że ta wysokość będzie ustalana przez dziekana. Kwota dochodu nie jest tu określona. Ona była proponowana w rządowym projekcie, w wysokości 569 zł na członka rodziny miesięcznie, ale tu się przewiduje, że to dziekan będzie określał wysokość.

Jeśli chodzi o stypendia naukowe, to na każdym kierunku studiów za wyniki można je uzyskać.

Jeśli chodzi o podwyższenie stypendiów dla niepełnosprawnych, to potrzebne są lekarskie poświadczenia niepełnosprawności i stopnia niepełnosprawności. Mam nadzieję, że dodatki będą uzależnione od tego stopnia niepełnosprawności. Ustawa tego nie określa, natomiast przepisy wykonawcze ministra edukacji narodowej i sportu zapewne będą to zawierały.

Pani profesor tak dużo mi tych pytań postawiła, że ja pewnie na wszystkie nie odpowiedziałem.

(Senator Teresa Liszcz: One powinny być raczej do ministra skierowane, przepraszam bardzo.)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Pani patrzyła w stronę ławy rządowej, takie miałem wrażenie.

(Senator Marian Kozłowski: Ja zauważyłem, że patrzyła pani na pana profesora Szulca, stąd od razu powiedziałem, że zapewne mi pomoże.)

(Senator Teresa Liszcz: Przepraszam...)

Proszę bardzo, pan senator Edmund Wittbrodt patrzy na pana senatora sprawozdawcę.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Szanowni Państwo, ja mam pytanie do pana senatora sprawozdawcy.

W całym tym procesie procedowania środowisko akademickie wносиło swoje uwagi. Uczyniła to między innymi rada główna itd., itd. ale są również uwagi Parlamentu Studentów Rzeczypospolitej Polskiej. Mam na myśli nie tylko uwagi, które były wnoszone podczas prac w Sejmie, ale też te, które ja otrzymałem – a otrzymałem cały zestaw takich uwag, w tym wiele, jak myślę, bardzo rozsądnych – przekazane tu, do Senatu.

I moje pytanie jest takie: czy komisja, dyskutując nad zmianami, brała pod uwagę właśnie uwagi zgłoszone przez Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej? Jak mówię, jest tam kilka propozycji bardzo rozsądnych, stąd takie pytanie.

Senator Marian Kozłowski:

Przedstawiciel studentów był obecny na posiedzeniu naszej komisji i dwadzieścia wniosków zawartych w naszym druku pokazuje pewien ustalony na posiedzeniu komisji konsensus, wynegocjowany wspólnie z panem ministrem Szulcem i owym studentem. A więc wszystko to, co komisja przy aprobachie rządu mogła, zawarła w tych dwudziestu wnioskach, które przedstawiła w swoim druku. Jakies pisemne uwagi, które wpływały do Sejmu, nie są mi znane.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Zbigniew Romaszewski.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Moje pytanie dotyczy tego, że istnieje, jak wiemy, pewne ograniczenie w sumarycznej pomocy dla studenta, to znaczy stypendia: socjalne, naukowe itd., itd., nie mogą przekroczyć pewnej kwoty. Jaka jest wysokość tej kwoty?

Senator Marian Kozłowski:

90% najniższego uposażenia asystenta.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Najniższe... ale co to jest?)

(Senator Teresa Liszcz: Brutto czy netto?)

Najniższe zasadnicze uposażenie asystentów. Są widełki, są wyznaczone granice i dolna granica wyznacza najniższą kwotę.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ale ile to jest?)

Nie pamiętam. Będą podwyżki, trzeci etap podwyżek, więc...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Pan senator profesor Kozłowski dawno, dawno temu był asystentem, ma prawo nie pamiętać.)

Ja jestem na urlopie bezpłatnym, mnie te widełki nie obowiązują, ale wiem, że trzecia

(senator M. Kozłowski)

podwyżka będzie teraz wprowadzana, więc to wzrośnie.

W każdym razie jest tu ograniczenie do 90% tego najniższego wynagrodzenia, jakie dostaje asystent, a na ogół początkujący asystent dostaje minimalne wynagrodzenie.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są inne pytania do pana senatora sprawozdawcy? Nie stwierdzam, dziękuję.

(Senator Marian Kozłowski: Dziękuję bardzo.)

Rozpatrywana ustawa, jak już stwierdził pan senator sprawozdawca, była poselskim oraz rządowym projektem. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni ministrowie finansów oraz edukacji narodowej i sportu. Jest z nami w dalszym ciągu pan senator Tadeusz Szulc...

(Głos z sali: Pan minister.)

...pan minister, oczywiście, Tadeusz Szulc. A ja witam także, ponownie, panią senator Elżbietę Suchocką...

(Głosy z sali: Panią minister.)

...może wywróże – w następnej kadencji.

Witam panią minister Elżbietę Suchocką-Roguska.

Czy w tym momencie chcielibyście państwo zabrać głos, czy może poczekacie na ewentualne pytania?

Proszę bardzo, pewne pytania zostały już do państwa skierowane właśnie wtedy, kiedy pani senator Teresa Liszcz patrzyła w stronę ław rządowych. Przypomni je pani w tej chwili?

(Senator Teresa Liszcz: Tak.)

Proszę bardzo.

Senator Teresa Liszcz:

Z niektórych chciałabym zrezygnować, ale jedno dodam.

Ponawiam pytanie o to, jaka jest suma kwot, o których mowa w art. 152c ust. 1, wynikających z ustawy o świadczeniach rodzinnych. Jaka jest konkretnie ta suma?

Następna sprawa. Jak się ustala dochód w sytuacji trudnej, takiej na przykład jak nieustalone ojcostwo? Ja się spotkałam z takim przypadkiem u mnie na uczelni. Nie wiem, czy to była kwestia przepisów ogólnych, czy wewnętrznych przepisów mojej uczelni, bo jakoś na pytanie o to, nie dostałam konkretnej odpowiedzi, mimo że parokrotnie tego dochodziłam. Studentowi, który był w takiej sytuacji, według zasad obowiązujących na mojej uczelni doliczono chyba minimalne wynagrodzenie. Pytam, czy to nie jest dyskrymina-

cja, a jeśli tak, to jakim prawem? Jeżeli ojcostwo jest nieustalone, nie ma na pewno alimentów, nie ma na pewno dochodów, to jakim prawem dolicza się jakiś hipotetyczny, fikcyjny dochód, karząc studenta za to, że ojcostwo jest nieustalone? Czy dalej ma tak być i czy to jest zgodne, zdaniem pana ministra, z przepisami?

I kolejna sprawa. Ponawiam pytanie o to, kto będzie sprawdzał, że są ponoszone dodatkowe koszty w związku z niepełnosprawnością. Bo niepełnosprawność stwierdzają zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności – to jest jasne. A kto ma... Czy to ma być oświadczenie studenta, czy ktoś ma potwierdzać, że on ponosi w związku z niepełnosprawnością jakieś dodatkowe wydatki i wobec tego należy mu, czy też można mu, podwyższyć stypendium? Czy ta dodatkowa przesłanka jest konieczna, czy też może należałoby z niej zrezygnować? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Pan senator Kazimierz Pawełek.

Senator Kazimierz Pawełek:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Ja w związku z art. 75b ust. 4, który mówi o tym, że kwota stypendium socjalnego może być zwiększona dla tych studentów, dziennych między innymi, którzy mają zakwaterowanie w domu akademickim lub też w innym miejscu. Wyłącza się całkowicie, jak z tego wynika, studentów dojeżdżających, czasami aż dwoma środkami lokomocji, a to przecież również pociąga za sobą dodatkowe koszty, nieraz równe tym, jakie ponosi się w przypadku zakwaterowania. Dlaczego jest taka dyskwalifikacja tych, którzy dojeżdżają i trudzą się tym dojeżdżaniem? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Pan senator Edmund Wittbrodt.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Ja mam pytanie do pana ministra. W tej propozycji studenckiego parlamentu jest między innymi sugestia dołożenia czy też wydzielenia stypendiów dla osób niepełnosprawnych i dopłat do posiłków w stołówkach studenckich jako odrębnych pozycji, co byłoby czytelne. Jest też taka propozycja, żeby student nie musiał występować o stypendium za dobre wyniki w nauce, bo jeśli osiąga dobre wyniki, to uczelnia sama to widzi

(senator E. Wittbrodt)

– w wielu uczelniach o to się nie występuje. Dlaczego takie propozycje studentów, wydaje się, że rozsądne, nie przeszły? Tak przynajmniej powiedział senator sprawozdawca.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Pani senator Irena Kurzępa.

Senator Irena Kurzępa:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Mam pytanie do pana ministra. Panie Ministrze, chciałabym zapytać, które postanowienia ustawy wchodzi w życie po upływie czternastu dni od ogłoszenia, a które z dniem 1 października. Kiedy to będzie obowiązywało studentów zaocznych? Czy z nowym rokiem akademickim? Dla studentów zaocznych termin rozpoczynania zajęć jest różny, więc prosiłabym o sprecyzowanie, od kiedy. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Dziękuję bardzo. Nie ma więcej pytań.

Bardzo proszę, kto z państwa: pan minister czy pani minister – do wyboru.

Pan minister Tadeusz Szulc, sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Edukacji Narodowej i Sportu
Tadeusz Szulc:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Bardzo się cieszymy, że to już jest finał w wypadku tej ustawy. Młodzież akademicka bardzo na nią czeka, dlatego między innymi, że wprowadza ona tę nową grupę studentów, którzy do tej pory pomocy materialnej nie otrzymywali. Jak przy każdej ustawie, tak i przy tej powstają pewne wątpliwości. Także panie i panowie senatorowie mają wątpliwości. Ja może odpowiem po kolei, tak jak pytania były zadawane.

Skąd pochodzi... Sprawa tych dwóch kwot – pani senator Liszcz o to pytała. To jest 504 zł z ustawy o świadczeniach rodzinnych, czyli ta najniższa stawka, plus 65 zł, które przysługują na dziecko kształcące się, co razem daje 569 zł. Jest to, tak to nazwijmy, główna stawka.

Przypadek, w którym, jak pani senator mówiła, doliczono dochód dziecku w sytuacji, kiedy nie można było udowodnić ojcostwa. To jest po prostu nieuprawnione postępowanie uczelni,

uczelnia nie powinna się tak zachować, chociaż zasady i regulaminy są sędowane na uczelnię. Wydaje mi się, że w tego typu przypadkach tylko zarobki mamy, która wychowuje to dziecko, powinny zostać uwzględnione i stosownie do tego, jak one wyglądają w świetle przepisów obowiązujących w szkole, to dziecko powinno otrzymać pomoc materialną.

Dodatek dla osób niepełnosprawnych i możliwość jego różnicowania. Wszyscy zdajemy sobie sprawę z tego, że niepełnosprawność bywa bardzo różna, jest większa, mniejsza, więc potrzeby są większe i mniejsze. I ktoś może to ocenić? Osoby, które są najbliższe studenta, a więc rady wydziału, komisje, które funkcjonują w uczelniach. Także ta osoba przedkłada zaświadczenie i mówi o stopniu swojej niepełnosprawności, o tym, czy ta niepełnosprawność jest tak bardzo obciążająca, że dodatek powinien być dużo, dużo większy. W innych przypadkach, wiemy o tym, bywa niepełnosprawność, ale nie tak duża. Ja sądzę, że nikt poza najbliższym gronem, w tym wypadku komisją i uczelnią, nie jest w stanie tego różnicować. Danie jednej wysokości dopłaty, w moim odczuciu, byłoby trochę niesprawiedliwe.

Sprawa dojazdów do szkoły. Przepis stanowi, że osoby, które mają utrudniony dojazd do uczelni na tyle, że nie mogą tego czynić na co dzień, mają prawo do dopłaty do zakwaterowania w domu studenckim. Wcale to nie oznacza, że te osoby muszą mieszkać w domu studenckim. One mogą mieszkać w domu studenckim, na prywatnej kwaterze czy w bursie, gdzie akurat w tym momencie są wolne miejsca. Mogą to być sytuacje takie... Uczelnie wyznaczają pewne regiony, w mojej uczelni tak było, i osoby spoza tego regionu mają prawo ubiegania się o dopłatę czy ulgowe miejsce w domu studenckim. Mogą istnieć przypadki, że ta odległość nie jest tak duża, ale jeżeli student udowodni, że nie ma możliwości dojazdu, bo z jego miejscowości odchodzi tylko jeden autobus, no nie wiem, o godzinie „x”, a drugi dopiero o godzinie „y”, to uczelnia ma prawo odpowiednio to zakwalifikować i dać mu pieniądze. Jak on je przeznaczy na dojazdy i bilety, to już jego sprawa.

Kolejna sprawa: dopłata do posiłku. Panie Senatorze, zmieniliśmy system, ten system finansowania domów i stołówek studenckich poprzez kieszeń studenta. Uznaliśmy, że wchodząc w okres kapitalistycznego funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego, musimy czynić studentów w pełni odpowiedzialnymi. My im dajemy te pieniądze, wcale ich im nie zabieramy, tylko że chcemy, żeby to oni decydowali.

Tak samo w wielu przypadkach uczelnie podnosiły problem domów studenckich. Domy studenckie mają być tak przygotowane, ażeby studenci chcieli w nich mieszkać. I my mamy takie

(sekretarz stanu T. Szulc)

domy studenckie, w których naprawdę studenci chcą mieszkać. A te domy, które nie stwarzają warunków właściwych, te domy, w których koszt jest nieuprawniony, w których są przerosty, w których nie dba się o sprzęt, majątek uczelni, trudno, muszą zostać trochę zweryfikowane. W przeciwnym razie, gdybyśmy uczynili inny zapis... Proszę zwrócić uwagę na to, że tym wszystkim, którzy źle się gospodarzą, daliśmy pieniądze po to, żeby w dalszym źle się gospodarzyli. Staliśmy na stanowisku, że to nie jest właściwy sposób.

Stołówki studenckie. Liczba studentów, którzy korzystali ze stołówek studenckich, jest tak minimalna, że praktycznie stanowiło to nawet... Jedynie w niektórych środowiskach akademickich, tych zwartych, stołówki studenckie funkcjonowały, i sądzę, że w dalszym ciągu mogą funkcjonować. Spotykaliśmy się natomiast ze zjawiskami, niestety, trochę patologicznymi, kiedy te bony czy dopłaty do posiłków nie zawsze były wykorzystywane w sposób zgodny z prawem i zgodny z oczekiwaniami, a trudno było to wszystko wychwycić.

Kolejna sprawa: wniosek o stypendium za wyniki w nauce. Prawdą jest, że jeżeli ktoś się dobrze uczy, to mamy go w algorytmie, liczymy ile, ale tu wychodzono z założenia, że może ktoś sobie tego stypendium nie życzy, bo uważa: ja tyle zarabiam pieniędzy, że nie chcę tych pieniędzy. W związku z tym student powinien o to stypendium wystąpić, żeby je otrzymać.

Sprawa zapisu, który mówi o dodatkowych informacjach dotyczących działalności studenta, poza wynikami w nauce. Pani Senator tego zapisu już w nowej ustawie nie ma. To jest stary zapis w ustawie.

Sprawa kredytów: co wchodzi w życie od nowego roku, co wchodzi w życie od 1 października. Zasady naliczania będą funkcjonowały do 1 października dlatego, że nie jesteśmy w stanie w tej chwili ich zmienić. Dotyczyć one będą wszystkich studentów studiów stacjonarnych, zaocznych, tak jak w tej chwili uczelnia to regulują. Od 1 października natomiast wszystkie te zapisy zostaną zmienione już zgodnie z nową ustawą.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Tadeusz Szulc: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o rygorach regulaminowych, które są wszystkim znane.

Informuję, że pan senator Krzysztof Szydłowski złożył swoje wystąpienie do protokołu*, pan senator Mieczysław Janowski złożył do protokołu swoje wnioski legislacyjne.

Na trybunę zapraszam pana senatora Kazimierza Drożdża.

Senator Kazimierz Drożdż:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W ubiegłym tygodniu miałem przyjemność spotkać się z rektorami wyższych uczelni miasta Wrocławia i przekonsultować z nimi projekt ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Chcę powiedzieć, że rektorzy bardzo pozytywnie przyjęli projekt tej ustawy i dwadzieścia zgłoszonych do niej przez Komisję Nauki, Edukacji i Sportu poprawek, ale prosili mnie o to, aby w trakcie dzisiejszej debaty wnieść jeszcze jedną poprawkę, to znaczy poprawkę do art. 1 pkt 4, dotyczącą art. 27a ust. 3, polegającą na dodaniu po słowach „na remonty” słów „i modernizację”. Tak więc przepis ten w proponowanej postaci będzie brzmiał następująco: „Fundusz pomocy materialnej dla studentów w części, o której mowa w ust. 2 pkt 1, przeznacza się na wypłaty stypendiów i zapomóg oraz na remonty – tu dochodzą słowa – i modernizację domów i stołówek studenckich”.

Czym rektorzy uzasadniają tę poprawkę? Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie uczelniom przeprowadzenie w domach studenckich niezbędnych prac, które nie są remontami sensu stricto i w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r., ale obowiązek wykonania ich ze środków z dotacji budżetowej narzucają obowiązujące przepisy prawa. Przykładem takiego obowiązku jest – zgodnie z rozporządzeniem ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów – obowiązek wyposażenia domów studenckich w instalację przeciwpożarową. Takich prac uczelnia nie może zaliczyć w poczet remontów, a zatem, zgodnie z przyjętą przez Sejm wersją ustawy, nad którą będziemy w dniu jutrzejszym głosować, nie może ich sfinansować z dotacji budżetowej.

Dlatego na ręce pana marszałka składam tę poprawkę i proszę o jej przyjęcie przez Wysoką Izbę.

*Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

(*Senator Kazimierz Drożdż: Dziękuję.*)

Teraz zapraszam panią senator Zdzisławę Janowską.

Przypominam, że czas wystąpienia nie może przekroczyć dziesięciu minut.

Senator Zdzisława Janowska:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoki Senacie!

Chciałabym nawiązać do pytań pana senatora Wittbrodta i do kontaktów ze środowiskami studenckimi. Otóż pragnę powiedzieć, że klub Socjaldemokracji Polskiej odbył konsultacje z bardzo licznymi grupami różnych środowisk akademickich, z reprezentacją tych środowisk, debatował z nimi i po wspólnej dyskusji przedstawia swoją opinię dotyczącą tejże ustawy. Myślę, że tutaj znajdują się odpowiedzi na szereg pytań, szereg niejasności.

Otóż niewątpliwie ustawa ta jest dużym osiągnięciem, ponieważ poprzednia została zakwestionowana przez Trybunał Konstytucyjny, i jest ustawą oczekiwaną przez władze uczelni i przez młodzież studencką. Jej niewątpliwe plusy są takie, że wyrównuje ona szanse wszystkich uczących się, bez względu na rodzaj studiów, typy studiów. Ale jednocześnie można postawić pytanie: czy to wyrównywanie szans dotyczy tych grup, które rzeczywiście tego potrzebują? Czy zaproponowane tu stypendium, będące właściwie stypendium jednorodnym, zabezpieczy interesy grup najsłabszych, czyli tych osób, które są najgorzej sytuowane, poszkodowane przez los, upośledzone pod względem zdrowia? Dlatego też organizacje studenckie, samorządy studenckie zwróciły uwagę na te kwestie i złożyły szereg wniosków, szereg propozycji.

Pierwsza zasadnicza sprawa dotyczy właściwie zastanowienia się nad kryterium dochodowym – mówiła już o tym tutaj pani senator Liszcz – bo to kryterium dochodowe może być złudnym kryterium. Przyznanie jednego stypendium może doprowadzić do takiej sytuacji, że ci najbardziej potrzebujący rzeczywiście nie będą mogli skorzystać z wielu innych możliwości. W związku z tym podstawowa uwaga i podstawowa propozycja dotyczy zmiany kryterium dochodowego. Ta propozycja dotyczy tego, ażeby nawiązać do nowo uchwalonych ustaw o pomocy społecznej, według których kryterium dochodowe sięga 316 zł na głowę. I jest to granica, poniżej której nie można zejść. Ale proponując zmianę tego kryterium dochodowego, jednocześnie proponuje się, ażeby zwiększyć rodzaje pomocy dla studentów – i o tym również była tu mowa – tak aby student mógł ubiegać się o pomoc materialną udzielaną

ze środków przeznaczonych na ten cel w budżecie państwa nie tylko w formie stypendium socjalnego, nie tylko w formie stypendium za wyniki w nauce i w sporcie, ale również w formie stypendium specjalnego dla osób niepełnosprawnych, jak również w formie dopłat do posiłków i dopłat do zakwaterowania. W tej sytuacji, przy tym progu, poniżej którego nie można zejść, osoby najbardziej potrzebujące mogłyby uzyskać daleko więcej, zgodnie ze swoją sytuacją rodzinną, życiową, domową. I takie są te pierwsze uwagi.

Następne kwestie odnoszą się do autentycznego uczestnictwa samorządu studenckiego w ustalaniu i podziale środków z funduszu pomocy materialnej. Jest propozycja, ażeby w art. 24, w którym jest mowa o dotacjach i o podziale dotacji... Propozycja jest taka, żeby tutaj była mowa o przekształceniu dotacji w fundusz pomocy materialnej. Chodzi więc o to, ażeby studenci mieli prawo partycypowania w podziale tych środków, szeroko pojętych i szeroko rozumianych, wchodzących w skład funduszu pomocy materialnej. Czyli chodzi o rozszerzenie tego współdecydowania.

Ten aspekt pełnego upodmiotowienia samorządu studenckiego ma miejsce również w odniesieniu do następnej kwestii, kiedy to ustawodawca nieoczekiwanie proponuje, ażeby do podejmowania decyzji o podziale środków włączyć pracowników uczelni. Myślę, że jest to zupełnie niewskazane, niepotrzebne. Ja sama jestem pracownikiem uczelni i nie wyobrażam sobie takiego dodatkowego obowiązku. Poza tym to jest tak, jakby nie chciano wierzyć młodzieży studenckiej i temu, że to ona najlepiej zna potrzeby swoich kolegów i że doskonale sobie z tym poradzi. A więc rektor może desygnować pracownika uczelni do tego decydującego ciała, ale nie musi, taki pracownik nie musi wchodzić jego w skład.

W następnej kolejności jest sprawa zwrócenia szczególnej uwagi na osoby niepełnosprawne i sformułowania takiego zapisu, który dawałby studentowi będącemu osobą niepełnosprawną szansę dostania również stypendium socjalnego i dodatkowo, z racji trudnej sytuacji życiowej, stypendium specjalnego dla osób niepełnosprawnych z tytułu niepełnosprawności potwierdzonej orzeczeniem właściwego organu.

Tych poprawek jest daleko więcej, ale może z uwagi na mój stan zdrowia złożę je na piśmie. A są to poprawki przyjęte przez zespół: Janowska, Grabowska, Szydłowski, Lipowski. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Zapraszam teraz panią senator Teresę Liszcz. Następny będzie pan senator Edmund Wittbrodt.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Przypominam o rygorach czasowych, wypowiedź nie może trwać dłużej niż dziesięć minut.

Senator Teresa Liszcz:

Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Generalnie pozytywnie oceniam tę ustawę uzupełniającą ustawę o szkolnictwie wyższym w sprawach dotyczących pomocy materialnej. Nie chciałbym też ingerować w nią, mając świadomość, że jest to efekt pewnych uzgodnień, pewnego konsensusu czy kompromisu między ministrem a przedstawicielami studentów. Niemniej jednak nie wszystko mi się w niej podoba.

Podoba mi się generalnie na przykład to, że jakby decentralizuje się uprawnienia do ustalania kryteriów przyznawania pomocy socjalnej, stypendium socjalnego, stypendium za wyniki w nauce i sporcie – tego, o którym nie decyduje minister, ale o którym decyzja jest podejmowana na szczeblu uczelni. To dobrze wpisuje się w zasadę autonomii szkół wyższych, poza tym uczy to odpowiedzialności, samodzielności i podejmowania pewnych decyzji w interesie nie tylko własnym, ale też w interesie społeczności, w interesie kolegów.

Łączy się z tym jednak także pewna obawa wynikająca między innymi z moich doświadczeń, zwłaszcza z przypadku, o którym mówiłam. To znaczy, że niekiedy te kryteria są ustalone w sposób budzący sprzeciw. Poza tym swoboda manewru nie jest za wielka, bo wolno tylko obniżyć dolną granicę uprawniającą do świadczenia, zaś ta górna granica, wynikająca z ustawy, jest przesadzona i jest na niskim poziomie. Pragnę przypomnieć, że minimum socjalne przypadające na jedną osobę w rodzinie pracowniczej wynosi około 800 zł; ono chyba już w grudniu 2000 r. wynosiło 800 zł, a ten próg jest ustalony tutaj poniżej 600 zł. No jest generalny problem progu, od którego przyznaje się jakąkolwiek pomoc publiczną dla obywateli – on jest za niski, stanowczo za niski – ale zwłaszcza w obecnej sytuacji budżetu trudno z tym polemizować.

Mam jednak – jeżeli wolno mieć – taki apel do pana ministra: żeby jednak przyglądał się regulaminom przyznawania świadczeń. Zresztą przecież na zasadzie sprawowania nadzoru nad szkołami wyższymi co do legalności ich działania minister ma, moim zdaniem, obowiązek takiego sprawdzania, zwłaszcza w takich wypadkach, w których jest podejrzenie, że nie wszystko jest w porządku. Chodzi więc o to, żeby te wewnętrzne zasady, dotyczące zwłaszcza najbardziej newralgicznych świadczeń, najbardziej powszechnych, jakimi są świadczenia socjalne, nie były dla studentów zbyt rygorystyczne, nie były

krzywdzące, a zwłaszcza niesprawiedliwe czy wręcz dyskryminujące.

Mój lekki sprzeciw budzi zupełnie jednakowe traktowanie, tak jednym tchem, wyników w sporcie i wyników w nauce, jeśli chodzi o stypendia przyznawane na szczeblu szkoły. To przecież są różne rzeczy. Szkoła oczywiście przede wszystkim kształci, a więc wyniki w nauce powinny się przede wszystkim liczyć. Ale oczywiście oprócz tego ważny jest rozwój fizyczny młodzieży, a ta sprawa jest u nas strasznie zaniedbana. Rozumiem więc, że to stypendium ma zachęcić młodzież do uprawiania sportu i do osiągania pewnych wyników. Rozumiem też, że nie chodzi tu o takie wyniki, jakie osiąga profesjonalny sportowiec, wyczynowiec, ale o jakieś wyniki liczące się w rywalizacji międzyuczelnianej czy krajowej, tak jak to jest od dawna na uczelniach amerykańskich. Ale boję się o to, żeby to w końcu nie było tak, iż jeżeli sport będzie traktowany na równi z nauką, to niektórzy studenci skoncentrują się wyłącznie na nim. Ja bym postawiła tu przynajmniej taki warunek, jaki jest w wypadku ministerialnych stypendiów za szczególne osiągnięcia w sporcie: oprócz osiągania wybitnych wyników w sporcie trzeba być jednocześnie przynajmniej poprawnym studentem, trzeba przynajmniej zaliczyć rok. Chodzi mi więc o to, żeby wyniki sportowe nie były osiągane kosztem wyników w nauce.

Poza tym zastanawiam się, dlaczego premiuje się tylko wyniki w sporcie, a nie premiuje się na przykład wybitnych wyników artystycznych, które rozślawiają uczelnię. Bo przykładowo moją uczelnię, UMCS, rozślawił na całym świecie Zespół Tańca Ludowego. W pewnym momencie niektórzy mówili nawet kąśliwie: UMCS przy Zespole Tańca Ludowego. Oczywiście tak nie jest, ale to było fantastyczne... Dlaczego więc nie promuje się sztuki, kreowania wrażliwości artystycznej, pielęgnowania folkloru, a tylko sport? Nie mam w tej sprawie gotowej poprawki, a więc tylko biorę to pod uwagę, bo zapewne, jak znam życie, nie za długo będziemy zmieniać ustawę o szkolnictwie wyższym i można by wtedy pomyśleć także o tym.

Właściwie zostałam przekonana – chociaż pan minister nie odpowiedział wprost na moje pytanie – że chyba wypada pozostawić w ustawie tę jak gdyby dodatkową przesłankę, wskazującą na to, że powiększenie stypendium socjalnego będzie zasadne nie w każdym przypadku niepełnosprawności, samej w sobie, ale tylko w przypadku takiej niepełnosprawności, która ewidentnie pociąga zwiększone koszty. Chociaż i bez tego warunku można by było to uwzględnić, ponieważ zwiększenie stypendium jest tu fakultatywne, a nie obowiązkowe, czyli na roszczenie o zwiększenie. Nawiasem mówiąc, to nie chodzi tu o, jak rozumiem, stypendium dodatkowe, ale o zwiększenie kwoty stypendium socjalnego.

(senator T. Liszcz)

Skladam tylko jedną poprawkę dotyczącą art. 152c, żeby było jasne, iż do dochodów, od których zależy otrzymanie pomocy materialnej, nie wlicza się zapomogi, bo uważam, że nie powinno się tego wliczać. Dziękuję.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Kazimierz Kutz)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Pani Senator.

Ostatnim mówcą będzie senator Wittbrodt, który jest w holu.

Może pan przejdzie i go zawoła, bo on się oddalił.

(Głos z sali: Udziela wywiadu telewizyjnego.)

O, jest! Był w objęciach telewizji.

Bardzo proszę, Senatorze, mównica czeka.

Senator Edmund Wittbrodt:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Pani Minister! Szanowni Państwo!

Ja najpierw przeproszę za tę chwilę zwłoki, ale to wynikało rzeczywiście z rozmów i ze spotkania z telewizją.

Chciałbym powiedzieć, że to jest rzeczywiście tak, jak mówi pan minister, to znaczy, że środowisko akademickie, a przede wszystkim studenci, czekają na tę ustawę, na tę nowelizację, i że to jest rzeczywiście ruch we właściwym kierunku. To, co środowisko ocenia dobrze, to jest to, iż wzmacnia się pozycję stypendium socjalnego, iż poszerza się krąg osób, które to stypendium będą mogły uzyskać, iż dotyczy to i zakwaterowania, i wyżywienia, i domów studenckich, a także to, że to obejmuje również studentów studiów doktorskich. Czyli to wszystko jest dobre.

Mnie się jednak wydaje, że najlepsze jest chyba to – przynajmniej ja tak widzę – iż pociąga to za sobą dodatkowe środki, które to środowisko uzyska. A mowa jest tutaj o 700 milionach! Mnie się wydaje, że to jest istotne, dlatego że, proszę państwa, to jest tak: w 1990 r. sytuacja w szkolnictwie wyższym w Polsce była taka, iż stypendia otrzymywało około 40% czy nawet ponad 40% młodzieży, a średnia wysokość stypendium to było ponad 30%, gdzieś na poziomie 35%, minimalnej płacy; dzisiaj zaś sytuacja jest taka, że te stypendia otrzymuje dużo mniej studentów, bo to jest na poziomie 20% młodzieży, a i wysokość tych stypendiów jest znacznie niższa. Dzisiaj na przykład stypendium socjalne to jest średnio około 170 zł, a stypendia za wyniki w nauce to 230 zł miesięcznie, podczas gdy minimalna stawka jest na poziomie 820 zł. A więc te relacje są dużo gorsze niż były kiedyś. Wobec tego to zwiększenie środków jest niezwykle istotne. I to właśnie

powoduje, że to jest ruch we właściwym kierunku.

Szczególnie istotne jest to – i o to pytałem – o czym mówiła chyba pani senator Janowska, choć ja niestety nie mogłem tego wysłuchać, to znaczy uwagi środowiska. Dlatego właśnie wcześniej pytałem, czy pan minister i komisja rozpatrywali niektóre uwagi tego środowiska. Odpowiedź była taka, że właściwie albo... No, chyba nie. Albo też ministerstwo tego nie popierało, jak to wynikało z informacji podanej przez senatora sprawozdawcę. A mnie się wydaje, że tam jest parę spraw rzeczywiście godnych rozpatrzenia. Na przykład chociażby to, o czym pani senator Janowska mówiła, to znaczy sprawa dołożenia, wydzielenia stypendium dla osób niepełnosprawnych i tych dopłat. Pytanie: jak? Przez kieszeń studenta czy inaczej? No cóż, każde rozwiązanie ma swoje wady i zalety. Bardzo często to, że liczba studentów chętnych do korzystania ze stołówki malała, wynikało z tego, iż oni zaczęli oszczędzać, po prostu nie jedli, a gdy dostawali pieniądze do kieszeni, to korzystali z tego w inny sposób. I powstaje pytanie: czy to jest najwłaściwsze rozwiązanie?

Poza tym jest tak, że według tej propozycji zmusza się studenta, który ma dobre wyniki w nauce, do występowania o zauważenie tego faktu. Przecież władze uczelni, władze wydziału – bardzo często na wielu wydziałach tak jest – wiedzą, którzy studenci są najlepsi. Po co więc student sam ma występować o wyróżnienie dla siebie w postaci stypendium za dobre wyniki w nauce? Moim zdaniem, to jest zapis, który jest zupełnie, całkowicie zbędny, i wobec tego trzeba by go wyeliminować.

Pan senator mówił też... Była propozycja, żeby na wniosek rektorów dopisać wyrazy „i modernizację”, bo okazuje się, że takiego zapisu dotyczącego modernizacji brakuje w wielu miejscach tego projektu ustawy.

Nie chcąc już przedłużać swego wystąpienia i wchodzić w szczegóły – nie wiem też, co pani senator Janowska już przede mną powiedziała – po prostu złożę propozycję poprawek. Chciałbym, żeby one spotkały się ze zrozumieniem na posiedzeniu komisji i żebyśmy jeszcze raz mieli szansę je przeanalizować, przynajmniej te rozsądne zmiany proponowane przez Parlament Studentów RP. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że senator Szydłowski złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu, zaś wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli: senator Drożdż, senator Ja-

(wicemarszałek K. Kutz)

nowska, senator Janowski, senator Liszcz i senator Wittbrodt.

Zgodnie z naszym regulaminem chciałbym zapytać pana ministra, czy chce zabrać głos w sprawie przedstawionych tu poprawek.

Bardzo proszę.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Edukacji Narodowej i Sportu
Tadeusz Szulc:**

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Kiedy mówimy o tak drażliwej sprawie jak pomoc materialna dla studentów, każdy z nas ma na względzie tych, którym najbardziej powinniśmy pomóc. To, o czym mówił pan senator Wittbrodt, jest prawdą: wielkość stypendiów jest niewystarczająca. Te liczby są prawdziwe i one wskazują na to, że w dalszym ciągu bardzo niewielka grupa studentów będzie objęta pomocą materialną. No cóż, w rękach pań i panów senatorów jest to, ażeby w latach następnych próbować zwiększyć pomoc materialną dla tej najwartościowszej części naszej młodzieży, której powinniśmy pomóc, szczególnie tej utalentowanej. Dlatego chcemy, ażeby pozostała ta część dotycząca pomocy materialnej.

Ja może po kolei będę mówił o propozycjach zmian, które dotyczą przyznawania pomocy materialnej.

Kryteria dochodu i nieobniżanie stawki poniżej 316 zł. Wydaje mi się, że... My nie chcemy się tutaj upierać przy tym, że kwota 316 zł jest kwotą, która powinna być uwzględniana. W moim odczuciu nie będzie takiej sytuacji, że ta kwota będzie niższa od 316 zł. Na pewno w wielu uczelniach nie będzie to 569 zł, ale jak znam życie, we wszystkich uczelniach... To są kwoty netto...

(Senator Teresa Liszcz: Na osobę? 316 zł jako próg?)

Nie, nie, nie. Tutaj była taka propozycja, Pani Senator, żeby ten próg nie był niższy.

(Senator Teresa Liszcz: Niż 316?)

Tak. Dlatego, że jest 569 zł.

(Senator Teresa Liszcz: Dobrze. Ale...)

Jest takie niebezpieczeństwo, Pani Senator, że mogą być przypadki, iż uczelnia, dzieląc te środki, spróbuje to obniżyć za bardzo. Chodzi o to, żeby nie można było obniżyć tego progu. I tutaj akurat nie protestujemy. To będzie się łączyło w niektórych przypadkach ze zmniejszoną wielkością stypendiów, ale to nie jest zmiana, o której byśmy mówili, że nie należy jej wprowadzać.

Prawo podziału środków – dla studentów. Studenci mają uprawnienia do podziału, ale proszę mi wierzyć, że znając całe środowisko akademic-

kie, jego wielkość i różnorodność, wiemy, że w niektórych uczelniach nie ma samorządów studenckich albo są one bardzo zmarginalizowane, nieaktywne. A w związku z tym, że to rektor odpowiada w skali uczelni za podział środków z budżetu państwa, jego pracownik w jakimś sensie musi w tym uczestniczyć. Bardzo często zdarza się tak, że ktoś, kto właściwie zarządza uczelnią, daje studentom możliwość dokonywania tego podziału, ale ostateczny podpis oddelegowanego do tego dziekana, a na uczelniach bezwydziałowych oddelegowanego do tego prorektora, jest niezbędny, dlatego że odpowiadamy za właściwy podział, a niestety, patologie również w naszym środowisku występują.

Sprawa podziału wypracowanych środków w domach studenckich. No cóż, to się łączy z tym, o czym mówił pan senator Wittbrodt. W momencie, kiedy dzielimy pewne środki, któreśmy przyznali młodzieży akademickiej, nie możemy z jednej strony pozwolić na to, żeby funkcjonował system dochodowości i opłacalności wewnętrznej w jednostce, a z drugiej strony spowodować, że to studenci będą decydowali. To prawda, wszystkie uwagi... Cały czas, Panie Senatorze, byli z nami studenci i oni przedkładali swoje uwagi. I przyznam szczerze, że chyba tylko jednej uwagi do końca żeśmy nie uwzględnili, właśnie tej, że w momencie, kiedy domy studenckie muszą się samofinansować, nie można im narzucić tego, że koszt opłaty za miejsce w domu studenckim to nie będzie 100, 200, 500 czy 700 zł, dlatego że po prostu doprowadzilibyśmy do upadku domów studenckich. To jest ta jedna kontrowersyjna sprawa i wydaje mi się, że to nie zostało uwzględnione. Proszę?

(Senator Zbigniew Romaszewski: Dlaczego muszą się samofinansować?)

Dlatego że w innym przypadku ktoś musiałby je finansować – albo państwo, albo uczelnia.

(Senator Teresa Liszcz: Budżet.)

(Senator Zbigniew Romaszewski: Państwo.)

A jeżeli uczelnia nie ma środków na ich finansowanie, to musiałyby być dodatkowe środki z budżetu państwa. Ale jak do tej pory, nie mamy dodatkowych środków, wydzielonych na finansowanie domów studenckich i do czasu dokąd ich nie będzie, to niestety, takiego zapisu nie możemy wprowadzić, bo burzyłoby to cały porządek.

Kwota 504 zł z ustawy o świadczeniach rodzinnych i 569 zł z tą dopłatą to są kwoty netto, w związku z tym, jeżeli mówimy o kwocie 800 zł, to chodzi o kwotę brutto. Czyli kwota 569 zł jest kwotą netto.

Opiniowanie regulaminów. Wszystkie regulaminy przyznawania pomocy materialnej w szkołach nieautonomicznych, a to jest ponad 80% szkół, są opiniowane przez ministra edukacji narodowej. W ubiegłym roku po kontroli NIK, która

(sekretarz stanu T. Szulc)

przeprowadziła analizę przyznawania stypendiów, wystosowałem pismo do wszystkich rektorów, że stypendia za wyniki w nauce nie mogą być nadrzędną formułą, dlatego że jest pewna grupa młodzieży, której po prostu potrzebne są również te drugie pieniądze, i one nie mogą przekraczać 50% przyznawanej pomocy materialnej.

Wyniki w nauce i sporcie. Pani senator, ten zapis, jeżeli pani senator go dokładnie przeczyta, tak bardzo dalece obwarował te wyniki w sporcie, że to nie mogą być jakieś tam wyniki w sporcie. To mają być wyniki w sporcie wyróżniające studenta na arenie krajowej i międzynarodowej. A w związku z tym, że ten przepis został skonkretyzowany, przestaliśmy się obawiać, że może powodować, iż zbyt duża liczba stypendiów za wyniki w sporcie może być przyznawana. Uczelnie też mają prawo przyznawania stypendiów własnych i jest szereg uczelni, które fundują stypendia i przyznają je za wyniki w sporcie, za występy w zespołach pieśni i tańca, takim studentom, którzy twórczo, aktywnie pracują, uczą się i jednocześnie pracują. Stypendium za wyniki w sporcie można uzyskać wtedy, kiedy się uzyskuje normalnie postępy w nauce, czyli nie może osoba nie studiować, a być tylko bardzo dobrym sportowcem.

Zapomogi. Czy są wliczane? Nie, zapomogi nie. W poprawce jest zapisane, że zapomogi nie są wliczane do tej pomocy.

Wniosek o stypendia za wyniki. Po prostu, on był rutynowo... Panie Senatorze, ten wniosek, który studenci mają składać, mówiący o wynikach w nauce... Sądzę, że jeżeli go nie będzie, świat się nie zawali. Faktycznie, my najlepiej znamy studentów, z którymi współpracujemy, i tym, którym się należy, możemy to stypendium przyznać. Tak że tutaj nie protestujemy.

I sprawa ostatnia, która dotyczy modernizacji. Zarówno zapis ten, jak i zapis, który pan senator proponuje, spowodują, że wydatkowane już środki wejdą w koszt domu studenckiego. Ten zapis został doprecyzowany w ten sposób, ażeby środki pochodzące z prowadzenia domów i stołówek studenckich wykorzystywane były na modernizację. Dlatego też osoby, które chcą wprowadzić tę zmianę – jak rozumiem, jest to pan senator – w moim odczuciu, niczego nie zmieniają. Proponowany zapis tylko przeniesie te środki w inne miejsce. Ale jeżeli rektor właściwie realizuje gospodarkę finansową, do czego jest zobowiązany, to wie o tym, że każda złotówka wydana na dom studencki musi być wpisana w ciężar tego domu studenckiego. Dlatego też sądzą, Panie Senatorze, że jak nie będziemy zmieniali tego zapisu, to będzie chyba lepiej, bo i tak niczego nie zmienimy, a tylko będziemy musieli wykonać dodatkową czynność, bo jeszcze uzgadniać zapis.

Nie wiem, czy odpowiedziałem na wszystkie pytania komisji.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu ministrowi.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

W związku z tym, że w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 regulaminu proszę Komisję Nauki, Edukacji i Sportu o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panu ministrowi za wizytę.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na siedemdziesiątym czwartym posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2004 r. Do Senatu została przekazana w dniu 30 kwietnia 2004 r., zaś marszałek Senatu w dniu 4 maja 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 696, a sprawozdanie komisji w druku nr 696A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych senatora Andrzeja Chronowskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Andrzej Chronowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ustawa o zmianie ustawy o rachunkowości, rzeczywiście uchwalona przez Sejm 30 kwietnia 2004 r., a rozpatrzona przez Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych 11 maja, jest jedną z tych ustaw, które przystosowują nasze prawo, w tym przypadku prawo bilansowe, do wymogów prawa unijnego, a konkretnie mówiąc do postanowień czwartej dyrektywy rady z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek oraz siódmej dyrektywy rady z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

(senator A. Chronowski)

Należy podkreślić, że ta ustawa rozszerza przede wszystkim katalog spółek, które podlegają tak zwanemu dodatkowemu sprawozdaniu finansowemu z działalności danej jednostki, rozszerza go o spółkę komandytowo-akcyjną oraz – jest to jakby merytoryczna strona, bardzo ważna – ta ustawa precyzyjnie określa, w przypadku których jednostek sporządza się sprawozdanie finansowe w formie uproszczonej, a w przypadku których sprawozdanie finansowe pełne. Są tu bardzo szczegółowo podane cyfry, kapitały, obroty, i jest to zgodne z dyrektywą siódmą rady z dnia 13 czerwca.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych na posiedzeniu w dniu 11 maja, po krótkiej dyskusji, nie dostrzegła żadnych błędów legislacyjnych, nie było żadnych zgłoszeń, jeśli chodzi o jakiegokolwiek poprawki merytoryczne. W związku z tym, zgodnie ze sprawozdaniem zawartym w druku nr 696A, Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych proponuje przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z regulaminem można zadawać pytania panu senatorowi sprawozdawcy.

Czy są pytania do pana senatora? Nie widzę. Dziękuję panu.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Witam pana ministra Wiesława Szczukę, podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów. Czy chciałby pan zabrać głos?

Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Wiesław Szczuka:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu pełniącego obowiązki ministra finansów mam zaszczyt przedstawić kilka uwag na temat proponowanych zmian w ustawie o rachunkowości. Nie chciałbym jednak powtarzać tego, co powiedział pan senator Chronowski.

Ustawa jest przede wszystkim aktem porządkującym, dostosowującym nasze przepisy ustawy o rachunkowości do wymogów prawa unijnego i do wspomnianych przez pana senatora Chronowskiego dwóch dyrektyw, z 1978 r. i z 1983 r. wraz ze zmianami tych dyrektyw dokonanych dyrektywą parlamentu i rady z 18 czerwca 2003 r.

Główne zmiany, jakie zostały wprowadzone, wynikające z czwartej dyrektywy, to rozszerzenie katalogu jednostek, które są zobowiązane do

sporządzania sprawozdania o działalności, o spółki komandytowo-akcyjne – o tym mówił już pan senator, następnie rozszerzenie zakresu informacji, które powinny być prezentowane w sprawozdaniu z działalności, między innymi o takie dane jak nabycie udziałów lub też akcji własnych, posiadanych przez jednostkę oddziałach oraz wyjaśnienie istotnych dla oceny sytuacji jednostki kwot wykazanych w jej sprawozdaniu finansowym – to są zmiany w art. 49.

Kolejna zmiana dotycząca możliwości przedstawiania sprawozdania w formie uproszczonej – istotna, ponieważ jest dogodna dla sporządzających to sprawozdanie – nie dotyczy progów, ona uwzględnia progi w postaci liczby osób – poniżej pięćdziesięciu osób, sumy aktywów – poniżej 2 milionów euro, bądź też sumy przychodów – poniżej 4 milionów euro. Dwa z tych trzech warunków muszą być spełnione. Ta zmiana polega na tym, że będzie uwzględniano się dwa lata jako podstawę do oceny, czy może być sporządzone sprawozdanie uproszczone, czy też nie, w odróżnieniu od jednego roku, czyli danego roku obrotowego, jak to było w dotychczasowych przepisach ustawy o rachunkowości.

Zmiany w informacji dodatkowej, które się znajdują w załączniku do ustawy o rachunkowości, dotyczą przede wszystkim tego, że należy wykazać tam również informacje o gwarancjach i poręczeniach wobec jednostek, które są powiązane z podmiotem składającym sprawozdanie, informację.

Do zmian wynikających z dostosowania do dyrektywy siódmej, dotyczącej skonsolidowanych sprawozdań finansowych, należy przede wszystkim zmiana, która się odnosi do tak zwanych mniejszych grup kapitałowych, czyli takich, które zatrudniają poniżej dwustu pięćdziesięciu osób bądź też mają kapitał poniżej 7 milionów 500 tysięcy euro, bądź też mają przychód mniejszy niż 15 milionów euro – te grupy również mogą uwzględniać dwa kolejne lata obrotowe przy tym, czy są zobowiązane do przedstawiania skonsolidowanego sprawozdania finansowego, czy też nie. Dotychczas był to tylko jeden rok obrotowy.

I kolejne zmiany, wynikające z siódmej dyrektywy, również w pewnym sensie istotne, choć niekontrowersyjne. Oznaczają one rozszerzenie zakresu terytorialnego – w tej chwili jest to cały Europejski Obszar Gospodarczy – w sytuacji, kiedy zwalnia się z wymogu konsolidacji jednostki, w przypadku których pozyskanie informacji niezbędnych do objęcia konsolidacją wymagałoby poniesienia niewspółmiernie wysokich kosztów lub opóźnień.

Na tej samej zasadzie na cały Europejski Obszar Gospodarczy zostaje rozszerzona możliwość niesporządzania skonsolidowanego sprawozdania finansowego przez jednostkę dominującą niższego szczebla, która jest z kolei zdominowa-

(podsekretarz stanu W. Szczuka)

na przez inną jednostkę, posiadającą co najmniej 90% jej udziałów. W sytuacji, kiedy to zwolnienie jest możliwe, ta nieskładająca skonsolidowanego sprawozdania jednostka finansowa jest zobowiązana do przedstawienia tegoż sprawozdania całej grupy w tłumaczeniu na język polski, a także dodatkowych dokumentów, takich jak skonsolidowane sprawozdanie z działalności.

To są te zmiany, które – jak mówię – nie wydają się kontrowersyjne. Rozumiem, że komisja również je za takie uznała.

Proponujemy, żeby te zmiany weszły w życie w ciągu czternastu dni od dnia ogłoszenia. Miałyby one zastosowanie do sprawozdań sporządzonych za rok obrotowy rozpoczynający się w 2004 r.

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Ministrze. Przepraszam, ale musi pan jeszcze chwilę zostać przy mównicy, ponieważ zgodnie z regulaminem senatorowie mogą panu zadawać pytania.

Czy ktoś chciałby skorzystać z tej możliwości? Nie.

Dziękuję panu ministrowi.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Wiesław Szczuka: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

W związku z tym zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia.

Dziękuję panu ministrowi.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na siedemdziesiątym czwartym posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2004 r. Do Senatu została przekazana także w dniu 30 kwietnia 2004 r. Marszałek Senatu w dniu 4 maja 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 699, a sprawozdania komisji – w drukach nr 699A i 699B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senatora Zbigniewa Gołąbka o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Zbigniew Gołąbek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze!

W imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie w sprawie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

Jest to akt prawny bardzo potrzebny. Głównym celem tej nowelizacji jest bowiem, z jednej strony, dostosowanie przepisów ustawy nowelizowanej do zadań agencji w zakresie realizacji programów finansowanych ze środków funduszy strukturalnych Unii Europejskiej – chodzi o dwa sektorowe programy operacyjne: pierwszy z nich to „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw”, a drugi to „Rozwój zasobów ludzkich” – z drugiej zaś strony modyfikacja przepisów w związku z dotychczasowym stosowaniem tej ustawy, powodującym trudności lub wątpliwości interpretacyjne.

Proponuje się, aby niektóre czynności związane z udzielaniem pomocy ze środków agencji były wykonywane przez istniejące regionalne instytucje wdrażające. Agencja realizuje bowiem zadania z zakresu administracji rządowej, między innymi w zakresie wspierania i tworzenia nowych miejsc pracy, przeciwdziałania bezrobociu i rozwoju zasobów ludzkich. Zadania o podobnym charakterze, ale należące do samorządu województwa, realizują wojewódzkie urzędy pracy. Przewiduje się, że agencja powierzy wojewódzkim urzędом pracy wykonywanie czynności związanych w szczególności z monitorowaniem przedsięwzięć finansowanych z udziałem PARP w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Rozwój Zasobów Ludzkich”.

Nowelizacja ustawy stanowi ważny krok w zakresie doskonalenia metod oddziaływania struktur rządowych za pośrednictwem PARP na rozwój przedsiębiorczości. Program ten jest ukierunkowany na rozwój rynku pracy i jego wzmocnienie. Ustawa umożliwi udzielanie na szeroką skalę pomocy finansowej małym i średnim przedsiębiorcom ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Wsparcie to będzie dotyczyło między innymi: inwestycji; zakupu wyposażenia umożliwiającego prowadzenie przedsiębiorstwa opartego na innowacjach, zarówno technologicznych, jak i produktowych; uzyskiwanie certyfikatów systemu zarządzania jakością lub zintegrowanego systemu zarządzania. Wszystkie te elementy sprzyjają wzrostowi konkurencyjności przedsiębiorstwa, zarówno na rynku wewnętrznym, jak i zewnętrznym. Świadczy to o pozytywnym wpływie wprowadzenia tej ustawy na konkurencyjność gospodarki.

I wreszcie ustawa określa mechanizmy współpracy instytucji szczebla centralnego z in-

(senator Z. Gołąbek)

stytucjami regionalnymi oraz lokalnymi w zakresie wspierania rozwoju gospodarczego. Będzie zatem stanowić impuls sprzyjający poprawie warunków życia społeczno-gospodarczego regionów i kraju.

Ustawa nie spowoduje dodatkowych obciążeń budżetu państwa, ponieważ wysokość środków przewidywanych na realizację zadań agencji jest ustalona w trybie odrębnym: odbywa się przy uchwalaniu budżetu państwa, jeśli chodzi o środki krajowe, i przy ustanawianiu programów finansowanych ze środków Unii Europejskiej. Według planu finansowego zamieszczonego w ustawie budżetowej, w 2004 r. agencja będzie dysponowała środkami rzędu 850 milionów zł, z czego około 600 milionów zł będą stanowiły środki pochodzące z funduszu Phare.

Ustawa daje ministrowi prawo do wydania stosownych rozporządzeń i udzielania wsparcia finansowego, stanowiącego pomoc publiczną w zakresie realizacji projektów mających na celu rozwój eksportu.

Przedmiotem zainteresowania Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, rozpatrującej projekt z punktu widzenia rozwoju lokalnego, było nieodbieranie jednostkom samorządu terytorialnego uprawnień. W wypadku absorpcji środków wiodącą była komisja gospodarki. Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej proponuje Wysokiej Izbie przyjęcie czterech poprawek zawartych w druku nr 699A. Poprawki te wynikają z zasad techniki legislacyjnej, a mianowicie precyzują i ujednolicają terminologię.

Jeśli chodzi o pierwszą poprawkę, jest ona związana z wątpliwością zgłoszoną przez konfederację pracodawców, dotyczącą przede wszystkim konstytucyjności, czyli tego, czy Sejm nie wykroczył poza materię projektu ustawy.

Poprawka druga wynika z faktu, że z obecnego brzmienia przepisu nie wynika jednoznacznie, iż ze środków dotacji podmiotowej agencja pokrywa także koszty operacyjne związane z realizacją zadań powierzonych innym podmiotom. Brak takiego sprecyzowania mógłby w przyszłości powodować spory interpretacyjne co do źródeł finansowania tych kosztów.

Chciałbym też przedstawić uzasadnienie poprawki trzeciej. Otóż w chwili wejścia w życie ustawy oraz przez kilkanaście kolejnych miesięcy agencja będzie jeszcze realizowała programy przedakcesyjne Phare 2002 i 2003. Zasady akredytacji wykonawców usług doradczych oraz wyboru wykonawców tych usług przez beneficjenta są odmienne od określonych w art. 6c ustawy.

I uzasadnienie do poprawki czwartej. Zmienia ona przepis, który zakładał, że art. 6c ustawy, dotyczący akredytacji wykonawców usług dorad-

czych i trybu wyboru tych wykonawców przez beneficjentów, wejdzie w życie później niż całość ustawy. Miało to dać czas na wydanie aktu wykonawczego w tej sprawie. Projekt tego aktu jest już jednak gotowy, a wejście art. 6c w życie wraz z całością ustawy pozwoli na szybsze uruchomienie wsparcia dla przedsiębiorców w zakresie usług doradczych.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! W imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej proszę o przyjęcie ustawy wraz z czterema poprawkami zaproponowanymi przez komisję. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych senatora Bogusława Mąsiora o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Bogusław Mąsior:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ustawa o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości wprowadza zmiany do obowiązującej dotychczas ustawy o PARP z 13 grudnia 2000 r. Nowelizacja daje agencji możliwość realizowania programów finansowanych z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej. Chodzi o dwa sektorowe programy operacyjne: jeden z nich to „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw”, a drugi to „Rozwój zasobów ludzkich”. Odpowiedni zapis jest zawarty w art. 4 ust. 1a.

Drugim powodem nowelizacji ustawy są doświadczenia wynikające z dotychczasowej działalności PARP. W momencie tworzenia Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości wiązano z nią duże nadzieje, widziano w niej bowiem instrument walki z bezrobociem. Po kilku latach jej funkcjonowania nasunęły się wnioski, że ustawa powinna zostać znowelizowana. Przyjęte zapisy mają usprawnić dotychczasową działalność agencji i rozwiązać wątpliwości interpretacyjne.

Należy podkreślić, że Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości jest państwową osobą prawną, z czego również wynikają określone przepisy i implikacje dotyczące umocowania tejże agencji.

Nie będę powtarzał tego, co powiedział już mój szanowny kolega, pan senator Gołąbek, chciałbym tylko podkreślić, że w zapisie art. 4a ust. 1 dano możliwość, zgodnie z wymogami Unii, udzielania pomocy przez ministra gospodarki w zakresie wspierania eksportu. Jest to kapitalna zmiana, ponieważ należy sobie uświadomić, że dzisiejszy wysoki wzrost gospodarczy jest w większości spowodowany przez wzrost eksportu. Mimo to wyniki, jakie są osiągnięte w eksporcie

(senator B. Mąsior)

per capita, wciąż są w Polsce dużo niższe niż w tych dziesięciu krajach, które razem z nami wchodzi do Unii Europejskiej, na przykład w Czechach czy na Słowacji. Działania proeksportowe, wspomaganie eksportu, będzie można teraz finansować również ze środków unijnych, co powinno ten rozwój eksportu ustabilizować i jeszcze go zwiększyć.

Na posiedzeniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych zostały przyjęte dwadzieścia trzy poprawki. Dyskusja dotyczyła również art. 11 ust. 3 i 4, a mianowicie tego, czy – a jeśli tak, to w jakich przypadkach – minister właściwy do spraw gospodarki może odwołać prezesa w trakcie kadencji. W ustawie jest zapis bardzo dokładnie mówiący o tym, kiedy to się może zdarzyć. Ja może go zacytuję: „Minister właściwy do spraw gospodarki może także, po zasięgnięciu opinii rady oraz ministra właściwego do spraw pracy, odwołać prezesa w trakcie kadencji”. Może to nastąpić w trzech sytuacjach, między innymi w razie naruszenia przez prezesa przepisów ustawy i nieprawidłowego wykonywania przez prezesa zadań agencji. Wybór prezesa agencji dokonuje się w trakcie konkursu, ponieważ na ministrze gospodarki ciąży obowiązek pełnej realizacji programu rozwoju, a agencja w swoim działaniu ma te działania wspierać. Komisja gospodarki podzieliła więc pogląd Sejmu, że minister, który za to odpowiada, musi mieć możliwość wpływania na obsadę stanowiska prezesa agencji.

Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, zawarte w druku nr 699B, jak powiedziałem wcześniej, obejmuje dwadzieścia trzy poprawki. Mają one w większości charakter legislacyjny, doprecyzowujący.

Pierwsza poprawka zmienia tytuł ustawy, tak by nazywała się ona ustawą o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości oraz niektórych ustaw, ponieważ nowelizacja zmienia również ustawę o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne oraz ustawę – Prawo zamówień publicznych. Pozostałe poprawki dotyczą, jak powiedziałem wcześniej, uzgodnień i uściśleń legislacyjnych.

Proszę Wysoki Senat o przyjęcie poprawek zawartych w druku Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z regulaminem senatorowie mają też możliwość zadawania pytań senatorom sprawozdawcom.

Czy są chętni do skorzystania z tej możliwości? Nie ma.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki i pracy.

Witam podsekretarza stanu w tym ministerstwie, pana Marka Szczepańskiego, a także prezesa Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości pana Mirosława Marka.

Czy pan minister zechciałby zabrać głos? Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Marek Szczepański:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym przede wszystkim podziękować obu komisjom za ich pracę. Tych dwadzieścia kilka poprawek zgłoszonych w trakcie obu posiedzeń komisji wniosło bardzo dużo dobrego do tekstu ustawy. Poprawki te doprecyzowały bardzo wiele zapisów, co przyniesie wyłącznie korzyści podmiotom korzystającym ze wsparcia udzielanego przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości.

Chciałbym się skoncentrować tylko na dwóch poprawkach spośród tych, które zostały zgłoszone. Pan senator Gołąbek przed chwilą mówił o rozważanej propozycji zmiany zapisu art. 11 ust. 3 w brzmieniu przyjętym przez Sejm RP. Otóż chciałbym zwrócić uwagę Wysokiej Izby na to, że ta poprawka, zgłoszona przez grupę posłów w trakcie prac w parlamencie, zdecydowanie zwiększa rolę ministra gospodarki w sprawowaniu nadzoru nad głównym, zbrojnym ramieniem realizacji polityki wobec małych i średnich przedsiębiorstw. W związku z tym wydaje się zasadne, aby pozostawić zapis przyjęty przez Sejm.

Druga uwaga dotyczy sprawozdania Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Otóż mam tylko jedną prośbę: aby jeszcze raz rozważyć możliwość pozostawienia art. 2, który daje szansę modyfikacji umów zawartych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości z funduszami pożyczkowymi. Ten zapis umożliwia zabezpieczenie interesów około czterdziestu instytucji, które uzyskały dotacje do kapitału pożyczkowego. Chodzi o to, by nie było żadnych wątpliwości interpretacyjnych związanych chociażby z kwestiami podatkowymi. Zapis ten wprowadzono dla dobra tych podmiotów i instytucji, które uzyskały dotacje ze środków publicznych, wsparcie udzielone przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z regulaminem senatorowie mogą też zadawać pytania panu ministrowi.

(wicemarszałek K. Kutz)

Czy są senatorowie, którzy chcieliby zadać pytania? Nie ma.

Dziękuję panu ministrowi.

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że na liście mówców mamy jedno nazwisko.

Wobec tego proszę pana Zbyszka Piwońskiego o zabranie głosu.

Senator Zbyszek Piwoński:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Panie i Panowie Senatorowie!

Poprawki przedstawione w sprawozdaniach i opiniach obydwu komisji uzupełniają się, z wyjątkiem jednej, do której odniósł się również przed chwilą pan minister. Mianowicie komisja samorządu zaakceptowała nowe brzmienie art. 11, wprowadzone zamiast dotychczasowego przepisu, w którym mówi się, że odwołanie prezesa w czasie trwania kadencji może nastąpić na wniosek rady po zasięgnięciu opinii ministra do spraw pracy. Myśmy przyjęli w komisji samorządowej to nowe rozwiązanie, w którym częściowo zachowany jest stan dotychczasowy, mianowicie odwołanie nie następuje na wniosek rady, ale po zasięgnięciu jej opinii i po zasięgnięciu opinii drugiego z ministrów, który częściowo również ma kompetencje w tych sprawach.

Rozumiem intencje, które kierowały grupą posłów. Również dzisiaj w wypowiedzi pana ministra podczas posiedzenia komisji zostało zawarte, że zmierzało to do wzmocnienia roli ministra jako odpowiedzialnego za politykę w tym zakresie i umocowania jego uprawnień w zakresie możliwości odwoływania prezesa w czasie kadencji.

W tej sytuacji, uwzględniając i podtrzymując stanowisko Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, ażeby jednak nie zabierać tych uprawnień radzie – staliśmy na stanowisku zachowania uprawnień organu samorządowego, bo przecież rada jest takim organem – chcę jednocześnie zaproponować nieco inne sformułowanie zapisu art. 11. Z jednej strony sankcjonowałoby ono uprawnienia przypisane dotychczas radzie, a z drugiej nadawałoby te same uprawnienia ministrowi. Czyli równorzędne byłyby tutaj uprawnienia ministra i rady w zakresie inicjowania wniosku o odwołanie prezesa. Myślę, że zgłaszana przeze mnie poprawką, dotyczącą nieco innej redakcji art. 11, zachowamy dotychczasowe uprawnienia rady. Nie będziemy uszczuplali ich na rzecz ministra. Jednocześnie zaś wzmocni to pozycję ministra, dając mu do użycia ten instrument, że on sam po zasięgnięciu opinii rady i ministra właściwego do spraw pracy

i polityki społecznej będzie mógł odwołać prezesa. Myślę, że to rozwiązanie, które proponuję, zgłaszając odpowiednią poprawkę, zaspokoi oczekiwania przedstawicieli gospodarki partycypujących w pracach tejże rady, jak również da ministrowi właściwemu do spraw gospodarki możliwość operowania tymi instrumentami. Myślę, że ta poprawka uwzględni interesy zarówno jednej, jak i drugiej strony, nienaruszone bowiem zostaną uprawnienia i możliwości działania ministra.

I chciałbym zgłosić kolejną poprawkę, uzupełniającą dotychczasowy zestaw poprawek. Poprawka ta dotyczy tym razem art. 6b, zmierza do dodania w tymże artykule ust. 12. Chodzi o to, żeby dać ministrowi pewne uprawnienia. Oto treść: minister właściwy do spraw gospodarki może określić w drodze rozporządzenia szczególne warunki udzielania pożyczek, udzielania poręczeń, obejmowania akcji lub udziałów ze środków wsparcia, o którym mowa w ust. 5... itd. Poprawka ta nie zmienia meritum sprawy, a jedynie deleguje na rzecz ministra właściwego do spraw gospodarki określenie w drodze rozporządzenia szczegółowych warunków. Jednocześnie eliminuje pewien niepokój, który zrodził się wśród przedstawicieli, kompetentnych pracowników Komisji Europejskiej. Oni wyrażali obawę... Chodziło mianowicie o to, ażeby środki wynikające z dokapitalizowania agencji mogły być liczone – wtedy, gdy oczekujemy środków z funduszy restrukturyzacyjnych – jako środki publiczne. To rozwiązanie uzupełnia dotychczasowe zapisy, czyni je bardziej bezpiecznymi, a jednocześnie eliminuje niepokój, który przed chwilą sygnalizowałem, niepokój przedstawicieli Unii Europejskiej.

Panie Marszałku, zgłaszam dwie poprawki dotyczące tejże ustawy.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku podaję, że senator Janowski złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu*, a senator Piwoński złożył poprawki o charakterze legislacyjnym na piśmie.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 regulaminu zamykam dyskusję.

Chcę zapytać, czy pan minister chciałby się ustosunkować do przedstawionych nowych poprawek? Tak?

Bardzo proszę.

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki i Pracy
Marek Szczepański:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Bardzo krótko. Pierwsza poprawka wydaje się być bardzo zasadna, ponieważ nam bardzo zależy na dobrych kontaktach z Radą Nadzorczą Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości. Druga poprawka jest bardzo cenna. Ona rzeczywiście zmierza do uniknięcia niepokojów po stronie podmiotów wsparcia. Bardzo dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu ministrowi.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję za uczestnictwo panu ministrowi, w ogóle naszym gościom, panu prezesowi.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na siedemdziesiątym trzecim posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2004 r., a do Senatu została przekazana w dniu 22 kwietnia 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 691, a sprawozdanie komisji w druku nr 691A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, pana senatora Władysława Mańkuta, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Władysław Mańkut:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Szanowni Państwo! Wysoki Senacie!

Ustawa z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach, z późniejszymi zmianami, weszła w życie z dniem 1 stycznia 2003 r. Już na etapie okresu

vacatio legis były podnoszone uwagi na temat niedoskonałości jej przepisów, szczególnie w przedmiocie trudności interpretacyjnych oraz zachwiania proporcji między tym, co powinno zostać unormowane w samej ustawie, a co w aktach wykonawczych do tej ustawy. Do aktów wykonawczych przeniesiono bowiem normowanie materii, które powinny być uregulowane, przynajmniej częściowo, w samej ustawie.

Problemy te w sposób szczególnie jaskrawy ujawniły się na etapie opracowania aktów wykonawczych do ustawy, wzbudzając zarzuty co do niekonstytucyjności niektórych jej regulacji, nieprawidłowego sformułowania wytycznych, delegacji do wykonywania aktów wykonawczych, jak też co do pominięcia w ustawie i nawet nieprzekazania do regulowania w drodze aktów wykonawczych spraw istotnych z punktu widzenia działania administracji miar.

Zmiana w ustawie ma na celu wyeliminowanie wszystkich nieprawidłowości, które w rezultacie powodują bardzo duże trudności w ich stosowaniu. Proponowane zmiany dość szeroko ingerują w obecną konstrukcję ustawy, jednakże projektodawca stanął na stanowisku, że ze względu na fakt, iż zmiany te mają na celu przede wszystkim uzupełnienie istniejących luk i doprecyzowanie istniejących przepisów w ustawie oraz nie naruszają one istniejącego i funkcjonującego systemu prawnej kontroli meteorologicznej, a jedynie czynią go łatwiejszym i skuteczniejszym w funkcjonowaniu, wystarczające wydaje się dokonanie nowelizacji ustawy, która w sposób wyczerpujący rozwiąże istniejące wątpliwości.

Projekt uzupełnia pewną lukę. Chodzi o dostosowanie przepisów prawodawstwa polskiego do przepisów unijnych w drodze rozszerzenia przepisów ustawy dotyczących ogólnych zasad i warunków prawnej kontroli meteorologicznej, w szczególności poprzez jednoznaczne określenie form prawnej kontroli meteorologicznej, wprowadzenie przepisów o podstawowych zasadach i warunkach wykonywania prawnej kontroli meteorologicznej, w tym o podmiotach uprawnionych do złożenia wniosku o dokonanie prawnej kontroli meteorologicznej, o zakresie wykonywania badań i sprawdzeń w różnego rodzaju kontrolach meteorologicznych, wprowadzenie przepisu o dowodach i prawnej kontroli meteorologicznej dotyczącej określenia rodzajów dowodów oraz o okresie ważności legalizacji oraz przyczyn utraty ważności, wprowadzenie możliwości wydania zakazu wprowadzenia przyrządów pomiarowych do obrotu i użytkowania.

Te zmiany wdrażają do ustawy zasadnicze postanowienia dyrektywy 71/316 EWG, z dnia 26 lipca 1971 r. w sprawie dostosowania ustawodawstwa państw członkowskich, dotyczącego wspólnych postanowień odnośnie do przyrządów pomiarowych oraz metod kontroli meteorologicz-

(senator W. Mańkut)

nej. Chodzi o ogólne zasady i warunki prawnej kontroli meteorologicznej. Mogą one być uregulowane wyłącznie w ustawie, a wcześniej były przewidziane do uregulowania w rozporządzeniach wydawanych na jej podstawie.

Uprzejmie proszę Wysoką Izbę o przyjęcie uchwały w sprawie zmiany ustawy – Prawo o miarach, zgodnie z drukiem nr 691A, zgodnie ze sprawozdaniem Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Zgodnie z regulaminem można senatorowi sprawozdawcy stawiać pytania.

Czy ktoś chciałby takie pytanie postawić? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję, Senatorze.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki i pracy.

Witam podsekretarz stanu w tym ministerstwie, panią Irenę Herbst i prezesa Głównego Urzędu Miar, pana Włodzimierza Sanockiego.

Czy pani minister chciałaby zabrać głos? Nie. Dziękuję.

W związku z tym otwieram dyskusję.

Na liście mówców widnieje jedno nazwisko – senatora Włodzimierza Łęckiego.

Proszę bardzo, udzielam panu głosu.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Pozwolę sobie zwrócić uwagę na potrzebę dokonania pewnej zmiany w przedstawionej ustawie. W projekcie uchwały Senatu dotyczącej ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych nie uwzględniła proponowanej przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu poprawki dotyczącej art. 24a. Zdaniem producentów, między innymi wodomierzy i innych urządzeń pomiarowych, niewprowadzenie tej poprawki spowoduje nieprawidłowości opisane w opinii Biura Legislacyjnego, ale spowoduje również konsekwencje wynikające z niekonkurencyjności polskich przedsiębiorstw produkujących przyrządy pomiarowe podlegające legalizacji.

Istniejący zapis w ustawie spowoduje podniesienie kosztów produkcji o wysokość opłat i zwiększenie ceny polskiego wyrobu, eliminując te wyroby z otwartego rynku unijnego. W innych państwach Unii Europejskiej nie jest tak jednoznacznie określona wysokość opłat za legalizację, jak przewiduje to ustawa.

Zgodnie z zapisem ustawy opłaty za legalizację powinny być uzależnione od kosztów uzasadnionych, które może określić tylko organ administracji miar na podstawie czasu pracy urzędników administracji miar oraz ustalonej przez ministra finansów stawki godzinowej. Obecnie opłaty za czynności legalizacyjne nie wynikają z kosztów legalizacji. Powoduje to, że za jedną godzinę pracy urzędnika administracji miar producent, który zainwestował w nowoczesną aparaturę i urządzenia do legalizacji, może płacić kwotę przekraczającą nawet 500 zł za godzinę.

Pozostawienie istniejącego zapisu w art. 1 pkt 20, dotyczącym art. 24a ust. 1 ustawy o miarach, wywoła kilka negatywnych zjawisk. Spowoduje osłabienie konkurencyjności wyrobów polskich producentów przyrządów pomiarowych – a pomnę, że tylko przy produkcji wodomierzy zatrudnionych jest w Polsce około trzy tysiące osób – względnie przeniesienie legalizacji poza granice Polski, na przykład do Niemiec, gdzie opłaty te są znikome. Ograniczenie produkcji spowoduje w konsekwencji uszczuplenie dochodów Skarbu Państwa o opłaty z tytułu legalizacji przyrządów pomiarowych, jak również opłacanych przez producentów innych zobowiązań podatkowych. Dalej, doprowadzi do ograniczenia inwestowania w modernizację techniczną bazy meteorologicznej w polskich przedsiębiorstwach, gdyż inwestycje takie nie powodują obniżenia kosztów legalizacji i zwrotu poniesionych nakładów.

W kontekście tego proponuję przyjęcie poprawki uwzględniającej meritum mojej wypowiedzi. Tekst poprawki składam na ręce pana marszałka. Bardzo proszę. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Oczywiście podaję dla porządku, że senator Łęcki złożył wnioski o charakterze legislacyjnym.

Zgodnie z art. 52 regulaminu zamykam dyskusję.

Pytam panią minister, czy chciałaby się ustosunkować do nowych poprawek. A jeśli tak... Z miejsca?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Irena Herbst: Jeżeli można poprosić pana prezesa GUM o ustosunkowanie się do wypowiedzi pana senatora.)

Bardzo proszę.

Prezes Głównego Urzędu Miar Włodzimierz Sanocki:

Szanowny Panie Marszałku! Szanowni Państwo!

Chcę naświetlić nieco problem przedstawiony przez pana senatora Łęckiego, nastąpiło tu bo-

(prezes W. Sanocki)

wiem pewne nieporozumienie. Jednocześnie poinformuję państwa o pracach w tym zakresie, jakie trwają w Głównym Urzędzie Miar. Powinny zaowocować rozwiązaniem, o które docelowo wnosi pan senator.

Administracja miar pobiera dwa rodzaje opłat: opłaty za legalizację wynikającą z meteorologii prawnej, i tu stawki od czynności są określone w rozporządzeniu ministra finansów, oraz drugi rodzaj opłat, do których się odnosi nowy artykuł. To są wszystkie inne czynności, które są z tym związane i nie tylko, również wzorcowania, ekspertyzy – to, co wykonuje administracja miar.

Jeśli chodzi o kwestię wodomierzy, to jest ona przynajmniej od roku przedmiotem naszej poważnej troski. W wyniku historycznych rozwiązań została ustalona stawka za najbardziej popularny wodomierz – 9 zł od sztuki. To skutkuje dla polskich przedsiębiorców swoistą dodatkową opłatą – nazwę to quasi-podatkiem – od każdego wodomierza trzeba zapłacić 9 zł. Oczywiście jest to stawka nieracjonalna z punktu prowadzenia biznesu, gdyż stanowi około 25% kosztu bezpośredniego wytworzenia tegoż urządzenia. W tym roku w bardzo szybkim trybie doprowadziliśmy do nowelizacji rozporządzenia ministra finansów o stawkach i od maja obowiązuje cena 7 zł. W tej chwili natomiast trwają bardzo intensywne prace i chcielibyśmy, żeby nowelizacja rozporządzenia ministra finansów weszła z dniem wejścia ustawy w życie. Nastąpi w niej bezpośrednie powiązanie liczby sztuk wyprodukowanych wodomierzy z opłatą. A zatem im więcej ich będzie, tym opłata będzie mniejsza. Jeżeli mówimy o kilku największych polskich przedsiębiorcach... Nie wiem, czy w tej Izbie można podawać nazwy, Panie Marszałku?

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Bardzo proszę.)

Proszę bardzo.

Największy polski producent – Metron, produkuje prawie milion dwieście wodomierzy rocznie. Ważna firma dla regionu w Toruniu, mamy dokładnie tego świadomość, płaci rocznie około 11 milionów zł opłaty legalizacyjnej. W tej chwili nasze rozwiązanie idzie w kierunku takim, żeby przy skali produkcji, którą prezentuje Metron czy PoWoGaz, który jest drugim co do wielkości producentem, opłata nie przekraczała 1 euro. To jest standard, który obowiązuje w Europie. W Niemczech, jak pan senator się powoływał, jest to w granicach od 50 do 60 centów za najbardziej popularny wodomierz. A więc tę kwestię będziemy regulowali w rozporządzeniu wykonawczym.

Oczywiście jest tu problem, o którym pan mówił, że to skutkuje przychodami do budżetu. Tylko zawsze pozostaje kwestia, czy lepiej, by w re-

gionie była dobrze funkcjonująca i rozwijająca się firma, czy lepiej te parę złotych... Trudno mówić o paru złotych, prawda, bo chodzi o pewną kwotę przychodów do budżetu. Ale może się okazać, że w pewnym momencie firma przeniesie legalizację na teren Niemiec czy skorzysta z innej formy.

Chcę jednak szanownych państwa poinformować, że jeśli wejdzie w życie nowelizacja, która jest przedmiotem dzisiejszej debaty, to przedsiębiorca będzie mógł się starać o prawo do legalizacji pierwotnej. A więc wtedy będzie ponosił zdecydowanie mniejsze koszty, ponieważ będzie wniósł już nie opłatę legalizacyjną od sztuki, tylko raz na rok opłatę licencyjną na wydanie mu delegacji do legalizacji pierwotnej. Będzie on również miał prawo wystąpić o legalizację ponowną, czyli będzie mógł swoje wyroby, swoje przyrządy w pełni obsługiwać.

Jeśli pana senatora moje wyjaśnienie nie satysfakcjonuje, to nie wiem, jakie jest... Przepraszam, nie mam prawa zadać tego pytania, przepraszam pana marszałka i szanownych państwa.

To jest ta informacja.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu ministrowi.

W związku z tym, że w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję naszym gościom, pani minister i panu prezesowi, za wizytę.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na siedemdziesiątym czwartym posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2004 r. Do Senatu została przekazana w dniu 29 kwietnia 2004 r. Marszałek Senatu w dniu 4 maja 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 694, a sprawozdania komisji w drukach nr 694A i 694B.

(wicemarszałek K. Kutz)

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, pana senatora Andrzeja Spychalskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Andrzej Spychalski:

Dziękuję bardzo.

Szanowny Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej przedstawić sprawozdanie z posiedzenia komisji w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych.

Projekt ten jest pierwszym, pilotażowym etapem realizacji rządowego programu budownictwa mieszkań dla osób wymagających pomocy socjalnej. Ma on charakter incydentalny, co oznacza, że dofinansowywane przedsięwzięcia muszą być zakończone do 31 grudnia 2005 r.

Każda gmina jest ustawowo zobowiązana do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych społeczności lokalnej, a zwłaszcza osób najuboższych, bezdomnych i zagrożonych bezdomnością. Deficyt lokali socjalnych będących do dyspozycji gmin jest jednak bardzo duży. Dotyczy to zarówno małych, jak i dużych ośrodków miejskich, ale także gmin wiejskich.

Bezrobocie, bieda, niskie zarobki znacznej części społeczeństwa powodują, że bardzo dużo polskich rodzin nie jest w stanie ponosić kosztów utrzymania mieszkań komunalnych lub spółdzielczych, a wiele osób mieszka w altanach, na dworcach i w opuszczonych budynkach. Zwiększa się liczba wyroków eksmisyjnych bez możliwości ich wykonania.

Szacuje się, że udzielona pomoc państwa i zaangażowanie samorządów umożliwią utworzenie około tysiąca mieszkań i siedemdziesięciu noclegowni w kraju. Wprowadzenie w życie ustawy umożliwiającej współfinansowanie z budżetu państwa budowy i adaptacji budynków na mieszkania socjalne, noclegownie czy domy dla bezdomnych pozwoli mieszkańcom wielu gmin i miast rozwiązać wiele najpilniejszych i najbardziej bolesnych problemów.

Nie jest to jedyny argument za przyjęciem tej ustawy, choć jest ona tylko ustawą pilotażową, jak wspominałem, jest pierwszym krokiem na długiej drodze poprawy warunków życia najuboższej części społeczeństwa. Jest ona również inspiracją dla kolejnych, już samodzielnych, inicjatyw samorządów lokalnych w realizacji budownictwa socjalnego, co korzystnie wpłynie na

tworzenie nowych miejsc pracy i przyczyni się do rozwoju lokalnego.

Wysoka Izbo! Panie Marszałku! Panie i Pano- wie Senatorowie! Gminy mogą liczyć na dofinansowanie maksymalnie 35% kosztów zadania, do których zaliczają się koszty robót budowlanych, przyłączy, obiektów towarzyszących oraz poniesione koszty wykonywania projektów, nadzoru czy kierowania budową.

Chciałbym jednak podkreślić, gdyż jest to bardzo istotne, że starostowie mają prawo zwracać się o dodatkowe środki z rezerwy ministerialnej na refundację zatrudnienia bezrobotnych przy realizacji tych przedsięwzięć, co stanowi dodatkowy grant przeznaczony na podejmowanie tych zadań.

Źródłem wsparcia finansowego jest Fundusz Dopłat ulokowany w Banku Gospodarstwa Krajowego. Łączna kwota wsparcia nie może przekroczyć kwoty 50 milionów zł, jest to górny pułap deklarowanego ustawowo wsparcia rządu. Początkowo zgromadzono kwotę 15 milionów zł, obecnie jest to już kwota 34 milionów zł wraz z kosztami obsługi bankowej.

Wydaje się, że intencją Senatu powinno być podejmowanie działań związanych ze zrealizowaniem tej ustawy w pełnym wymiarze określonego górnego pułapu wsparcia finansowego.

Wnioski o wsparcie finansowe składane będą przez gminy w terminie do dziewięćdziesięciu dni od wejścia w życie ustawy i kierowane do ministra infrastruktury. Oceny tych wniosków na podstawie dziewięciu kryteriów określonych w projekcie rozporządzenia dołączonego do projektu ustawy dokonywać będzie specjalnie do tego powołany zespół, którego przewodniczącym zostanie przedstawiciel ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej. Do tego zespołu wejdzie także przedstawiciel strony samorządowej z Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Kryteria oceny punktowej wniosków o finansowe wsparcie obejmą między innymi: koszt realizacji przedsięwzięcia, lokalną stopę bezrobocia, intensywność wsparcia finansowego, dostosowanie inwestycji do potrzeb osób niepełnosprawnych, lokalizację przedsięwzięcia zapewniającą dostęp do handlu, usług, miejsc pracy, transportu publicznego, udział bezdomnych w budowie, w realizacji zadania, standard powierzchniowy, energooszczędność oraz lokalną efektywność rozwiązania problemów bezdomności. Tak więc można stwierdzić, że pilotaż będzie miał charakter konkursu, który będzie promował najlepsze projekty.

Sprzedaż lub zmiana sposobu użytkowania lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych współfinansowanych w ramach tego programu nie mogą nastąpić przed upływem piętnastu lat. Jest to zapis chroniący powstałą wy-

(senator A. Spychalski)

siłkiem rządu i samorządu substancję mieszkaniową. W przypadkach szczególnych, przy warunkowym odtworzeniu liczby mieszkań zastępczych, socjalnych, zarówno w ujęciu ilościowym, jak i powierzchniowym, istnieje możliwość zbycia tego obiektu po upływie pięciu lat.

Wsparcie udzielane będzie gminom po udokumentowaniu przez nie zaangażowania środków własnych w wysokości co najmniej 30%, przy czym do środków własnych będą mogły być zaliczone koszty zatrudnienia przez gminę bezrobotnych w ramach robót publicznych.

Projekt ustawy przewiduje stosowne sankcje w postaci koniecznego zwrotu pobranych środków wraz z odsetkami za wykorzystanie pomocy niezgodnie z celem, na jaki została ona udzielona, za zawinione przez gminę opóźnienie w realizacji przedsięwzięcia lub też za rażące opóźnienie rozliczenia jego kosztów.

Wysoka Izbo! Panie Marszałku! Panie i Pano wie Senatorowie! Ustawa o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych została uchwalona przez Sejm w dniu 29 kwietnia 2004 r. Niezwykle istotne jest, by weszła ona w życie jak najprędzej, ponieważ pozwoli to na spójną realizację programu w bardzo ograniczonym czasie. Dlatego po wnikliwej analizie tego problemu oraz ze względu na pilotażowy charakter omawianego projektu Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej wnosi o przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, panią senator Krystynę Sienkiewicz, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Krystyna Sienkiewicz:

Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Senatorowie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia w dniu 11 maja rozpatrzyli ustawę z druku nr 694. Nasze stanowisko o przyjęcie ustawy bez poprawek uzasadniamy następująco.

Zjawisko bezdomności i związana z tym potrzeba tworzenia schronisk i lokali socjalnych narastają w szybkim tempie, jest to bardzo poważny problem. O tym, jak bardzo poważny, świadczy fakt, iż obecnie mniej więcej milion dziewięćset tysięcy lokatorów nie płaci czynszu, a na rynku nie ma tanich mieszkań, które chroniłyby ich przed eksmisją czy bezdomnością.

Drugim powodem, dla którego decydujemy się na rekomendowanie przyjęcia tej ustawy bez poprawek, jest fakt, iż jest to regulacja epizodyczna, pilotażowa. Ma ona pokazać, jak będzie realizowany rządowy program budownictwa mieszkań dla osób wymagających pomocy socjalnej.

Następny powód. Budowa lub przebudowa budynków mieszkalnych na lokale socjalne, noclegownie i domy dla bezdomnych będzie finansowana przez Bank Gospodarstwa Krajowego z Funduszu Dopłat. Chodzi nam o wykorzystanie środków, które... Nie spełniły się oczekiwania związane z ustawą o dopłatach do oprocentowania kredytów mieszkaniowych o stałej stopie w wysokości 7%, tamten program okazał się patykiem na wodzie pisany. Oprócz 35% udziału w kosztach przedsięwzięcia... Gminy będą mogły do środków własnych zaliczyć koszty zatrudnienia bezrobotnych w ramach robót publicznych. Będzie to można wliczyć do tych co najmniej 30% środków własnych. A więc będzie to również sposób na walkę z lokalnym bezrobociem i na zagospodarowanie środków z Funduszu Pracy.

Choć obecnie gminy nie mogą liczyć na bezpośrednią pomoc państwa, to właśnie one są ustawowo zobowiązane – od czasów prawiecznych tak jest we wspólnocie – do zaspakajania potrzeb mieszkaniowych społeczności. Aktualnie wszystkie gminy posiadają mniej więcej trzydzieści dwa tysiące mieszkań socjalnych, chociaż w ciągu siedmiu lat zbyły mniej więcej osiemset tysięcy lokali komunalnych, o czym senatorów Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia poinformował pan minister Wiesław Szczepański.

Podczas dyskusji w komisji pojawiły się obawy, że zapisany w ustawie konkursowy tryb udzielania dotacji będzie preferował gminy bogate, dysponujące środkami, a nie biedniejsze, najbardziej potrzebujące pomocy, ponieważ te pierwsze będą miały już na wejściu gotowy ten swój udział w wysokości 30%. Szczegółowe rozwiązania dotyczące kwalifikowania gmin do udzielenia pomocy zawiera ustawa, do której odsyłam zainteresowanych, o ile nie skorzystali z bardzo obszernego, pogłębionego przedłożenia pana senatora Spychalskiego.

Ustawa ma ściśle określony czas życia, do końca 2005 r., kiedy zastąpi ją – trzeba mieć nadzieję, bo ona umiera zawsze ostatnia – program budowy domów socjalnych.

Co jest istotne? Gminy przez piętnaście lat nie będą mogły zbyć lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych współfinansowanych w ramach tego programu ani zmienić sposobu ich użytkowania. Jak na incydentalność tej ustawy jest to przepis kategoryczny – bardzo nas to raziło w komisji – który nie uwzględnia zmieniającej się sytuacji i występujących potrzeb.

Podobne odczucia wzbudza art. 1, który wyklucza możliwość zamiany sposobu użytkowania

(senator K. Sienkiewicz)

lokalu, na przykład noclegowni na dom dla bezdomnych i na odwrót, co ogranicza swobodę gospodarowania takimi pomieszczeniami przez piętnaście lat, a przecież przedmiotem wsparcia ma być zarówno tworzenie noclegowni, jak i domów dla bezdomnych.

Senatorowie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia w poczuciu odpowiedzialności i po głębokim zastanowieniu nie zdecydowali się ani na obniżenie nieprzekraczalnej kwoty 50 milionów zł, ani na jej podwyższenie. Chociaż jest ona niewielka, dobre i to – taka zgoda na wykorzystanie pieniędzy z Funduszu Dopłat na cele inne niż przewidziane w ustawie o dopłatach do kredytów o stałej stopie oprocentowania. Chcielibyśmy wierzyć, że kwota 34 milionów zł plus koszty uruchomienia i obsługi kredytu pozwoli na realizację tego programu.

Po bardzo burzliwej debacie w Sejmie ustawa została przyjęta wyjątkowo zgodnie: 393 głosami za przy tylko 1 głosie przeciw.

W imieniu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia bardzo proszę Wysoką Izbę o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Dziękuję. (Oklaski)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję pani senator za sprawozdanie.

Zgodnie z regulaminem można senatorom sprawozdawcom stawiać pytania.

Czy ktoś chciałby...

(Głos z sali: Senator Sztorc.)

Senator Sztorc już jest, bardzo proszę. Komu chciałby pan postawić pytanie?

(Senator Józef Sztorc: Pani senator.)

Bardzo proszę.

Senator Józef Sztorc:

Pani Senator! Mam krótkie pytanie. Chciałbym się dowiedzieć, ile w Polsce jest noclegowni i ilu... Nie wiem, jak to powiedzieć: czy oni są mieszkańcami, pensjonariuszami, czy tymi, którzy tam śpią? Jak to aktualnie wygląda?

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Chwileczkę.

Czy są jeszcze inne pytania?

(Głos z sali: Tak.)

Proszę bardzo.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję.

Panie Marszałku! Pani Senator! Pod pojęciem „lokal socjalny” rozumiem budynki będące własnością gminy czy miasta. Ale wiemy, że prawo do

korzystania z tych lokali jako pierwsi mają ci, którzy są eksmitowani na bruk ze swoich mieszkań. Czy może pani wyjaśnić, jaka jest różnica między budynkiem socjalnym dla ludzi eksmitowanych a lokalem przeznaczonym wyłącznie na noclegownię? Czy w ogóle jest jakaś różnica? Z tego, co wiem, ci, którzy są eksmitowani, płacą jakiś czynsz za mieszkanie w budynkach socjalnych. Czy w przypadku domów dla osób bezdomnych również jest pobierana opłata? Czy jest jakaś różnica? Czy ci ludzie razem mają się mieścić w tych pomieszczeniach? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze inne pytania? Nie ma.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Krystyna Sienkiewicz:

Dziękuję bardzo.

W miarę moich możliwości odpowiem, aczkolwiek zawsze jest łatwiej zadać pytanie, gdyż pytania są zawsze dobre, a odpowiedzi nie zawsze.

Otóż nie jest mi znana – nie wiem, czy ktokolwiek w Polsce to wie – liczba noclegowni uruchamianych doraźnie na czas mrozów, na okres zimy przez organizacje pozarządowe. Przodują w tym Monar i Polski Komitet Pomocy Społecznej, ale nie tylko one działają w ten sposób. Są również innego rodzaju organizacje pożytku publicznego, są schroniska brata Alberta, Caritas przygotowuje noclegownie – jest to liczba płynna, zależy od potrzeb.

Na ogół, poza przypadkami głębokiego upojenia alkoholowego, nie ma takiej sytuacji, gdy policja przywozi znalezionego bezdomnego, że nie zostaje on przyjęty. Niezależnie od liczby łóżek zawsze jest posłanie. Może to być tak zwane posłanie na sianku, czyli siennik na podłodze, najróżniejsze prowizoryczne miejsca do spania, tak by w XXI wieku ludzie nie zamarzali na ulicach, chociaż i tak się zdarza.

Po to, by wywabić ludzi z kanałów ciepłowniczych, z różnego rodzaju pomieszczeń, altan, na zimę uruchamia się te schroniska. Schroniska uruchamiają gminy, schroniska uruchamiają Polskie Koleje Państwowe, nawet w wagonach stojących na bocznicach, byle był tam dostęp do wody i kanalizacji. Stąd też nie jest mi znana liczba noclegowni, chociaż próbowałam tym zainteresować się, kiedy moja gmina taką inicjatywę podejmowała, uruchamiając noclegownie Caritasu, Fundacji im. Brata Alberta, Monaru i Polskiego Czerwonego Krzyża.

Problem noclegowni wiąże się bezwzględnie z problemem bezdomności, która narasta nie tylko z powodu postępowania eksmisyjnego, ale również dlatego, że kiedyś przestały istnieć pań-

(senator K. Sienkiewicz)

stwowe gospodarstwa rolne z ich zakładowymi mieszkaniami, gospodarstwa rybackie, ogrodnice, że spółdzielnie mieszkaniowe przestały fundować książeczki mieszkaniowe dla wychowanków domów dziecka, że wojsko zmniejszyło swój nabór, że szpitale psychiatryczne pozbyły się chronicznie chorych, że dla części naszych obywateli jest to niestety smutny wybór: pomiędzy byciem bezdomnym, ale wolnym, a byciem w domu, ale zniewolonym brakiem pieniędzy, biedą, beznadzieją i bezrobociem.

Stąd też, jeżeli pan minister dysponuje takimi danymi, to ja sama też byłabym nimi zainteresowana, ale takowe statystyki nigdzie nie były prowadzone w dostępny sposób.

To, czym jest lokal socjalny, określa ustawa o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego. I są tam podane: metraż, wielkość itd. Niektóre gminy wręcz wyspecjalizowały się w takim budownictwie komunalno-socjalnym. Mogę podać konkretny przykład gminy Wąbrzeźno, gdzie ten system komunalno-socjalny polega na tym, iż dom jest własnością komunalną, własnością gminy, a odpłatność czynszowa ma charakter socjalny.

Osoby, które mają wskazania, mają w wyroku sądu zapisane, że należy im się lokal socjalny, oczywiście otrzymają go, nie za darmo. Również inne osoby, które będą posiadały lokal socjalny, będą ponosiły odpowiednio niską, dostosowaną do standardu opłatę. A jeżeli chodzi zarówno o noclegownie, jak i o domy dla bezdomnych, które stanowią schronienie tymczasowe, w których się nie trzeba meldować, które często należy obowiązkowo opuszczać o godzinie 7.00 rano co najmniej do 21.00, to oczywiście nie ma mowy o odpłatności. Koszty utrzymania tych domów są pokrywane zarówno z budżetu państwa, jak i z budżetów gmin. Skończyłam.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Jolanta Danielak)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca krótkie pytania adresowane do pani senator sprawozdawcy.

Czy są takie pytania?

(Głosy z sali: Już były.)

(Głos z sali: To właśnie się zakończyło.)

To już jest uzupełnienie. Przepraszam bardzo.

Dziękuję, Pani Senator.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parla-

mentarnych został upoważniony minister infrastruktury.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać obecnego przedstawiciela rządu, czy chce przedstawić stanowisko rządowe.

Bardzo proszę. Jest z nami pan minister Wiesław Szczepański z Ministerstwa Infrastruktury.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Wiesław Szczepański:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Ponieważ pan senator Spychalski, jak również pani senator Sienkiewicz, powiedzieli bardzo dużo o ustawie, ja odniosę się tylko do paru kwestii.

Jeśli chodzi o tę ustawę, to ona swój początek ma w lipcu 2003 r., wtedy, kiedy rząd przyjął program wspierania osób najbardziej potrzebujących w zakresie budowy lokali socjalnych. Wtedy ten projekt, a potem rządowy dokument, został podzielony na dwie części. Pierwsza to pilotażowa ustawa, którą dzisiaj rozpatrujemy w Senacie, a druga to ta, która – tu wyprzedzę być może pytanie – będzie mogła również służyć organizacjom pozarządowym, charytatywnym.

Przyjęto założenie, iż w pierwszej części będzie to pilotażowy program wspierający osoby – powiedzmy – najbardziej potrzebujące w zakresie budowy lokali socjalnych, noclegowni i schronisk. Jednocześnie na ten cel rząd w początkowej fazie przewidział 15 milionów zł z Funduszu Dopłat, a więc z tego funduszu, o którym wspominała pani senator, mającego wspierać ustawę o stałym stopniu oprocentowania kredytów mieszkaniowych.

Jednocześnie również taką samą kwotę przewidziano w środkach Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej jako wsparcie skierowane do powiatowych urzędów pracy na zatrudnienie przy budowie tych obiektów osób niemających pracy.

W trakcie debaty sejmowej okazało się, iż posłowie zgłosili dwie poprawki: o kwocie 30 milionów zł i o kwocie 50 milionów zł. I przegłosowana została najpierw w komisji, a potem w Sejmie poprawka, według której rząd ma przeznaczyć z Funduszu Dopłat kwotę do 50 milionów zł na dofinansowanie budowy tych lokali.

Chciałbym powiedzieć, że dzisiaj w Funduszu Dopłat jest dokładnie kwota 33 milionów 600 tysięcy zł. Rząd już podczas trzeciego czytania deklarował, iż gotowy jest przeznaczyć na ten cel 30 milionów zł z pieniędzy, które tam ma, a więc właściwie wszystko. 3 miliony 600 zł miało pozostać na obsługę tego kredytu w latach 2004 i 2005, a w roku 2006 Fundusz Dopłat musiałby być już zasilony środkami finansowymi z uwagi na to, że w stosunku do udzielonych kredytów w latach

(podsekretarz stanu W. Szczepański)

2003, 2004 i ewentualnie 2005... Jak państwo wiedzą, tak zwany program pana premiera Pola odnośnie do kredytów wygasa w roku 2005, ale pozostaje spłata dopłat do odsetek do udzielonych kredytów do momentu ich zakończenia, czyli przez okres dwudziestu pięciu lat.

W związku z tym taka była nasza deklaracja, jednakże zarówno Sejm, jak i komisje senackie przyjęły założenie o kwocie 50 milionów zł. I ja rozumiem, że jeżeli taka kwota zostanie przyjęta przez Wysoki Senat, to rząd będzie musiał szukać ewentualnie pieniędzy, chociaż zapis jest miękki: do 50 milionów zł.

Jeśli chodzi o kwestię realizacji tego programu, to chciałbym powiedzieć, że już w dalszej części – również w programie w exposé pana premiera Belki znalazła się informacja o tym – ten program będzie realizowany. Chcielibyśmy do końca roku przygotować ustawę... Ponieważ jednym z elementów programu będzie przygotowywana przez ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej – dzisiaj prawdopodobnie ministra polityki społecznej – ustawa o domach socjalnych, i według niej finansowe wsparcie będzie mogło być udzielane również organizacjom pozarządowym, a w ustawie o ochronie praw lokatorów i mieszkaniowym zasobie gminy jest zapisane, iż lokale socjalne są jednak w gestii gminy, chcielibyśmy przygotować ustawę dalej idącą, w której byłaby mowa o wsparciu również gmin w zakresie budowy mieszkań socjalnych.

Chcielibyśmy tę ustawę oprzeć między innymi na Towarzystwach Budownictwa Społecznego. Ten program zakłada wykorzystanie środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego polegające na tym, iż udzielany byłby kredyt w wysokości 70% przedsięwzięcia, a 30% musiałyby wyłożyć gmina i jednocześnie gmina musiałyby wnieść grunt jako aport.

Po wybudowaniu... Dzisiaj kredyt jest spłacany w wysokości 3,5%, takie są ustalenia. Ale różnica w czynszu, powiedzmy, dla tych najbiedniejszych osób miałyby być rekompensowane dodatkami mieszkaniowymi w uzgodnieniu z ministrem polityki społecznej. A więc dodatkami mieszkaniowymi rekompensowalibyśmy wyższą cenę czynszu, bo uważamy, że ludzie powinni żyć godnie. A jeżeli chodzi o lokale socjalne, to definicja lokalu socjalnego nie jest definicją z ustawy o ochronie praw lokatorów, ponieważ gdy spojrzymy do ustawy o ochronie praw lokatorów, tam jest napisane, że lokal socjalny jest to 5 m na osobę. Jak wiemy, dzisiaj prawo budowlane nie pozwala budować obiektów mniejszych niż 20 m. W związku z tym nawet jak spojrzymy w uzasadnienie, to widać, że przyjmujemy, iż będą to mieszkania o wielkości 30–40 m.

Odnosząc się do pytania, na które odpowiadała pani senator, postaram się pomóc. Noclegownie dzielimy na gminne i powiatowe. I chciałbym powiedzieć, że według naszych informacji z czerwca 2003 r. – nie wiem w tej chwili, jak wygląda to w organizacjach pozarządowych – gminy posiadały sto pięćdziesiąt osiem noclegowni z pięć tysięcy czterystu siedemdziesięcioma trzema miejscami i z tych noclegowni korzystało dziesięć tysięcy pięćdziesiąt trzy osoby. A jeśli chodzi o powiaty, to one mają dwie noclegownie. Być może te dane się troszeczkę już zdezaktualizowały, bo one pochodzą sprzed roku. To są dwie noclegownie, które posiadały sześćdziesiąt pięć miejsc. I z tych noclegowni korzystało sto sześćdziesiąt dwie osoby. Nie mamy informacji, jak wygląda sytuacja w organizacjach pozarządowych. Jest tam, powiedzmy, wsparcie ze strony gmin.

Ale rzeczywiście, jeśli chodzi o te domy, lokale socjalne, one są przeznaczone głównie dla osób, które są eksmitowane. Według naszej informacji, w ostatnich latach nie wykonano czterdziestu sześciu tysięcy wyroków eksmisyjnych z uwagi na jedną kwestię: po prostu dzisiaj gminy nie mają tych lokali.

Pani senator wspominała: około ośmiuset tysięcy mieszkań sprzedanych z dwóch milionów stu. Mamy dzisiaj około miliona dwustu siedemdziesięciu sześciu tysięcy mieszkań komunalnych. Co roku oddaje się niecałe dwa i pół tysiąca mieszkań, co oznacza, że nie w każdej gminie choć jedno mieszkanie zostało oddane do użytku. Mamy łącznie, jak szacujemy, około trzydziestu dwóch tysięcy lokali socjalnych gmin. A więc dzisiaj, według szacunków około stu tysięcy rodzin wymaga lokalu socjalnego, po prostu musimy zobaczyć, jakie są potrzeby. Wiemy, że tysiąc oddanych mieszkań, o których pan senator mówił, nie zaspokoi tych potrzeb, ale jest to prawie 50% tego, co gminy budują co roku. Jest to wsparcie finansowe ze strony rządu. Po poprawce Sejmu jest przyjęte, że udziela się go gminie nie po zaangażowaniu własnych środków w wysokości 50%, ale po zaangażowaniu własnych środków w wysokości 30%.

W związku z tym proszę Wysoki Senat o przyjęcie tej ustawy. Zdaję sobie sprawę, że dzisiaj dysponujemy kwotą 30 milionów zł, a od woli Wysokiego Senatu zależy, jaka kwota zostanie przyjęta. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu pragnę zapytać państwa senatorów, czy chcą państwo skierować pytania do pana ministra.

Takie zgłoszenia już są.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Jan Szafraniec:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Panie Ministrze, jakie są racjonalne argumenty uzasadniające zbycie lub zamianę przeznaczenia lokali po piętnastu latach?

Pan minister w czasie debaty sejmowej jako jeden z argumentów podał, że taka możliwość zbycia może być w sytuacji, gdy nastąpi odtworzenie utraconego zasobu o tej samej wielkości w innym miejscu. Czy pan mógłby przybliżyć interpretację tej wypowiedzi? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, kolejne pytanie.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Pan senator Sztorc.

Senator Józef Sztorc:

Panie Ministrze, usłyszeliśmy tu wiele danych od senatorów sprawozdawców, również od pana, ale mam do pana takie pytanie – może by pan się podzielił z nami kilkoma informacjami. Ile w Polsce jest wyroków eksmisyjnych? Może pan taką informację posiada: ile osób czeka w kolejce u komorników, ilu jest ludzi eksmitowanych przez komorników, a ilu jest tych, którzy nie są eksmitowani, którzy z własnej woli czy z jakichś innych powodów są bezdomnymi? Jaka to jest liczba w Polsce? Prosiłbym, żeby pan był łaskaw podać przynajmniej rząd wielkości. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Czy są dalsze pytania do pana ministra? Nie ma.

Dziękuję bardzo.

Proszę o udzielenie odpowiedzi.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
Wiesław Szczepański:**

Odpowiem najpierw na drugie pytanie. Jeśli pan senator pozwoli, to w sprawie dokładnych liczb, postaram się udzielić odpowiedzi na piśmie. Ale mogę powiedzieć, że według naszych danych, jak już mówiłem, nie wykonano w ostatnich latach około czterdziestu sześciu tysięcy wyroków eksmisyjnych. W ostatnich latach co roku do sądów trafia dwadzieścia parę tysięcy wniosków o eksmisję, z czego znaczna część, można powiedzieć: około 70%, jest spowodowana niepłaceniem czynszu, czyli po prostu zubożeniem społeczeństwa.

Rocznie wyroków eksmisyjnych, według naszych szacunków, jest około dziewięciu tysięcy, ale wykonanych zostaje cztery tysiące. Połowa

tych wyroków nie jest wykonywana z jednego względu: ludziom przysługuje lokal socjalny, którym gmina nie dysponuje. A te eksmisje, które następują, częściowo dotyczą osób, które same wyprowadzają się – chociaż jest to bardzo trudne – żeby nie robić sobie, brzydko mówiąc, wstydu.

Jeżeli chodzi o dokładne liczby, to pozwolę sobie przedstawić panu, jak według naszych danych wyglądały one w ciągu ostatnich trzech lat. Dzisiaj, jak już powiedziałem, jest około stu tysięcy ludzi, którzy czekają na lokal socjalny, a nie mogą go otrzymać i są zagrożeni eksmisją.

Jakie były racjonalne argumenty przemawiające za tym, żeby przez piętnaście lat nie zbywać, a zbyć po pięciu latach? Uważamy dzisiaj, że nie uda się tak szybko rozwiązać problemu osób bezdomnych i osób eksmitowanych. W związku z tym zakładaliśmy, jeżeli na dzień dzisiejszy gmina otrzyma dotację w wysokości 35% środków, którymi dysponuje... Ta relacja może być większa, bo, jak już tutaj wcześniej wspominaliśmy, gmina może zatrudnić przy budowie tych obiektów osoby z powiatowego urzędu pracy, na które otrzyma środki finansowego wsparcia. A więc szacujemy, że wsparcie gminy może sięgnąć nawet około 50% wartości inwestycji. Uważamy, że dotacja, jeśli otrzymuje się na ten cel dotację, nie powinna być zbywana, nie powinny być sprzedawane lokale, bo trudno będzie znowu poszukiwać lokali, gdzie te osoby będą mogły zamieszkiwać.

Zdajemy sobie sprawę, że lokale socjalne są lokalami przejściowymi. Jeśli nastąpi poprawa sytuacji materialnej danej osoby, a więc ta osoba znajdzie pracę, będzie dysponowała środkami, to będzie starała się przenieść do innego lokalu i uwolni ten lokal dla kolejnej osoby.

Zakładamy jednak, że po pięciu latach mogłoby nastąpić zbycie tego lokalu lub przeznaczenie go na inny cel, pod warunkiem że gmina dokona budowy bądź modernizacji innych obiektów o takiej samej powierzchni, jaką zamierza zbyć. A więc jeżeli, założmy, dzisiaj gmina otrzymała dotację na 200 m budynku mieszkalnego, lokalu socjalnego, i za pięć lat uzna, że według planu zagospodarowania przestrzennego ten obiekt nie powinien tu funkcjonować i że gdzieś w innej części miasta chce wybudować kolejny obiekt o takiej samej funkcji i takiej samej powierzchni, to będzie mogła być wydana zgoda na to, żeby ta dotacja nie podlegała zwrotowi. Gmina udowodni bowiem, że te środki finansowe przeznaczy na podobny obiekt o podobnym metrażu.

Zależy nam na tym, żeby obiekty nie były zbywane, choć nie ukrywam, że być może jakieś zmiany będą w momencie, kiedy nastąpi etap końcowy, kiedy rozpoczniemy prace nad ustawami, dzięki którym docelowo zrealizowany będzie

(podsekretarz stanu W. Szczepański)

program rządowy dotyczący wspierania osób dzisiaj najbiedniejszych.

Pani senator wspomniała w swoim wystąpieniu, że preferujemy gminy najbogatsze. Ja chciałbym powiedzieć – mówiłem to już na posiedzeniu komisji – że ten najuboższy nie wybiera, czy mieszka w gminie bogatej, czy w gminie biednej. Jest po prostu osobą bezdomną bądź osobą szukającą lokalu.

W związku z tym uważaliśmy, że są tam dwa kryteria bardzo ważne dla gmin. Dotyczą one tego, że jeśli gmina ma wysokie bezrobocie, to dostaje więcej punktów, ale również dostaje więcej punktów, jeżeli chce mniej pieniędzy. Im mniej pieniędzy gmina będzie chciała z Funduszu Dopłat, tym na większą liczbę mieszkań może wystarczyć pieniędzy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Czy są dalsze pytania do pana ministra? Nie ma pytań.

Dziękuję serdecznie.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Wiesław Szczepański: Dziękuję uprzejmie.)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam, że połączone komisje będą rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią senator Jolanę Popiołek.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Jolanta Popiołek:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Samorządy gminne od wielu lat oczekują na finansowe wsparcie państwa, które umożliwiłoby im zaspokajanie w większym stopniu potrzeb w zakresie budownictwa socjalnego. Bezdomność to trwałe zepchnięcie osób na margines życia społecznego. Na państwie ciąży również obowiązek przeciwdziałania temu zjawisku.

Dwuletni pilotażowy program wsparcia gmin w tworzeniu lokali socjalnych, noclegowni i do-

mów dla osób bezdomnych stanowi pierwszy krok do przynajmniej częściowego spełnienia tych oczekiwań.

Zwiększenie pułapu dofinansowania w ustawie sejmowej w stosunku do rządowego projektu ustawy do 50 milionów zł w latach 2004–2005 w znacznym stopniu urealnia wprowadzenie w życie niniejszej ustawy i nadaje jej sens. Oczywiście ustawa znalazłaby zdecydowaną aprobatę samorządów gminnych, gdyby kwota przeznaczona na dofinansowanie programu zaspokajała potrzeby wszystkich gmin, które złożą prawidłowe wnioski.

Od samorządowców szczerze gminnego można dowiedzieć się o istnieniu wielu barier utrudniających rozwój budownictwa socjalnego. Można wymienić niektóre z nich, na przykład brak wystarczających rozwiązań prawnych umożliwiających budowę mieszkań o niskim standardzie; nadal bowiem prawo budowlane zabrania budowania lokali o mniej ostrych wymaganiach w zakresie wyposażenia technicznego, niespełniających norm. Należy zatem dokładnie określić, jakim wymaganiom powinien odpowiadać lokal socjalny i pod tym kątem znowelizować przepisy prawa budowlanego. Uproszczeniu powinny również ulec procedury sporządzania miejscowych planów zagospodarowania, uzyskiwania pozwoleń na budowę oraz określania zasad i trybu uchwalania gminnych dotacji celowych z budżetu państwa.

Liczba osób bezdomnych zacznie zdecydowanie wzrastać, bo po 11 lipca 2004 r., zgodnie z ustawą z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów i mieszkaniowym zasobie gminy, tysiącom osób w Polsce kończy się okres trzyletniego wypowiedzenia najmu bez wskazania lokalu zamiennego. Będzie zatem taka sytuacja, że gminy zaczną się borykać z coraz większymi obciążeniami finansowymi związanymi z ich własną odpowiedzialnością. Wprowadzenie pilotażowego programu może rozwiązać problem niedostatku w budownictwie socjalnym kilkudziesięciu gminom, ale oczekiwania gmin są inne. Oczekują one uruchomienia tanich długoterminowych kredytów ze stałą stopą procentową – 3%, 4%. Ich sytuację pogarsza również wprowadzona wyższa stawka VAT na materiały budowlane i budownictwo.

Potrzeby gmin w zakresie budownictwa socjalnego w skali kraju są ogromne. Można sobie uzmysłowić ich rozmiar na przykładzie tylko jednego, trzydziestodzieciotysięcznego Sochaczewa. To niewielkie miasto potrzebuje już dzisiaj trzystu lokali socjalnych, sześćdziesiąt dziewięć osób ma orzeczone i nierealizowane wyroki eksmisyjne, czterdzieści sześć osób oczekuje na przydział lokalu socjalnego, w sprawie stu czterdziestu siedmiu osób skierowane są sprawy do sądu o orzeczenie eksmisji. Zaspokojenie tych

(senator J. Popiołek)

potrzeb, przy dofinansowaniu w wysokości 35%, pochłonęłoby około 5 milionów 500 tysięcy zł. Zakres wspomaganie w skali kraju będzie niewielki, ale od czegoś trzeba zacząć.

Obawiam się również, że przyjęte w omawianej kwestii tempo legislacyjne może zagrozić uruchomieniu środków finansowych na wspomaganie budownictwa w tym roku, dlatego minister do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej i przedstawiciel ministerstwa kierujący zespołem do spraw oceny wniosków powinni być zobligowani do nadania wymaganego tempa wykonywania ich powinności w tym zakresie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Senator.

I zapraszam pana senatora Dzido.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Henryk Dzido:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Ustawa wymaga przykłaśnięcia. Wreszcie, po kilku latach akcentowania przez rząd, że trzeba biednym odebrać, niedostrzegania biednych, mówi się o tym, że w Polsce jest bieda, że sfera biedy jest ogromna. Chociaż kwota, jaką rząd na to przeznacza, jest niewielka, bo to jest kwota rządu 30 milionów zł, jest już sygnał, że rząd dostrzega ten problem. No, również parlamentarzyści uznali istnienie tego problemu, skoro uchwalili ustawę, którą dzisiaj rozpoznajemy. I cieszy mnie to, że nawet w tym niewielkim zakresie samorządy gminy będą mogły otrzymywać dofinansowanie na lokale, które przeznaczają dla bezdomnych, na lokale socjalne.

W tej ustawie, moim zdaniem, są dwie kwestie, które wymagają omówienia. Art. 10 ust. 2 zakłada rzecz znakomitą – gmina nie może lokalu wybudowanego ze środków z Funduszu Dopłat zbyć, musi zachować ten lokal na cele, na które jest przeznaczony. Przed upływem pięciu lat w ogóle jest to niemożliwe, a po upływie pięciu lat może taki lokal zbyć, może go na inny cel przeznaczyć, ale pod warunkiem, że tę substancję odtworzy w innym miejscu i w innych warunkach. I taka konstrukcja jest prawidłowa, ona pomaga ludziom, jak mówię, w tej polskiej biedzie, bo zakładam, że program naszych działań nie będzie na tyle skuteczny, żeby sytuacja gospodarcza Polski była taka, że pozwoli w ciągu pięciu, sześciu, siedmiu lat zlikwidować sferę bezdomności w Polsce.

Ale ten art. 10 zawiera również ust. 1, który – moim zdaniem – niweczy to, co z tej ustawy pozytywnego wynika: po piętnastu latach gmina mo-

że sprzedawać lokale, które wybudowała dla osób bezdomnych, z przeznaczeniem na noclegownie, na lokale socjalne. Może sprzedawać, nikogo o to nie pytając, na zasadzie swojej suwerennej decyzji, tak jak dziś sprzedaje się inne instytucje – sprzedaje się i likwiduje szkoły, a mówi się też o sprzedaży szpitali, likwidacji i sprzedaży takich obiektów jak stadiony, które chyba są własnością całych środowisk. I to mnie niepokoi.

W tej sytuacji, z tego względu właśnie ja oraz senatorowie Szafraniec i Izdebski proponujemy poprawkę skreślającą ust. 1 art. 10. Chodzi o to, żeby nie dawać gminom możliwości sprzedaży lokali przeznaczonych na cele społeczne, lokali, które finansowane są w niewielkim stopniu z Funduszu Dopłat, a to wymaga cały czas pilotowania, wymaga dofinansowywania. Wiadomo – wynika to z doświadczeń państw znacznie bogatszych od Polski – że sfera biedy, sfera bezdomności w ciągu piętnastu lat nie zostanie zlikwidowana. Dziękuję.

Pani Marszałek, składam na pani ręce poprawkę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku również przypominam, że wniosek o charakterze legislacyjnym złożyli na piśmie pan senator Henryk Dzido wspólnie z panem senatorem Janem Szafrancem.

(Głos z sali: I Izdebskim.)

I z panem senatorem Sławomirem Izdebskim.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

W związku ze zgłoszeniem wniosku o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia o ustosunkowanie się do przedstawionego w toku debaty nad tym punktem wniosku i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowania w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Serdecznie dziękuję, Panie Ministrze, za udział w posiedzeniu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na siedemdziesiątym czwartym posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2004 r. i do Senatu została przekazana również

(wicemarszałek J. Danielak)

30 kwietnia 2004 r. Marszałek Senatu w dniu 4 maja bieżącego roku zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 698, a sprawozdania komisji w drukach nr 698A i 698B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, pana senatora Grzegorza Matuszaka, o zabranie głosu i przedstawienie stanowiska komisji.

Senator Grzegorz Matuszak:

Dziękuję bardzo.

Wielce Szanowna Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt przedstawić paniom i panom senatorom sprawozdanie z posiedzenia senackiej Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, która w dniu 11 maja 2004 r. zajęła stanowisko w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, uchwalonej przez Sejm 30 kwietnia bieżącego roku. Ustawa, o której mowa i nad którą procedujemy, zawarta jest w druku senackim nr 698. Była ona inicjatywą poselską pozytywnie przyjętą przez rząd Rzeczypospolitej Polskiej. Generalnie dotyczy ona dwóch kwestii.

Po pierwsze, art. 1 dotyczy rejestrowania kościołów i związków wyznaniowych, czyli obowiązku powiadamiania równolegle ministra właściwego do spraw wyznań i wojewody o utworzeniu, zmianie nazwy, siedziby, granic lub połączeniu, podziale i zniesieniu jednostek organizacyjnych kościołów lub związków wyznaniowych, oraz uściślenia procedur likwidacyjnych kościołów lub związków wyznaniowych.

Po drugie, art. 2 ustawy przyznaje prawo do składania wniosków rewindykacyjnych, oprócz przeniesionych z postępowań administracyjnych, również zupełnie nowych, w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy przez trzy wymienione w ustawie kościoły: Polski Autokefaliczny Kościół Prawosławny, Kościół Ewangelicko-Reformowany i Kościół Chrześcijan Baptystów.

O ile art. 1 nie wzbudził zastrzeżeń senatorów, członków Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, o tyle art. 2, w związku z opinią prawną Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu, był przedmiotem pewnych wątpliwości dotyczących tego, czy zróżnicowanie terminów składania wniosków o wszczęcie postępowania regulacyjnego przez poszczególne kościoły jest zgodne z art. 25 ust. 1 konstytucji, który sta-

nowi o równouprawnieniu kościołów i związków wyznaniowych. Drugą wątpliwą kwestią był tryb dokonania nowelizacji tak zwanych ustaw kościelnych – z pominięciem zawarcia umów pomiędzy Radą Ministrów a właściwymi przedstawicielami kościołów.

Członkowie komisji wysłuchali wyjaśnień zarówno posła Eugeniusza Czykwina, reprezentującego inicjatorów nowelizacji ustawy, jak i przedstawicieli Departamentu Wyznań i Mniejszości Narodowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz opinii legislatorów i podzielili punkt widzenia, że zapisy zawarte w art. 2 ustawy nowelizującej ustawę o gwarancjach wolności sumienia i wyznania znoszą dysproporcję odczuwaną przez niektórych obywateli należących do kościołów wymienionych w ustawie, a związaną z możliwością załatwienia spraw rewindykacyjnych.

Wszystkich zarejestrowanych w Polsce kościołów i związków wyznaniowych jest sto pięćdziesiąt pięć, a ustawa dotyczy tylko trzech kościołów, których władze zgłosiły potrzebę wznowienia prawa do składania wniosków rewindykacyjnych i uregulowania swych spraw majątkowych. Skala rewindykacji jest niewielka. W przypadku Kościoła prawosławnego jest to około stu spraw, Kościoła baptystów – kilkanaście, i Kościoła kalwińskiego – kilka. Dla porównania: żydowskie gminy wyznaniowe wystąpiły z ponad pięcioma tysiącami wniosków, a Kościół Rzymskokatolicki z ponad trzema tysiącami pięciuset wnioskami.

Uwzględniając przytoczone argumenty oraz fakt, iż art. 2 ustawy ma obowiązywać w ograniczonym czasie, Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej jednomyślnie uchwaliła stanowisko o niewnoszeniu poprawek do ustawy – jest ono zawarte w druku senackim nr 698A.

W imieniu komisji uprzejmie proszę, aby Wysoki Senat zechciał przyjąć ustawę z dnia 30 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania bez poprawek. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, panią senator Krystynę Sienkiewicz, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę.

Senator Krystyna Sienkiewicz:

Dziękuję.

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Niewielka, bo licząca cztery artykuły, zmiana ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wy-

(senator K. Sienkiewicz)

znania jest inicjatywą poselską wynikającą z potrzeby usunięcia błędów poprzednich kadencji parlamentu. Główna zmiana to przedłużenie o dwa lata trzem kościołom – prawosławnemu, ewangelicko-reformowanemu i chrześcijan baptystów – terminu na uregulowanie ich spraw majątkowych. Długa jest historia tego, dlaczego tylko tym trzem, skoro w Polsce na różnych podstawach prawnych legalnie działa około stu sześćdziesięciu kościołów i innych związków wyznaniowych, z czego sto czterdzieści cztery związki wyznaniowe wpisane są do rejestru ministra spraw wewnętrznych i administracji. Ile z nich jest aktywnych, zapewne trudno byłoby dzisiaj orzec, skoro prawo dopuszczało zakładanie fikcyjnych wspólnot religijnych, faktycznie nastawionych na zysk z ulg podatkowych i przedsiębiorstw celnych. Stąd też w omawianej w tej chwili ustawie znalazły się przepisy określające tryb postępowania likwidacyjnego, poprzedzającego wykreślenie z rejestru takiego nieistniejącego związku wyznaniowego. Ale przed wykreśleniem z rejestru, co jest przecież aktem ostatecznym, trzeba ustalić, czy taki związek miał majątek i co się stało czy stanie z tym dobrem.

Pozostałe przepisy tej maleńkiej, incydentalnej ustawy mają charakter porządkowy. Dzięki nim oszczędzi się czas przeznaczony na pracę i niewielkie, ale jednak, pieniądze. Otóż stroną w postępowaniu administracyjnym będzie komitet założycielski związku wyznaniowego, a nie stu wnioskodawców. Nie jest to wprowadzić przepis obligatoryjny, ale jednak jest to pewien krok w stronę oszczędności.

Zmiana trzecia w art. 1 dotyczy uprawnień nauczycieli i innych pracowników oraz uczących się w szkołach prowadzonych bezpośrednio przez osoby prawne związków wyznaniowych. Przepis ten nie dotyczy jednakże szkół o charakterze wyznaniowym, ale szkół prowadzonych przez stowarzyszenia i fundacje niebędące jednostkami organizacyjnymi związków wyznaniowych. Ponieważ każdy Kościół jest związkiem wyznaniowym, ale na odwrót ta zasada już nie działa, to może mógłby to być przedmiot dyskusji przy zupełnie innej okazji. Może któraś z komisji senackich pokusiłaby się... Bardzo ciekawa byłaby taka debata nad zestawieniem wniosków adresowanych do komisji regulacyjnych i zestawieniem zakończonych postępowań, roszczeń dotyczących na przykład nieruchomości, do czego, jak na razie, prawo ma tylko jeden z kościołów. Ale to temat na odrębną dyskusję.

Na koniec taka refleksja. To jest niewielka nowelizacja przywracająca trzem związkom wyznaniowym terminy na złożenie wniosków w sprawach rewindykacji majątkowych. Nadal jednak pozostaje niezrealizowany przepis art. 25 ust. 5

konstytucji, według którego stosunek państwa do kościołów i związków wyznaniowych innych niż Kościół katolicki jest regulowany ustawami opartymi na wcześniejszej umowie pomiędzy Radą Ministrów a przedstawicielami tych kościołów i związków wyznaniowych. Pamiętam, i zapewne nie tylko ja, dyskusję nad tym przepisem w Zgromadzeniu Narodowym przed kilkoma laty przy uchwalaniu konstytucji. Celem tego przepisu miało być zbliżenie, na ile to możliwe, trybu ustalania sytuacji prawnej innych kościołów i związków wyznaniowych do trybu przewidzianego dla Kościoła katolickiego, w postaci konkordatu. Przepis art. 25 ust. 1 konstytucji głoszący, iż kościoły i inne związki wyznaniowe są równoprawne, jest zatem od siedmiu lat przepisem oczekującym realizacji – gdyby to było dziecko, mogłoby już iść do szkoły. Ja wiem, że jest to dla rządu praktycznie nie do zrealizowania, bowiem trzeba byłoby powołać odpowiednią liczbę delegacji do rozmów z przedstawicielami związków wyznaniowych i wypracować teksty umów, co z kolei zajęłoby czas i pochłonęło energię. Jest to kwestia, no, quasi-konkordatów z innymi wyznaniami. Nie było to jednak podstawą inicjatywy poselskiej, jest to jedynie swobodna relacja z dyskusji na posiedzeniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności odnosząca się poniekąd również do opinii Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu dotyczącej art. 25 konstytucji.

Proszę zatem w imieniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności o przyjęcie ustawy z druku nr 698 bez poprawek. Nasze działania byłyby niekonstytucyjne, gdybyśmy chcieli dokonać innych zmian. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą kierować zapytania związane z ustawą do senatorów sprawozdawców.

Czy są takie pytania? Nie ma pytań.

Dziękuję serdecznie.

(Senator Krystyna Sienkiewicz: Dziękuję.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była poselskim projektem ustawy, a do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji. Serdecznie więc witam na naszym posiedzeniu sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, pana ministra Tadeusza Matusiaka, jak również serdecznie witam dyrektora Departamentu Wyznań i Mniejszości Narodowych, pana Andrzeja Czoharę.

I chciałabym zapytać pana ministra, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządowe w sprawie rozpatrywanej ustawy.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Tadeusz Matusiak:**

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Ja w pełni zgadzam się z panią senator i z panem senatorem sprawozdawcą. Mogę jedynie dodać, że rząd w pełni popiera poselską inicjatywę ustawodawczą, w pełni popieramy projekt, który został przedłożony przez parlament. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Zwracam się do państwa senatorów: czy ktoś z państwa chce skierować do pana ministra pytania związane z ustawą?

Pan senator Szafraniec, bardzo proszę.

Senator Jan Szafraniec:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Ja mam takie pytanie: jakie argumenty przemawiają za uprzywilejowaniem tych trzech kościołów, jeśli chodzi o składanie wniosków rewindykacyjnych, i czy ten projekt był konsultowany z pozostałymi kościołami, w tym także z Kościołem katolickim?

Kolejna sprawa. Art. 31 przewiduje, że prawo do wniesienia wniosku przysługuje co najmniej stu obywatelom polskim. Ja rozumiem, że chodzi tylko i wyłącznie o obywateli polskich, a nie o cudzoziemców, którzy zamieszkują na terenie Rzeczypospolitej. Czy pan minister nie sądzi, że sto osób to jest zdecydowanie za mało, żeby stworzyć związek wyznaniowy? To wszystko. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Proszę, Panie Ministrze.

Jeżeli można prosić, to zapraszam do mównicy.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Tadeusz Matusiak:**

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Pani Marszałek! Wysoki Senacie! Postaram się odpowiedzieć na zadane pytania.

Czy były konsultacje z kościołami dotyczące projektowanej ustawy? Nie były przeprowadzone takowe konsultacje. Jest to projekt dotyczący gwarancji, a więc takowe konsultacje nie były przeprowadzane.

Jest też ta delikatna sprawa, jak liczne powinny być przedstawicielstwa...

(Sygnał telefonu komórkowego)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Przepraszam, Panie Ministrze.

Ja bardzo bym prosiła o wyłączenie telefonu komórkowego na sali obrad.

Bardzo proszę, Panie Ministrze, przepraszam za tę przerwę.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Tadeusz Matusiak:**

Było również pytanie, czy liczba stu osób, które pragną założyć związek wyznaniowy bądź też Kościół, jest dostatecznie duża, czy nie jest to liczba zbyt mała. Ja chciałbym przypomnieć, że do niedawna, jak pani senator sprawozdawca zauważyła, ta liczba wynosiła tylko piętnaście osób i w związku z tym niektóre kościoły czy też związki wyznaniowe były zakładane w sposób fikcyjny. My uważamy, jeżeli weźmiemy w tym względzie pod uwagę również naszą konstytucję, że ta liczba stu osób chyba jednak jest dostatecznie duża.

Były różne inne propozycje składane przez parlamentarzystów, przez posłów, na przykład by tę liczbę podnieść do pięciuset. Była nawet propozycja, by liczba ta sięgała tysiąca osób. My nie negowaliśmy tej liczby, aczkolwiek były również głosy, że jednak grupa stuosobowa również ma prawo założyć swój własny Kościół, i były ze strony konstytucjonalistów również tego rodzaju opinie, że liczba pięciuset osób byłaby chyba zbyt daleko idąca czy zbyt wysoka.

Ja nie ukrywam, że podstawowym założeniem naszej projektowanej nowelizacji jest dążenie do wyrównania sytuacji prawnej kościołów wymienianych w art. 2 ustawy i sytuacji wszystkich pozostałych działających obecnie w Rzeczypospolitej Polskiej kościołów, związków wyznaniowych w zakresie możliwości dochodzenia przez nie swoich roszczeń rewindykacyjnych wobec państwa, wobec samorządów.

Wszystkie, poza wymienionymi w art. 2 ustawy, kościoły i związki wyznaniowe miały przyznane przepisami ustaw regulujących ich stosunki z państwem lub ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania możliwości występowania z wnioskami o przywróceniu upaństwowionych nieruchomości lub ich części do powoływanych w tym celu komisji regulacyjnych.

Tych komisji regulacyjnych jest w tej chwili pięć. Osoby prawne Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego oraz Kościoła Ewangelicko-Reformowanego i Kościoła Chrześcijan

(podsekretarz stanu T. Matusiak)

Baptystów miały określone właściwymi przepisami uprawnienia do składania wniosków rewindykacyjnych wyłącznie w postępowaniu administracyjnym, przez co kościoły te były pozbawione możliwości dochodzenia swoich roszczeń majątkowych wobec Skarbu Państwa, również, jak już mówiłem, wobec jednostek samorządu terytorialnego przed komisjami regulacyjnymi o składach ustalonych na zasadzie parytetu: każda komisja ma tylu przedstawicieli strony rządowej, ilu przedstawicieli poszczególnych kościołów.

Postępowanie regulacyjne przed tymi komisjami ze względu na swoje cechy szczególne, takie jak koncyliacyjność, brak właściwej postępowaniu administracyjnemu arbitralności, zasadę pierwszeństwa ugodowego, rozstrzygania sporów oraz możliwości rozstrzygania spraw przez sądy powszechne w razie nieuzgodnienia orzeczenia przez komisję, w sposób doskonalszy zapewnia realizację ustawowych przepisów o regulacji stosunków majątkowych pomiędzy państwem i kościołem oraz innymi związkami wyznaniowymi, gwarantując naszym zdaniem właściwe poszanowanie z jednej strony interesów publicznych, a z drugiej strony słuszych praw zainteresowanego Kościoła.

Nie ukrywam, że dotykamy w tym zakresie bardzo wrażliwej materii, że była bardzo długa dyskusja, która dotyczyła również art. 25 konstytucji i tego, czy jest to zgodne z konstytucją. W świetle opinii prawników konstytucjonalistów – można powiedzieć: sław konstytucyjnych – gdy te opinie są tak różne, bo jedne skłaniają się ku temu, że jest to zdecydowanie zgodne z konstytucją, a inne skłaniają się ku temu, że te regulacje są niezgodne z konstytucją, uważamy, jeżeli dojdzie do rozstrzygnięć... Zresztą ta dyskusja trwa od co najmniej kilku lat i tę dyskusję może rozstrzygnąć tylko i wyłącznie Trybunał Konstytucyjny.

W zasadzie to wszystko. Może jeszcze dla informacji podam: jeśli chodzi o wnioski, które są w komisjach regulacyjnych, to w komisji majątkowej, czyli tej dotyczącej Kościoła katolickiego, tych wniosków było złożonych ponad trzy tysiące i z około trzech tysięcy sześćdziesięciu do chwili obecnej rozpatrzonych jest ponad dwa tysiące sześćset. Muszę w tym miejscu zaznaczyć, że ta komisja działa, pracuje najdłużej, bo już od dwunastu lat. Jeżeli chodzi o pozostałe komisje, które działają od sześciu lat, to w komisji regulacyjnej do spraw majątków żydowskich zgłoszonych jest mniej więcej pięć tysięcy wniosków, w komisji do spraw majątków Kościoła augsburskiego – tysiąc dwieście wniosków, z czego osiemset rozpatrzonych, w komisji do spraw Kościoła prawosławnego – sto dwadzieścia wniosków, z czego osiemdziesiąt rozpatrzonych. Teraz mamy informację,

że ze względu na nowelizację tej ustawy może jeszcze przybyć w zasadzie mniej więcej sto wniosków. Jest jeszcze komisja międzykościelna, która w zasadzie rozpatruje różne wnioski innych kościołów. Do tej komisji wpłynęło sto trzydzieści wniosków, z czego trzydzieści jest rozpatrzonych.

Mówiliśmy, że jest u nas zarejestrowanych sto pięćdziesiąt pięć kościołów. Praktycznie poza tymi wymienionymi kościołami w przypadku innych kościołów, związków wyznaniowych nie było żadnych roszczeń z ich strony, jeśli chodzi o majątki. Niektóre z nich to kościoły, które powstały niedawno, więc siłą rzeczy trudno w ich przypadku mówić o posiadaniu majątków przejętych przez państwo bądź samorząd. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Rozumiem, że pan senator nie jest usatysfakcjonowany.

Senator Jan Szafraniec:

Jestem usatysfakcjonowany, tylko było jeszcze jedno pytanie, na które pan minister nie udzielił odpowiedzi. Ja mianowicie chciałem, że tak powiem, uporządkować swoje myśli dotyczące art. 31, który mówi, że prawo do wniesienia wniosku mają tylko i wyłącznie obywatele polscy. Rozumiem, że cudzoziemcy nie mogą tworzyć związków wyznaniowych na terenie Rzeczypospolitej. Tak mówi ustawa.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusz Matusiak:

Teraz się zastanawiam, jak to wygląda w świetle naszych traktatów unijnych, które – moim zdaniem – tych spraw zupełnie nie regulują, ale mówię to, mocno się nad tym zastanawiając. Nie pamiętam, by jakiegokolwiek regulacje zostały dokonane, więc jest tak, jak pan senator to przedstawił. Dokładną informację, żebym nie popełnił błędu, oczywiście postaram się panu senatorowi przekazać, chociaż uważam, że jest tak, jak pan senator powiedział. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję serdecznie.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszy-

(podsekretarz stanu T. Matusiak)

stkim o obowiązku składania na piśmie wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam, że połączone komisje będą rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Krzysztofa Jurgiel.

Panie Senatorze, nie jest pan zadowolony, że wchodzi pan w tę dyskusję?

(Senator Krzysztof Jurgiel: Trudno mówić o zadowoleniu, to jest obowiązek, Pani Marszałek.)

Nie ma pan obowiązku brania udziału w dyskusji, ale oczywiście ma pan obowiązek bycia aktywnym senatorem.

(Senator Krzysztof Jurgiel: Ale obowiązek wobec wyborców...)

Bardzo proszę.

Senator Krzysztof Jurgiel:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Ustawa o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, którą dziś rozpatrujemy, jest regulacją zwięzłą, ale szczególnie ważną.

Prawo i Sprawiedliwość zawsze stała na stanowisku, że przywiązanie do własnych tradycji religijnych stanowi o tożsamości narodu. W przypadku Polski jest to oczywiście dziedzictwo Kościoła katolickiego, którego nauka i dorobek stanowią podstawowy składnik tego, co nazywamy polsnością, ale miejsce w naszej narodowej tradycji mają także inne grupy wyznaniowe zakorzenione w historycznej i kulturowej tradycji Rzeczypospolitej Obojga Narodów.

Ustawa, którą dziś rozpatrujemy, stanowi ważny krok w kierunku ograniczenia nadużywania wolności sumienia i wyznania do prowadzenia nagannych interesów gospodarczych. Krok ten jednak, naszym zdaniem, nie jest wystarczająco zdecydowany. Uważamy, że wymagana do rejestracji związku wyznaniowego liczba stu osób jest jeszcze zbyt mała. Jestem zdania, że prawo do rejestracji związku wyznaniowego powinno przysługiwać co najmniej pięciuset osobom. Takie rozwiązanie powinno ułatwić odróżnienie grupy przypadkowych osób powiązanych niejasnym interesem od grupy osób związanych poważną potrzebą wspólnego kultu religijnego, znacznie utrudni bowiem zebranie pod wnioskiem podpisów przypadkowych osób, a nie będzie naruszało konstytucyjnej zasady wolności kultu religijnego.

W tym celu należy wprowadzić do art. 31 ust. 2 nowelizowanej ustawy regulację, na podstawie

której osoby składające wniosek o utworzenie związku wyznaniowego, oprócz woli jego ustanowienia, powinny deklarować wolę dalszej przynależności do niego, co ma istotne znaczenie dla nadzoru nad gminami wyznaniowymi i badania rzeczywistego celu ich działalności.

Następny problem, na który chciałbym zwrócić uwagę w związku z tą ustawą, jest daleko istotniejszy. Była już o tym mowa, ale ja również powiem swoje zdanie. Chodzi tu o jej zgodność z konstytucją. Otóż art. 2 nowelizacji tworzy specjalne uprawnienia w zakresie tak zwanego postępowania rewindykacyjnego dla trzech związków wyznaniowych: Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego, Kościoła Ewangelicko-Reformowanego i Kościoła Chrześcijan Baptystów.

Chciałbym podkreślić, o czym już wcześniej powiedziałem, że Kościół prawosławny i Kościół Ewangelicko-Reformowany na trwałe zajmują miejsce w polskiej tradycji narodowej, co wynika z dorobku Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Kościół prawosławny jest szczególnie silnie zakorzeniony w moim okręgu wyborczym. I korzystając z doświadczeń właśnie z mojego okręgu wyborczego, chciałbym zaznaczyć, że szczególnie ważne jest to, aby wszystkie kościoły i grupy religijne były traktowane przez organy państwa równorzędnie. Jakakolwiek nierównoprawność w tym zakresie stanie się z pewnością przyczyną konfliktów i zadrażeń, a nie muszę przypominać, jak ostry charakter mogą one mieć tam, gdzie jedną z ich przyczyn są kwestie związane z religią. Przyjęcie tego zapisu będzie jednak przede wszystkim oznaczało naruszenie art. 25 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione. Nawet sami wnioskodawcy w trakcie prac sejmowych nie potrafili się ustosunkować do kwestii konstytucyjności tej ustawy. Dlatego występuję z wnioskiem o skreślenie tego artykułu.

Wnoszę o przyjęcie ustawy z przedstawionymi poprawkami, które przekazałem pani marszałek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że pan senator Gładkowski złożył swoje przemówienie do protokołu.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, na podstawie art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisję Ustawodawstwa i Pra-

(wicemarszałek J. Danielak)

worządności o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Serdecznie dziękuję, Panie Ministrze, za obecność na naszych obradach.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na siedemdziesiątym czwartym posiedzeniu 30 kwietnia 2004 r., tego samego dnia została przekazana do Senatu. Marszałek Senatu 4 maja 2004 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 697, a sprawozdanie komisji w druku nr 697A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, pana senatora Kazimierza Drożdża, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Kazimierz Drożdż:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu przedstawić stanowisko komisji w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi – druk senacki nr 697.

Marszałek Senatu w dniu 4 maja 2004 r. skierował projekt ustawy do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu.

Główną przyczyną powstania projektu nowelizacji ustawy była potrzeba doprecyzowania zapisów i wyrugowania błędów legislacyjnych, jakie znalazły się w noweli przedmiotowej ustawy, uchwalonej przez Wysoki Sejm i Senat w ubiegłym roku.

Określono jednoznacznie obowiązki podmiotów gospodarczych wykonujących usługi polegające na reklamowaniu napojów alkoholowych. Zostały one zobowiązane do wnoszenia opłaty w wysokości 10% podstawy opodatkowania po-

datkiem od towarów i usług na rzecz ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.

W art. 1 ust. 1 projektu ustawy określono formę i terminy składania zbiorowych deklaracji podatkowych w urzędach skarbowych, dostosowano procedurę do ogólnie przyjętego systemu obiegu finansowego i nałożono równocześnie na ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu obowiązek wydania stosownego zarządzenia zawierającego wzór zbiorczej deklaracji miesięcznej dotyczącej dziesięcioprocentowej opłaty.

To prawda, że wszystkie zmiany zawarte w art. 1 ust. 1 nowelizowanej ustawy uściślają tryb zgłaszania i przekazywania środków związanych z obowiązkiem uiszczenia dziesięcioprocentowej opłaty za reklamę napojów alkoholowych, ale prawdą jest również to, że te uściślenia wynikają w dużej mierze z usterek legislacyjnych ostatniej noweli przyjętej przez Sejm i Senat w ubiegłym roku.

Niedoskonałość i wadliwość poprzednich zapisów są przyczyną wprowadzania nowego obowiązku uiszczania dziesięcioprocentowej opłaty na rzecz dofinansowania zajęć sportowo-rekreacyjnych dzieci i młodzieży. Te wady doprowadziły do powstania uszczupień finansowych. Jeśli zauważymy, że sednem przyjętej w ubiegłym roku noweli ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi było rozszerzenie czasu antenowego w mediach, zwłaszcza w telewizji, umożliwienie reklamy piwa od wcześniejszych godzin emisji programu i jednocześnie umożliwienie pozyskiwania od reklamodawców dodatkowych środków mających służyć dofinansowaniu pozalekcyjnych zajęć sportowo-rekreacyjnych, które oprócz tego, że mają walory edukacyjne i rozwojowe, powinny jednocześnie stanowić sposób na przeciwdziałanie patologiom społecznym, to musimy stwierdzić, że efekty tego działania są raczej mizerne. Rozszerzenie czasu antenowego na reklamę piwa otworzyło furtkę reklamującą go browarom, co według statystyk doprowadziło do dużego wzrostu sprzedaży piwa, ale wpływ tego działania na prowadzenie pozalekcyjnych zajęć sportowo-rekreacyjnych okazał się nader mizerny. Obecne zmiany, zawarte w tej nowelizacji ustawy, mogą poprawić ten stan rzeczy. Zdaniem Komisji Nauki, Edukacji i Sportu jest to mały krok w dobrym kierunku. Pozwala on oczekiwać, że po uszczelnieniu systemu zwiększą się wpływy w ten sposób, iż nie będą one, jak do tej pory, śladowym i nieznaczącym dodatkiem do subwencji oświatowej dla wszystkich gmin w Polsce, którego sposobu wydatkowania nie można nawet dokładnie skontrolować.

Należy również pozytywnie ocenić zmianę zawartą w art. 1 ust. 2. Ma ona walory merytoryczne, oddaje prawdziwe intencje wnioskodawców ubiegłorocznej nowelizacji, gdyż określa, że

(senator K. Drożdż)

przedmiotowe wpływy zasilać będą dofinansowanie do zajęć sportowo-rekreacyjnych wyłącznie dla uczniów szkół podstawowych, gimnazjalnych i ponadpodstawowych.

Ważną zmianą jest również określenie podmiotów, które mogą prowadzić zajęcia sportowo-rekreacyjne – są to stowarzyszenia kultury fizycznej i sportu oraz organizacje pozarządowe realizujące statutowe zadania z zakresu upowszechniania kultury fizycznej i sportu wśród dzieci i młodzieży. Są to zatem organizacje zdefiniowane w ustawie o działalności pożytku publicznego, takie jak choćby uczniowskie kluby sportowe, które mają, jak wiemy, spore kłopoty finansowe w kontekście prowadzenia własnej statutowej działalności. Organizacje te będą mogły stawiać do konkursów i aplikować w ramach priorytetów i procedur określonych w stosownym rozporządzeniu ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Komisja Nauki, Edukacji i Sportu po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 6 maja ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi wnosi o przyjęcie tej ustawy wraz z trzema poprawkami, druk senacki nr 697A. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę o pozostanie przy mównicy, bo zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zadawać pytania senatorowi sprawozdawcy, oczywiście związane z ustawą.

Czy są takie pytania?

Proszę, pan senator Dzido.

Senator Henryk Dzido:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Panie Senatorze, czy komisja rozważała ogromną niekonsekwencję w tej ustawie, którą w tej chwili rozpoznajemy? Środki z reklamy napojów alkoholowych kierowane są nie na likwidację skutków działania alkoholu w środowiskach, które ów alkohol niszczy, tylko na rozwój rekreacji i sportu oraz na turystykę młodzieży. Dziękuję.

Senator Kazimierz Drożdż:

Komisja rozpatrywała ustawę tylko pod kątem rekreacji i sportu młodzieży szkół podstawowych, gimnazjalnych i ponadpodstawowych, czyli liceów.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Pan senator Sztorc, bardzo proszę.

Senator Józef Sztorc:

Panie Senatorze, chciałbym zapytać, czy jest policzona kwota, jaka jest przeznaczana na reklamę napojów alkoholowych w obiektach sportowych, na stadionach, w salach sportowych w Polsce. Jaka to kwota? Jaki to rząd wielkości?

Senator Kazimierz Drożdż:

Nie umiem odpowiedzieć na to pytanie, Panie Senatorze. Będę prosił o pomoc przedstawicieli rządu, ponieważ na pewno mają to wyliczone.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Czy są dalsze pytania? Nie ma.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

(Senator Kazimierz Drożdż: Dziękuję, Pani Marszałek.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została wniesiona przez komisję sejmową. Prezes Rady Ministrów do reprezentowania rządu w sprawie tej ustawy upoważnił ministra zdrowia.

Serdecznie witam na naszych obradach panią minister Wacławę Wojtąłę z resortu zdrowia.

Pani Minister, czy zechce pani przedstawić stanowisko rządu w sprawie omawianej ustawy?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia Wacława Wojtąła:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie! Rząd popiera w całości przedłożoną ustawę, wraz z poprawkami senackimi. Są to zmiany idące w dobrym kierunku. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Zwracam się teraz do państwa senatorów: czy są pytania adresowane do pani minister? Są.

Zacniemy teraz od drugiej strony, a więc najpierw pan senator Sztorc.

Senator Józef Sztorc:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek, chcę ponowić pytanie, które zadałem senatorowi sprawozdawcy. Otóż zależy mi na uzyskaniu odpowiedzi, jaką kwotę reklamodawcy przekazują na reklamę napojów alkoholowych w obiektach sportowych w Polsce.

Drugie pytanie nie dotyczy bezpośrednio ustawy. Wiadomo, że koncesje na sprzedaż alkoholu

(senator J. Sztorc)

są płatne. Czy przedstawiciel rządu jest w stanie powiedzieć, ile one kosztują i jaką kwotę przedsiębiorcy płacą samorządom za ich uzyskanie? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Pan senator Dzido, bardzo proszę.

Senator Henryk Dzido:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Zadam pytanie, Pani Senator, może w innej formie. Dlaczego środki z reklamy napojów alkoholowych nie są kierowane na likwidację skutków picia alkoholu, który owa reklama przecież promuje, ale kierowane są na rozwój turystyki i sportu? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Minister.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia Wacława Wojtala:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Niestety, nie mam przy sobie precyzyjnych danych. Orientacyjnie mogę powiedzieć, że może to być kwota 6–8 milionów zł, ale proszę o umożliwienie mi przekazania odpowiedzi na piśmie po sprawdzeniu tej informacji, bo nie chciałabym państwa wprowadzić w błąd.

Jeśli chodzi o pytanie drugie, dlaczego pieniądze, o których dzisiaj rozmawiamy, nie są kierowane na likwidację skutków picia alkoholu, to dlatego, że przepis ustawowy stanowi inaczej. Pieniądze na likwidację skutków picia pochodzą z wydawania zezwoleń. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Pan senator Sztorc.

Senator Józef Sztorc:

Pani Marszałek, przepraszam bardzo, do minuty zostało mi jeszcze parę sekund. Rozmawiamy o ustawie, chcemy wprowadzić przepis mówiący, że 10%...

(Wicemarszałek Jolanta Danielak: Pytanie, Pani Senatorze.)

Zaraz zadam pytanie, chcę tylko uprzedzić, o co mi chodzi. Mówimy o tej dziesięcioprocentowej opłacie i dobrze by było, gdybyśmy wiedzieli, jaki to będzie rząd wielkości, ile rząd się spodziewa pieniędzy: czy będzie to 1 tysiąc zł, czy 100 mi-

lionów zł. Jeżeli przedstawiciel rządu mówi, że nie wie, to być może szkoda naszego tak bardzo cennego czasu. Dziękuję bardzo.

(Senator Zdzisław Jarmużek: Pani minister odpowiedziała i więcej nie wie.)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie Senatorze, z tego, co słyszałam, pani minister podała tę kwotę, określiła rząd wielkości, ale nie zna jej dokładnie i ma prawo o tym poinformować pana senatora, co też uczyniła.

Senator Józef Sztorc:

Pani Marszałek, mówimy o dwóch sprawach. Ja pytałem, jaką kwotę przedsiębiorstwa przeznaczają na reklamę, ale w ustawie jest napisane o 10%. Nie wiem, o jakiej kwocie pani minister mówiła: czy o tych 10%, czy o całości.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę panią minister o uzupełnienie tej wypowiedzi, jeżeli jest to możliwe.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia Wacława Wojtala:

Według mojej wiedzy 6–8 milionów zł to jest równowartość 10% tego, co jest przeznaczane na reklamę, ale bardzo proszę o umożliwienie mi przekazania bardziej precyzyjnej informacji po sprawdzeniu tego, bo nie chciałabym państwa wprowadzić w błąd. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Panie Senatorze, czy teraz jest pan zadowolony?

(Senator Józef Sztorc: Powiedzmy, że tak.)

(Głos z sali: Opozycja jest zadowolona.)

Brawo.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Tylko te wnioski, które zostaną złożone na piśmie w trakcie dyskusji, będą rozpatrywane przez komisję.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Gładkowskiego.

Senator Witold Gładkowski:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Zmiana ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi ma na celu doprecyzowanie przepisów dotyczących opłaty nałożonej na podmioty świadczące usługę będącą reklamą napojów alkoholowych. Założeniem projektu jest również dbałość o logikę prawną poprzez eliminację wątpliwości pojawiających się w związku z interpretacją art. 13 tej ustawy.

Jak słusznie podkreślił pan senator sprawozdawca, interesująca jest nowa koncepcja zasad naliczania dziesięcioprocentowych opłat, a także sporządzania i składania zbiorczych deklaracji miesięcznych. Należy uznać za słuszną propozycję powiązania aspektów opłaty oraz deklaracji ze sprawdzonymi rozwiązaniami w zakresie podatku VAT. Odniesienie do przepisów ustawy o podatku od towarów i usług dotyczy terminu oraz miejsca złożenia przedmiotowej deklaracji. Projekt zasadnie precyzuje miejsce, wskazując na ten sam urząd skarbowy, w którym składa się wspomnianą deklarację.

Dochodzimy do konkluzji, że przepisy noweli właściwie regulują zagadnienia związane z reklamą napojów alkoholowych w zakresie dziesięcioprocentowych opłat oraz miesięcznych deklaracji.

Panie i Panowie Senatorowie! Rozpatrując propozycje zmiany ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, nie można marginalizować najważniejszej kwestii, jaką pozostaje przeznaczenie środków pozyskanych z opłat. Sedno problemu polega na właściwym rozdysponowywaniu wpływów w taki sposób, żeby trafiły one do osób najbardziej pokrzywdzonych w związku z problemem nadużywania alkoholu. Cel omawianej ustawy ma zostać osiągnięty poprzez organizowanie na przykład zajęć sportowo-rekreacyjnych dla uczniów. Pozyskane środki słusznie adresowane będą do zespołów szkół podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych. Nie ma wątpliwości, że młodzież szkolna wymaga specyficznej opieki i z niej wówczas skorzysta.

Obecnie daje się zauważyć potrzebę zapewnienia wartościowego zajęcia, szczególnie dla dzieci wywodzących się z rodzin patologicznych. Środowisko młodzieży stanowi szczególnie podatny grunt, dlatego niech to właśnie do niego trafia idea sportu, wzajemnej rywalizacji oraz rozwoju swoich umiejętności fizycznych, w znakomity sposób wspomóżona przez owe środki dodatkowe.

Istotnym zagadnieniem jest także potrzeba sformułowania przepisów ustawy w sposób zapewniający przekazywanie środków finansowych do właściwych organizatorów wspomnianych zajęć sportowo-rekreacyjnych. Podstawo-

we oczekiwania, jakie muszą być postawione przed tymi podmiotami, to należyte spożytkowanie oraz powiększenie otrzymanych funduszy. Pomnożenie środków pozyskanych z opłat zapewni wspomniana przez pana senatora sprawozdawcę koncepcja dofinansowywania zajęć sportowo-rekreacyjnych i trafne jest procentowe określenie górnej granicy dofinansowania.

Wysoka Izbo! Niezależnie od tego, czy środkami finansowymi będzie dysponował samorząd, czy stowarzyszenia kultury fizycznej i sportu lub jakiekolwiek inne organizacje, w tym pozarządowe, wymagane jest, ażeby korzyści trafiły do właściwych osób, czyli poprzez działaczy i pasjonatów do młodzieży szkolnej, w tym do uczniów zwłaszcza, jak wspomniałem, pochodzących z rodzin patologicznych. Takie podejście do problemu powinno zaowocować właściwym przeznaczeniem środków finansowych i o to przecież chodzi. Bardzo dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożył pan senator Józef Sztorc.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

W związku ze zgłoszeniem wniosków o charakterze legislacyjnym, na podstawie art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, proszę Komisję Nauki, Edukacji i Sportu o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i wypracowanie stanowiska w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Serdecznie dziękuję pani minister za obecność podczas obrad.

Z przykrością stwierdzam, że skończył mi się scenariusz, co oczywiście nie oznacza, że skończyły się obrady...

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o utworzeniu Krajowej Rady do Spraw Bioetyki.

Przypominam, że projekt ten został wniesiony przez Komisję Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia i zawarty jest w druku nr 519. Marszałek Senatu 8 listopada 2003 r., zgodnie z art. 79 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował projekt do rozpatrzenia w pierwszym czytaniu do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdro-

(wicemarszałek J. Danielak)

wia. Pierwsze czytanie projektu ustawy zostało przeprowadzone, zgodnie z art. 80 ust. 1, 2 i 3 oraz 4 Regulaminu Senatu, na wspólnych posiedzeniach komisji w dniach 3 i 16 grudnia 2003 r. oraz 18 marca 2004 r. Komisje po rozpatrzeniu projektu ustawy przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie. Sprawozdanie to zawarte jest w druku nr 519S.

Przypominam też, że zgodnie z art. 81 ust. 1 Regulaminu Senatu drugie czytanie projektu ustawy obejmuje przedstawienie Senatowi sprawozdania komisji o projekcie ustawy, przeprowadzenie dyskusji oraz zgłaszanie wniosków.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, panią senator Alicję Stradomską, o zabranie głosu i przedstawienie wspólnego sprawozdania komisji w sprawie projektu ustawy.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Alicja Stradomska:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt w imieniu połączonych komisji, Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie z prac nad senackim projektem ustawy o utworzeniu Krajowej Rady do Spraw Bioetyki.

Komisje obradowały na wspólnych posiedzeniach w dniach 3 i 16 grudnia 2003 r. oraz 18 marca 2004 r. i na tym ostatnim posiedzeniu jednogłośnie przyjęły projekt ustawy. Prace nad tym projektem były jednak bardzo burzliwe i rozciągnięte w czasie, ponieważ materia ustawy jest bardzo delikatna. Zadaniem rady jest formułowanie opinii przede wszystkim o podstawowych dylematach etycznych, prawnych i społecznych, które wyłaniają się w związku z rozwojem, i to bardzo szybkim, nauk biologicznych i medycznych. Dylematy te biorą się z tego, że z jednej strony mamy do czynienia z powstawaniem coraz bardziej nowoczesnych biotechnologii, z drugiej zaś brakuje zarówno zgodności w nauce, jak i zgodności opinii publicznej co do celowości wdrażania konkretnych rozwiązań biomedycznych i kierunku, w jakim mają iść uregulowania prawne dotyczące tej dziedziny.

Niniejszy projekt opiera się na założeniach opracowanych w 2000 r. przez zespół wybitnych specjalistów w zakresie prawa medycznego. W ogóle w Polsce problemem powstania Rady do Spraw Bioetyki interesujemy się od roku 1991.

Zasadniczym celem powołania takiej rady jest przede wszystkim stworzenie warunków dla

większej demokratyzacji procesu podejmowania decyzji w najbardziej żywotnych z punktu widzenia jednostek, ogółu społeczeństwa i przyszłych pokoleń sprawach, które są związane z postępem wiedzy biomedycznej i jej zastosowaniem.

Projekt przewiduje utworzenie Krajowej Rady do Spraw Bioetyki jako organu opiniotwórczo-doradczego. I taki jest jej charakter. Zadaniem rady będzie przede wszystkim wyrażanie opinii na temat dopuszczalności badań eksperymentalnych na człowieku, analizowanie postępu wiedzy biomedycznej, zajmowanie stanowiska w sprawach etycznych, prawnych i społecznych konsekwencji stosowanych oraz wprowadzanych metod rozpoznawania, leczenia i zapobiegania chorobom, jak również w sprawach wynikających z rozwoju biotechnologii.

Zadaniem rady będzie również wyrażanie opinii na temat przestrzegania zobowiązań wynikających z ratyfikowanych ustaw i umów międzynarodowych, a także wyrażanie opinii o projektach aktów normatywnych, które dotyczą przedmiotu działań rady.

W zakresie zadań rady znajdzie się doradztwo prowadzone na rzecz komisji bioetycznych oraz współpraca z Krajową Komisją Etyczną do spraw Doświadczeń na Zwierzętach, a także upowszechnianie w społeczeństwie wiedzy na temat opinii rady oraz współpraca z organizacjami i instytucjami międzynarodowymi o podobnym profilu działania.

Proponowany zakres działania rady wskazuje na jej wybitnie ekspercko-konsultacyjny charakter. Wydawane przez radę opinie nie mają bowiem być formalnie wiążące. Mogą jedynie stanowić bardzo cenną wskazówkę interpretacyjną w procesach legislacyjnych oraz spełniać rolę informacyjno-edukacyjną.

Wymaga również podkreślenia fakt, iż z uwagi na swoje kompetencje rada nie będzie dublować działań istniejących już komisji bioetycznych, zarówno lokalnych, jak i Krajowej Komisji Etycznej do spraw Doświadczeń na Zwierzętach, i innych organów o zbliżonym zakresie działania.

Zważywszy na to, iż usytuowanie rady musi odpowiadać doniosłości problemów, którymi ma się ona zajmować, komisje proponują, aby działała ona przy urzędzie Rady Ministrów. I tutaj był największy problem i najwięcej kontrowersji ten punkt wzbudzał.

Inna propozycja była taka, by radę usytuować przy prezydencie. Na pisma wysłane do Kancelarii Prezydenta RP, niestety, nie dostaliśmy jednak odpowiedzi. Po prostu urząd prezydenta nie był tym zainteresowany i połączone komisje postanowiły tę radę usytuować przy urzędzie Rady Ministrów. Konsekwencją takiego stanowiska jest propozycja, aby również obsługa techniczno-organizacyjna i budżetowa

(senator A. Stradomska)

radę należała do zadań Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z punktu widzenia prawidłowego funkcjonowania rady zagadnieniem szczególnie ważnym, i oczywiście drugim bardzo kontrowersyjnym punktem w pracach komisji, było ustalenie jej składu. Połączone komisje doszły do wniosku, że generalną zasadą powinno być to, iż rada ma stanowić reprezentację osób, które będą miały bardzo wysokie kwalifikacje i wysoki autorytet moralny. Komisje uznały też, że najlepszą formą wyłaniania członków rady będzie ich desygnowanie przez szerokie spektrum podmiotów określonych w ustawie.

W skład rady będzie wchodziło osiem osób wskazanych, po jednej osobie, przez Sejm, Senat, Naczelną Radę Lekarską, Konferencję Episkopatu Polski, Radę Ekumeniczną, prezesa Polskiej Akademii Nauk, prezesa Polskiej Akademii Umiejętności oraz Radę Główną Szkolnictwa Wyższego. Ten artykuł budził wiele kontrowersji. Myśmy w komisjach rozpatrywali różne wersje, zarówno skład poszerzony do kilkudziesięciu osób, jak i tę ostatnią wersję, kiedy przyjęliśmy desygnowanie tylko po jednym reprezentancie i skład ośmioosobowy. Muszę powiedzieć, że analizowaliśmy również, jak to wygląda w innych państwach, w innych krajach, gdzie takie komisje działają. Jest bardzo różnie: od takich małych komisji poprzez bardzo duże komisje, nawet trzydziestopięciuosobowe. Ten skład i ten dobór są bardzo różne w różnych państwach.

Dążąc do urzeczywistnienia postulatu niezależności i bezstronności członków rady w wypełnianiu swych funkcji, zapisaliśmy, że każdy członek rady ma kierować się przede wszystkim własnym sumieniem i ma być niezależny od organu, który go desygnował. Może również zgłaszać do protokołu zdanie odrębne na temat podjętej uchwały.

Ze względu na fakt, że rada ma zajmować stanowisko zarówno w sprawach kontrowersyjnych, jak i nośnych społecznie uzasadniony wydaje się wymóg bezwzględnej większości głosów w obecności co najmniej 3/5 członków rady przy podejmowaniu uchwał o charakterze merytorycznym.

Ponieważ komisje pracowały bardzo długo, a potrzeba powstania takiej rady jest silnie odczuwana zwłaszcza w środowiskach medycznych, ustawa ta wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 2004 r. Podstawową zaletą utworzenia Krajowej Rady do Spraw Bioetyki będzie wpływ na procesy legislacyjne w obszarze biomedycyny i inicjowanie dialogu społecznego w tej bardzo newralgicznej dziedzinie życia człowieka.

Pani Marszałek, Wysoka Izbo, połączone komisje wnoszą o przyjęcie przez Senat załączonego projektu ustawy o Krajowej Radzie do Spraw Bioetyki oraz projektu uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Zgodnie z art. 81 ust. 2 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce skierować trwające nie dłużej niż minutę zapytanie do pani senator sprawozdawcy?

Bardzo proszę, pan senator Kulak.

Senator Zbigniew Kulak:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Pani Senator, wspomniała pani, że komisja spoglądała na wzorce w innych krajach. Ja się też tym od kilku lat interesuję i stwierdzam, że przy proponowanym rozwiązaniu może powstać taka sytuacja, że rada może zostać zdominowana przez członków nielekarzy – tak bym to określił. Czy nie zauważyliście państwo, że jeśli tak sformujecie skład rady, to właściwie będzie w niej tylko jeden lekarz? W różnych krajach różnie to wygląda, ale zwykle to jednak lekarze nadają ton pracy tego typu komisji.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Alicja Stradomska:

Ja powiem w ten sposób: rzeczywiście przyglądaliśmy się, jakie są te rozwiązania w innych krajach. Na przykład w Stanach jest to rada bardzo otwarta, powoływane jest prezydium i każdy z obywateli ma prawo zabrania głosu bądź na piśmie bądź w takiej pięciominutowej wypowiedzi. Nie ma tam wymogu, że muszą to być lekarze. Ja myślę, że może nawet i dobrze, że Rada do Spraw Bioetyki nie będzie zdominowana przez lekarzy, ponieważ to komisje etyczne działające przy ministrze zdrowia zajmują się problematyką czysto medyczną, czysto lekarską. Powstająca Rada do Spraw Bioetyki ma wypełnić zadanie szerszego zajęcia się problemami etycznymi. To rada będzie ustalała, jakie będą jej zadania, i będzie wyznaczała sobie, czym będzie się zajmować w danym roku, jakimi problemami etycznymi będzie się chciała zająć.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, pan senator Izdebski.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję.

Pani Marszałek, Pani Senator, ja chciałbym zapytać panią o koszty utrzymania tej rady, ponieważ mam tutaj pewne obawy. Czy w dobie tego wielkiego kryzysu, jaki mamy w Polsce, nie jest czynem zbyt pochopnym powoływanie kolejnego ciała, które będzie czerpało pieniądze z budżetu państwa? I czy nie uważacie państwo, że będzie to kolejne rozdanie polityczne? Wiadomo, że swoje prawa będą mieli: Sejm, Senat, prezydent, premier. I czy nie okaże się w końcu, że to będzie kolejne wydawanie pieniędzy na cel praktycznie nieokreślony, tym bardziej że może przecież zaistnieć taka sytuacja, że w większości będą tam zasiadali ludzie niekompetentni? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie Senatorze, to nie do końca jest pytanie związane z projektem ustawy. Bardzo proszę, żeby nie dokonywać takich ocen, bo one nie mają żadnego wpływu na procedowanie.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Alicja Stradomska:

Dziękuję bardzo.

Zaraz odpowiem: koszty będą wynosić w granicach miliona, będzie to kwota 1 milion zł rocznie. Obejmuje to zatrudnienie dwóch pracowników, których zadaniem będzie obsługa prac rady, ewentualny koszt wynajęcia biura, wynagrodzenia członków rady za udział w jej pracach oraz sporządzane opracowania oraz zwrot kosztów podróży i zakwaterowania, jeżeli konieczna będzie współpraca z podobnymi organizacjami za granicą.

Wydaje mi się, że właśnie ta ustawa – odpowiadam na drugą część pytania – absolutnie tego nie upolitycznia. W skład tej rady będą wchodziły osoby, które będą się cechowały nie tylko nienaganną postawą etyczną. Te osoby muszą mieć ogromną wiedzę z zakresu nauk biologicznych, medycznych, filozoficznych, prawnych, socjologicznych czy psychologicznych. Poza tym muszą posiadać znaczący dorobek naukowy. Czyli nie będą zasiadały w tej radzie jakieś przypadkowe osoby. Dlatego nie ma tej obawy, że ona będzie zdominowana na przykład przez jakieś orientacje polityczne. Chodzi właśnie o to, żeby rada była apolityczna, żeby ścierały się tu wszelkie poglądy, poglądy różnych ludzi. Dziękuję.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Ryszard Jarzembowski)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Czy ktoś z państwa chce jeszcze dopytać?
(Senator Janusz Bielawski: Jeszcze chcę tylko...)

Proszę, senator Janusz Bielawski.

Senator Janusz Bielawski:

Ja mam takie pytanie do pani sprawozdawcy: czy nie uważa pani, że rada zostanie zdominowana przez duchownych, skoro ma w niej być dwóch przedstawicieli – jeden episkopatu i jeden Polskiej Rady Ekumenicznej?

Senator Alicja Stradomska:

Myślę, że nie. Jeżeli jest ośmiu członków rady, to te dwie osoby absolutnie nie zdominują jej pracy, a właśnie o to chodzi, żeby się tam w dyskusjach ścierały poglądy reprezentowane przez różne osoby, różne środowiska. W różnych państwach jest różnie, ale założenia są takie, żeby w skład rady tego typu wchodził przedstawiciele różnych dziedzin, także osoby różnych wyznań, które przedstawiałyby swoje poglądy.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy jeszcze ktoś z państwa chce dopytać? Nie stwierdzam, żeby byli chętni.

Dziękuję bardzo pani senator sprawozdawcy Alicji Stradomskiej.

(Senator Alicja Stradomska: Dziękuję.)

Chcę powitać uczestniczącego w posiedzeniu Izby pana Konstantego Radziwiłła, prezesa Naczelnej Izby Lekarskiej.

Otwieram dyskusję.

Myślę, że pani marszałek Danielak trzykrotnie już przypominała reguły tej dyskusji, więc ja powtórzę tylko, że czas wystąpienia nie może być dłuższy aniżeli dziesięć minut, a wnioski legislacyjne powinny być składane może nie tyle na piśmie, ile w formie pisemnej.

Zapraszam, kto z państwa chce zabrać głos?

Na liście mówców zapisane są trzy osoby: pan senator Sławomir Izdebski, pan senator Zbigniew Kulak, pani senator Maria Szyszkowska. Wniosek legislacyjny do protokołu złożył pan senator Jan Szafranec.

Pan senator Izdebski rezygnuje, skreślił swoje nazwisko, dlatego teraz głos zabierze pan senator Zbigniew Kulak, a następnie zaproszę panią senator Marię Szyszkowską.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Jak już wspomniałem, interesuję się losami tej ustawy, w ogóle losami pomysłu tworzenia rady bioetyki. Jest to już któraś kolejna przymiarka. Jak pamiętam, w poprzedniej kadencji wiele czasu poświęciliśmy na debatę nad innym projektem, i pragnę powiedzieć wyraźnie, że śledząc te działania, ten projekt oceniam wyżej, oceniam lepiej. Wydaje mi się, że jest on po prostu doskonalszy.

Ale na początku chciałbym mimo wszystko polemizować ze stwierdzeniem, że może dobrze, że rada nie będzie zdominowana przez lekarzy. Nie zgadzam się zupełnie z takim stwierdzeniem, choć w Polsce w ostatnich czasach jest niestety, w różnych płaszczyznach, upowszechniane stanowisko, jakoby lekarze nieśli jakąś niepewność, obawę, zło. Jako przykład podam chociażby dwie takie z życia wzięte sytuacje, w których kwestionuje się taką na przykład właściwość, że dyrektorem szpitala jest lekarz.

Mimo wszystko, proszę państwa, uważam, że właściwym człowiekiem na właściwym miejscu, miejscu dyrektora szpitala, w mojej opinii, jest lekarz. Nie menedżer, nie ekonomista, nie ekonom, który wymusza pewne zachowania, tylko lekarz. Oczywiście można na ten temat dyskutować, ale ja wtedy w takich dyskusjach sięgam do argumentu, że gdybym ja był chory, gdyby był chory mój partner w tej rozmowie czy członek jego rodziny, to ja osobiście radzę i życzę, żeby w swojej ciężkiej chorobie trafił do szpitala, którym zarządzać będzie jednak lekarz, nie zaś ekonomista, bo on w piątek o godzinie 15.00 zamknie biurko i do poniedziałku go w szpitalu nie będzie widać.

I drugi przykład na to, że rugowanie zawodu lekarza się, niestety, odbywa. Za czasów poprzedniego rządu, rządu premiera Buzka, upierano się, że właściwym człowiekiem na stanowisku głównego inspektora sanitarnego też nie jest lekarz, tylko akurat weterynarz. I trochę, powiem szczerze, mnie to boli, gdy słyszę w tej chwili, także z tej trybuny, że lekarzy najlepiej odsuwać.

Sięgam, proszę państwa, do danych, które już przytaczałem z tej trybuny, ale było to w 2001 r. Na przykład w Danii rada taka składa się z siedemnastu osób, przy czym ośmiu członków wyznacza minister zdrowia. Z siedemnastu – ośmiu. W Holandii członkami takiej rady są, posiadający zresztą stopień naukowy profesora: etyk, epidemiolog, ginekolog, psycholog, kilku prawników, chirurg dziecięcy, onkolog, filozof i lekarz rodzinny. Takie grona najczęściej tworzą rady bioetyki. Chciałbym także wspomnieć o Francji, w której ministrowie mają prawo delegowania do takiej rady po jednym swoim przedstawicielu, ale minister zdrowia we Francji ma prawo mianowa-

nia czterech członków, mimo że jest to rada ponadtrzydziestoosobowa.

Wydaje mi się, że powinniśmy jednak pójść w tym kierunku. Ale to są argumenty dotyczące li tylko równowagi, a ja chciałbym też wspomnieć o znanych z historii zagrożeniach, jakie się pojawiały, i przy których tego typu ciała powinny interweniować.

Z takich historycznych informacji przypomnę, że na przykład w XX w., nie tak dawno, odbywała się legalna sterylizacja około pięćdziesięciu tysięcy psychicznie upośledzonych osób w Stanach Zjednoczonych, sterylizacja sześćdziesięciu dwóch tysięcy osób w Szwecji w latach od 1935 roku aż do roku 1976. Sterylizację chorych psychicznie stosowano też w Norwegii, Finlandii, Estonii. To rada właśnie powinna tego typu działaniom stanowczo zapobiec. Już nie mówię... Chciałbym powiedzieć, że w 1933 r. wydano w Niemczech, choć to jest oczywiście skrajność, prawo prewencji przed genetycznie upośledzonym potomstwem, na podstawie którego poddano sterylizacji setki tysięcy osób, a w 1941 r. zabito siedemdziesiąt tysięcy pacjentów zakładów psychiatrycznych.

Ale wracając do dzisiejszego dokumentu, do dzisiejszego projektu – za chwilę zaproponuję do niego jedną poprawkę – chciałbym jeszcze zwrócić uwagę na pewne matematyczne, powiedziałbym, uchybienia, jeśli chodzi o sposób, w jaki jest on napisany.

W art. 3 mówi się, że rada ta ma składać się z ośmiu osób. No to jest pewne nieszczęście. Lepiej, żeby tego typu gremium miało nieparzystą liczbę członków, łatwiej wtedy osiągnąć większość. Ale jeżeli już autorzy stwierdzili czy twierdzą, że ośmioosobowy skład jest składem właściwym, to wtedy, proszę państwa, przyjmowanie w art. 10 większości 3/5 jest matematycznie nieuzasadnione, dlatego że 3/5 w przypadku ośmioosobowej rady wynosi 4,8 osoby. Czyli w gruncie rzeczy jest to pięć osób. Przy ośmioosobowej radzie większość to jest też pięć osób. Czyli zapis o 3/5 jest zupełnie bezsensowny: i tak, i tak piątka będzie decydować o większości.

W związku z tym, biorąc pod uwagę i te argumenty lekarskie, i ten matematyczny przelicznik, składam poprawkę zawierającą propozycję, żeby do tego wykazu dołożyć jeszcze jedną instytucję czy osobę, która także mogłaby desygnować jednego członka tej rady, dzięki czemu byłaby ona dziewięcioosobowa. Tą osobą byłby minister zdrowia.

Proszę bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Pani senator Maria Szyszkowska – zapraszam za moment.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Jeśli chodzi o sprawy organizacyjne, chciałbym poinformować, że po zrealizowaniu punktu jedenastego ogłosimy dwugodzinną przerwę, aby można było załatwić sprawy związane ze zmianami dotyczącymi komisji: komisji europejskiej itd. Chodzi o to, żeby jak najmniej zostało nam do zrobienia na jutro.

Proszę, pani senator Maria Szyszkowska.

Senator Maria Szyszkowska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wysoka Izbo!

Zgłaszam wniosek o odrzucenie projektu ustawy o utworzeniu Krajowej Rady do Spraw Bioetyki. Z kilku powodów. Po pierwsze, uważam, że w gruncie rzeczy spowoduje to wzrost biurokracji, ponieważ, jak słyszymy, Krajowa Rada do Spraw Bioetyki ma być organem opiniodawczym. Jej opinie nie będą zatem formalnie wiążące, całe szczęście, ale po co w takim razie powoływać do życia organ administracyjny, który będzie nas wszystkich kosztował znaczną sumę pieniędzy, skoro zamiast tego powinny się toczyć po prostu dyskusje naukowe, dyskusje w środowisku naukowym. Tymczasem owa rada ma niejako owe dyskusje zastąpić, choć jej opinie nie będą, jak jest powiedziane, wiążące.

Chciałabym też zwrócić uwagę, że skoro powoła się taki organ, to on będzie ograniczał... Bo część środowiska uczonych jest pozbawiona odwagi cywilnej, w związku z czym będzie to działało hamująco na swobodę wypowiedzi uczonych w tej dziedzinie, będą się oni czuli związani tymi opiniami. Te opinie będą miały zatem działanie przymuszające, jeśli chodzi o poglądy środowiska uczonych, mimo tych wszystkich deklaracji.

Poza tym uważam, że żyjemy w czasach globalizacji, czyli w czasach, które wiążą się z wielką pochwałą dla różnorodnych poglądów i dla swobody toczenia dyskusji, a zatem ta rada będzie niejako odbierać uprawnienia owej swobodzie formułowania poglądów. Bo co to znaczy nienaganna postawa etyczna? Wbrew pozorom nie jest to pojęcie tak jednoznaczne, jak zapewne sądzili ci, którzy opracowali taki zapis. Otóż jest to pojęcie wieloznaczne.

Chciałabym też podkreślić, że istnieją już komisje o podobnym charakterze, byłoby to więc tworzenie jakiejś instytucji nadrzędnej w stosunku do komisji bioetycznych, w dodatku sama propozycja składu rady też budzi pewne wątpliwości. Nie ma tutaj na przykład kandydata ze środowiska filozoficznego, nie ma też kandydata ze środowiska świeckich humanistów. Jeżeli zaś jest mowa o radzie ekumenicznej, to przypomnę, że rada ekumeniczna nie skupia wyznawców wszystkich religii w Polsce – są wyznawcy takich

wyznań, którzy nie tworzą rady ekumenicznej, a w takim razie przedstawiciel rady ekumenicznej nie byłby reprezentantem wszystkich możliwych wyznań religijnych, innych niż wyznanie katolickie.

Dlatego też wnoszę o odrzucenie tego projektu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Bardzo dziękuję pani senator za cenne uwagi i zapraszam do mównicy pana senatora Jana Szafranę.

Senator Jan Szafraniec:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zastrzeżenia do art. 5, który daje premii kompetencje do powołania przewodniczącego rady spośród co najmniej dwóch kandydatów. Żeby zachować pełną niezależność rady i umożliwić jej właściwe funkcjonowanie, proponuję modyfikację zapisu art. 5 ust. 1, którego brzmienie byłoby następujące: przewodniczącego rady powołuje rada w drodze uchwały w głosowaniu tajnym na zasadach określonych w art. 10 ust. 2.

Z tą poprawką identyfikuje się także senator Sławomir Izdebski. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Zapraszam do mównicy panią senator Teresę Liszcz.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja w przeciwieństwie do pani senator Szyszkowskiej chciałabym gorąco zachęcić do przyjęcia tego projektu. Uważam, że taka instytucja jak Krajowa Rada do Spraw Bioetyki jest niezbędna.

Takie rady funkcjonują w większości państw europejskich, ale to nie jest oczywiście główny argument. Główny argument jest taki, że żyjemy w dobie bardzo przyspieszonego rozwoju nauki, coraz to nowych wynalazków, urządzeń ułatwiających życie i niezmiernie zwiększających możliwości penetracji świata. Ale urządzenia, wynalazki i pomysły same w sobie nie są ani złe, ani dobre, mogą być więc użyte albo w bardzo dobrym celu dla człowieka, dla jego dobra, albo przeciwko człowiekowi. Tak już jest od dłuższego czasu, że rozwój nauki, cywilizacji i sprawności technicznej człowieka nie idzie w parze z odpowiednio proporcjonalnym rozwojem jego moralności, wręcz przeciwnie – obserwujemy często re-

(senator T. Liszcz)

gres w tej dziedzinie. W tej sytuacji takie niezwykle sprawne narzędzia i instrumenty, te ogromne środki, jeśli znajdują się w ręku nieodpowiedzialnego człowieka, mogą doprowadzić wręcz do katastrofy.

Nie chcę się nad tym rozwodzić, bo też nie o słowa tutaj chodzi. Wiemy doskonale, że stoją przed nami problemy związane między innymi z klonowaniem czy inżynierią genetyczną. Są to problemy, w związku z którymi trzeba wydawać akty prawne, podejmować decyzje na wysokich szczeblach administracyjnych. Jest więc konieczne, żeby nie decydowała o tym ani polityka, ani inne argumenty, tylko żeby decydowali o tym – przepraszam: pomogli decydować, bo nie będą podejmować żadnych decyzji – ludzie o głębokiej wiedzy i moralności, ludzie mający nie tylko dyplomy, ale po prostu mądrzy, uczciwi i moralni. O takiej komisji, o takiej radzie nam się tutaj marzy. Nie chodzi o organ administracyjny – to jest całkowite nieporozumienie. Ma to być rada – nie chciałabym przesadzić, ale trochę tak jest – męrców o wysokiej moralności, mających pomóc politykom w podejmowaniu niezwykle trudnych i dalekosiężnych decyzji.

Dlatego powinniśmy jak najszybciej, ale i z jak największą starannością doprowadzić do powołania tego organu. To powinien być organ apolityczny i bardzo wysoko usytuowany. Powiem, że osobiście uważam, że lepszym usytuowaniem dla tego organu byłby urząd prezydenta. Myśmy takie pomysły wysuwali na posiedzeniach komisji, a ja, upoważniona przez połączone komisje, zwróciłam się do pana prezydenta, a właściwie do szefa jego kancelarii, z prośbą o to, żeby prezydent rozważył usytuowanie tego organu przy urzędzie prezydenta. Mimo ponagieł nie otrzymaliśmy jednak odpowiedzi, co należało zrozumieć jednoznacznie, że prezydent nie jest tym zainteresowany i nie daje na to przyzwolenia. Trudno projektować takie rozwiązanie, jeśli nie jest ono zgodne z mniemaniem prezydenta, a on sam nie dał do tego wyraźnej zachęty. Dlatego przyjęto owo stosunkowo wysokie usytuowanie przy premierze. Jest ono na tyle niedobre, że o ile prezydent pełni funkcję głowy państwa, jest prezydentem wszystkich Polaków, o tyle rząd jest stricte polityczny, premier każdego rządu jest również polityczny, a do tego ranga jest nie taka, jak trzeba. No, ale skoro ta rada nie może być przy prezydencie, niech już będzie przy premierze i niech będzie możliwie najbardziej odpolityczniona, niezależna.

Absolutnie nie zgadzam się z tym, że opinie tej rady miałyby stłamsić, przytłoczyć czy pozbawić odwagi wypowiedzania się uczonych. Jeżeli to będą prawdziwi uczeni, to będą mieli tę odwagę, a jeżeli będą to tylko naukowcy, jakich mamy

zdecydowaną większość – uczonych mamy niewiele, mamy za to całą masę naukowców, którzy nie zachowują się jak uczeni – to na pewno powołanie tej rady im nie zaszkodzi. Poza tym nie wyobrażam sobie, żeby członkowie tej rady, zanim wydadzą opinię, nie prowadzili konsultacji, dyskusji w swoich środowiskach. Jest dla mnie prawie oczywiste, że zanim wydadzą tę ważką, ostateczną opinię, która wszakże nie jest wiążąca administracyjnie, urzędowo, a ma oddziaływać siłą autorytetu, to na pewno sami przeprowadzą dogłębne studia i konsultacje w swoich środowiskach.

Tak więc, żeby już nie przedłużać, powiem tylko, że opowiadam się gorąco za przyjęciem tego projektu i do takiego głosowania namawiam koleżanki i kolegów senatorów.

Chcę też wprowadzić jedną małą poprawkę do art. 15, mianowicie taką, ażeby rada nie składała sprawozdania, bo to brzmi trochę jakby podlegała nadzorowi, tylko informację o swojej działalności. Pozornie jest to tylko zmiana semantyczna, ale wydaje mi się, że ma ona pewne znaczenie. Rzecznik praw obywatelskich również nie składa sprawozdania, tylko informację o swojej działalności, co podkreśla jego niezależność wobec organów, którym tę informację przedstawia. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo. Myślę, że warto byłoby poznać chociażby próbę zdefiniowania różnicy między naukowcem, a uczonym. Taką śmiałą tezę przedstawiła tu pani profesor Teresa Liszcz.

(Senator Teresa Liszcz: Dla mnie ona jest dosyć jasna.)

A pani senator to naukowiec czy uczona?

(Senator Teresa Liszcz: Ja, Panie Marszałku, uważam się najwyżej za naukowca.)

Dziękuję bardzo.

Pan senator Zdzisław Jarmużek.

Senator Zdzisław Jarmużek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym wyrazić swój pogląd na temat projektu tej ustawy, taki sam, jaki wyraziła pani senator Szyszkowska, którą, jak rozumiem, poparła pani senator Liszcz. (Wesołość na sali)

(Głosy z sali: Nie poparła, odwrotnie.)

Poparła propozycję pani senator Szyszkowskiej... Nie?

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Może przypomnijmy: senator Maria Szyszkowska wnosi o odrzucenie ustawy, natomiast pani senator Liszcz o wprowadzenie modyfikacji.)

No to się pomyliłem. A więc od nowa: popieram wniosek pani senator Szyszkowskiej, aczkolwiek

(senator Z. Jarmużek)

z innych powodów. Mianowicie nie widzę w tej chwili żadnych warunków, które umożliwiałyby powstanie takiej komisji. Nie bardzo też sobie wyobrażam jej praktyczną działalność. Kto i w jakich sprawach powinien zwracać się do tej komisji o wyrażenie zgody na wykonanie bioeksperymentu? Przecież to byłaby ogromna liczba spraw, ogromna liczba próśb, zezwoleń na badania! Inaczej tego nie rozumiem.

Przy okazji, a może właśnie dlatego, bo i tak będę głosował tak jak pani senator Szyszkowska, chcę powiedzieć z tej trybuny, podchwytyjąc to, co powiedział pan senator Kulak, o pewnym zjawisku. Mianowicie następuje eliminacja pracowników medycznych, przede wszystkim lekarzy, z tych działań, które dotyczą głównie opieki zdrowotnej, zwłaszcza ze stanowisk kierowniczych w szpitalach. Obserwuję to zjawisko od kilku lat. O ile pamiętam z początków swojej działalności w organizacji ochrony zdrowia, opieki zdrowotnej, były takie okresy, kiedy zapatrzyliśmy się na Zachód, zwłaszcza na Anglię, gdzie tych menedżerów w służbie zdrowia było sporo, wprowadzano bowiem nielekarzy do kierowania opieką zdrowotną. Potem zaczęto od tego odchodzić. A przecież my mamy ogromne tradycje kształcenia lekarzy organizatorów i administratorów opieki zdrowotnej, lekarzy i innych pracowników medycznych. Był taki okres, kiedy narzekaliśmy na brak lekarzy i mówiliśmy, że może w takim razie ktoś inny, mający inny zawód, podejmie się pracy na takich stanowiskach i w ten sposób odciąży lekarzy od pracy administracyjnej, ale dzisiaj mamy ich podobno za dużo.

Myślę, że jest to początek dyskusji, Panie Senatorze Kulak, nad tym problemem. Bo owszem, są menedżerowie opieki zdrowotnej, których ja też widzę w swoim otoczeniu, którzy potrafią to robić, ale jest ich niewielu. Poza tym myśmy zburzyli w ogóle nasz system organizacji opieki zdrowotnej poprzez nowelizację w poprzedniej kadencji ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych, którą uchwaliliśmy w 1997 r. Szpitale nie wiedzą teraz, komu podlegają, a nadzór specjalistyczny w ogóle nie działa. Ta strona metodyczno-organizacyjna w opiece zdrowotnej została zupełnie, że tak powiem, położona.

Przepraszam, że mówię o czymś, co nie dotyczy tego tematu, ale chciałem po prostu skorzystać z okazji. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

I skorzystał pan. Dziękuję.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana...

(Głos z sali: Nie, nie.)

W ostatniej sekundzie, rzutem na taśmę, zdecydował się jeszcze pan senator Sławomir Izdebski.

Proszę bardzo.

(Głos z sali: Miał być jako pierwszy.)

Miał być pierwszy, a będzie ostatni.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Panie Marszałku. To nie ja zdecydowałem się na rzut na taśmę, tylko pan marszałek mnie zachęcił do tego, abym zabrał głos z trybuny.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Po wystąpieniu senatora Jarmużka nie miałem innego wyjścia.)

Bardzo się z tego cieszę.

Chciałbym się przyłączyć do senatorów popierających wniosek pani senator Szyszkowskiej, a mianowicie wniosek o odrzucenie ustawy. Długo nad tym myślałem i w końcu doszedłem do wniosku, że jeśli powołujemy się na argumenty, iż w krajach zachodnich funkcjonują takie ciała, to powinniśmy natychmiast porównać sobie stan finansów tych państw, każdego z tych krajów, ze stanem finansów w Polsce.

Uważam, że bezcelowe i bezsensowne jest dzisiaj powoływanie kolejnych ciał, które będą pożerały pieniądze. Ja już wielokrotnie mówiłem z tej trybuny, że mamy już różne agencje, agendy, fundacje i fundusze. Jest fundusz budowy autostrad, tylko że w Polsce nie buduje się autostrad. Jest Agencja Rozwoju Przemysłu, tylko że w Polsce przemysł pada.

Uważam więc, że zasadne będzie przyjęcie wniosku o odrzucenie ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Lista mówców chyba naprawdę została już wyczerpana, w związku z czym zamykam dyskusję.

Ponieważ zostały zgłoszone wnioski legislacyjne, w tym najdalej idące, zgodnie z przepisami Regulaminu Senatu drugie czytanie musi zakończyć się skierowaniem projektu do komisji w celu odniesienia się przez nie do zgłoszonych wniosków.

Proponuję, aby Senat skierował ten projekt ustawy do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Jeżeli nie usłyszę innych propozycji, uznaję, że Senat wyraża na to zgodę.

Głosów sprzeciwu, jak by powiedział słynny marszałek, nie widzę, nie słyszę, wobec czego stwierdzam, że Senat skierował projekt ustawy o utworzeniu Krajowej Rady do Spraw Bioetyki do wspomnianych komisji.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Czy nasz gość chciałby zabrać głos?

(Prezes Naczelnej Rady Lekarskiej Konstanty Radziwiłł: Jeśli można...)

Proszę bardzo. Proszę o zwięzłą wypowiedź dotyczącą przedmiotu naszych obrad.

Proszę, pan prezes Konstanty Radziwiłł.

Prezes Naczelnej Izby Lekarskiej Konstanty Radziwiłł:

Panie Marszałku, dziękuję bardzo za zaproszenie.

Wysoka Izbo!

Chciałbym dołączyć do osób, które popierają powstanie Krajowej Rady do Spraw Bioetyki. Wydaje się, że koszt, jaki się przewiduje, nie jest z punktu widzenia państwa kosztem, o którym warto by było mówić, a sprawa jest niezwykle pilna. Polska kilka lat temu podpisała Europejską Konwencję Bioetyczną, teraz istnieje konieczność jej ratyfikowania. Wydaje się, że przedłużanie tego procesu stawia nas w jakimś dziwnym wręcz świetle. Powstanie Krajowej Rady do Spraw Bioetyki jest jak gdyby elementem tej ratyfikacji, to znaczy nie wynika z niej wprost, ale jest niejako tuż obok.

Myślę, że przemawia za tym wiele argumentów, które zostały już tutaj przytoczone, przede wszystkim przez panią senator Liszcz, dlatego nie będę ich już powtarzał. Z tych powodów ta rada jest potrzebna. To nie państwa zachodnie ani wschodnie, tylko po prostu państwa cywilizowane tworzą rady do spraw bioetyki, istnieje też konieczność utworzenia takiej rady w Polsce.

Wydaje się, że rada ta powinna mieć przede wszystkim charakter opiniodawczy, a nie doradczy, choć być może nie jest to całkiem jasne w tej definicji. Chciałbym również uspokoić tych, którzy myślą, że rada miałaby się zajmować wydawaniem pozwoleń na eksperymenty biomedyczne. Nie po to jest ta rada, tylko po to, aby opinować pewne generalne problemy. Być może w związku z tym w toku dalszych prac, już pewnie nie w Senacie, tylko dalej, wymagałby przeformułowania zapis art. 2 ust. 1, tak by mówił on o wyrażaniu opinii nie na temat warunków dopuszczalności badań eksperymentalnych, co można byłoby odczytywać właśnie w ten sposób, lecz w sprawach dotyczących eksperymentów biomedycznych z udziałem człowieka, a także dylematów związanych ze szczególnie trudnymi problemami praktyki medycznej.

Ponieważ takie są prerogatywy krajowych rad bioetyki w różnych państwach, często zdarza się, że w sytuacjach niezwykle trudnego dylematu, na przykład konieczności rozdzielenia zrośniętych silnie bliźniąt syjamskich, co narazi na ryzy-

ko albo na pewną śmierć jedno z nich, pojawia się potrzeba zadania pytania tej radzie mędrców, jak wyraziła się pani senator, albo inaczej mówiąc, prościej, zbiorowemu autorytetowi: jak to jest? Jest taka potrzeba. I proszę mi wierzyć, że szczególnie w środowisku lekarskim w dzisiejszych czasach, gdy na co dzień mamy do czynienia z tego typu dylematami, odczuwalna jest potrzeba zaistnienia takiego ciała złożonego z ludzi, którzy odpowiedzą osobom zmuszonym do podjęcia tej dramatycznej decyzji. Wydaje się, że jest taka potrzeba. Oczywiście oprócz tego to ciało służyłoby swoją radą politykom, którzy tworzą pewne regulacje. Jednak, zanim je stworzą, powinno dojść do zbiorowej refleksji etycznej i takie ciało powinno zaistnieć. To jest naprawdę potrzeba chwili, zatem serdecznie państwa namawiam do tego, aby powołać tę radę.

Bardzo gorąco chciałbym też poprzeć wniosek zgłoszony przez pana senatora Szafranca. Chodzi o to, aby ta rada była maksymalnie niezależna. Wydaje się, że ta niezależność rzeczywiście byłaby większa, gdyby doszło do powołania rady u boku prezydenta. Jeśli jedyną przyczyną faktu, że dzieje się inaczej, jest brak odpowiedzi ze strony Kancelarii Prezydenta, to może należałoby jeszcze o to zabiegać i próbować uzgadniać sprawy w tym zakresie. Jednak jeśli nawet rada miałaby funkcjonować przy prezesie Rady Ministrów, to powinna być od niego zupełnie niezależna. Wydaje się zupełnie niecelowe, aby ona desygnowała kandydatów, spośród których premier wybierałby przewodniczącego; w zupełności wystarczy, że rada to uczyni. Reasumując, chcę powiedzieć, że gorąco popieram ten projekt.

(Senator Teresa Liszcz: Mam jeszcze małą poprawkę.)

Oczywiście wiąże się z tym kilka dylematów, które pewnie jeszcze pojawią się podczas dyskusji, ale myślę, że sama długość debaty nad tym projektem w poprzednich kadencjach parlamentu świadczy o tym, iż jest faktyczna potrzeba powołania tej rady.

Chciałbym się jeszcze króciutko odnieść do kwestii składu rady. Popieram to, co powiedział pan senator Kulak; myślę, że potrzeba więcej lekarzy. Być może w toku dalszych prac należałoby również zastanowić się nad liczebnością rady. Im ona jest mniejsza, tym bardziej realne mogą być wątpliwości czy obawy pani senator Szyszkowskiej; im rada jest większa, tym więcej będzie w niej dyskusji, a mniej decyzji. Być może, nie zmieniając do końca istoty tego, co tu jest zapisane, byłoby dobrze po prostu podwoić liczebność tego ciała w ten sposób, że każdy z podmiotów delegowałby po dwie osoby. Nie mówię w tym momencie o liście podmiotów; chodzi mi o to, żeby rada liczyła nie ośmiu, tylko szesnastu członków albo, jak w modyfikacji pana senatora, nie dziewięciu, lecz osiemnastu, każdy z podmiotów de-

(prezes K. Radziwiłł)

legowałby po dwie osoby. Wówczas mielibyśmy do czynienia z dyskusją, która, jestem o tym przekonany, powinna się przekładać na dyskusję społeczną albo ją odzwierciedlać. Dziękuję bardzo serdecznie.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Chcę uspokoić pana prezesa Radziwiłła: poprawka, którą zamierzałby złożyć – a nie może tego zrobić, bo nie jest senatorem – znalazła się w zestawie wniosków zgłoszonych przez panią senator Teresę Liszcz. Pani senator właśnie w tej chwili o tym komunikuje, jak słyszę...

Proszę państwa, zanim przystąpimy do punktu jedenastego, chcę poinformować, że jeszcze dzisiaj omówimy dwa punkty, dwunasty i trzynasty, dotyczące zmian w składzie komisji senackich oraz powołania Komisji Spraw Unii Europejskiej. Przystąpimy do nich po dwóch godzinach od ogłoszenia przerwy, co uczynię po rozpatrzeniu punktu jedenastego.

Chcę poinformować tych senatorów, którzy nie są na sali, ale nas słyszą, że głosowania nad punktami dwunastym i trzynastym zostaną przeprowadzone dzisiaj, bezpośrednio po rozpatrzeniu tych punktów. Bardzo proszę być w gotowości około godziny 19.00, 20.00, mniej więcej wtedy będą mogły być przeprowadzone te głosowania. Dziękuję bardzo za uwagę w tej sprawie.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: drugie czytanie projektu uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Projekt ten został wniesiony przez grupę senatorów i jest zawarty w druku nr 625. Marszałek Senatu, zgodnie z regulaminem, skierował go do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu. Pierwsze czytanie zostało przeprowadzone na wspólnym posiedzeniu komisji 31 marca. Sprawozdanie to jest zawarte w druku nr 625S.

Przypominam też, że drugie czytanie projektu uchwały obejmuje przedstawienie Senatowi sprawozdania komisji o projekcie uchwały oraz przeprowadzenie dyskusji i zgłaszanie wniosków.

Bardzo proszę pana przewodniczącego Ryszarda Sławińskiego, sprawozdawcę połączonych Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Kultury i Środków Przekazu, o zabranie głosu i przedstawienie wspólnego stanowiska komisji.

Senator Ryszard Sławiński:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie ze wspólnego posiedzenia, które odbyło się 31 marca bieżącego roku, dotyczące projektu uchwały zgłoszonego przez grupę pięciu senatorów Bloku Senat 2001 w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Projekt uchwały, opatrzony datą 5 marca 2004 r., zawarty jest w druku nr 625, zaś sprawozdanie obu komisji, z datą 2 kwietnia 2004 r., przedstawiamy Wysokiej Izbie w druku nr 625S.

Podczas wspólnego posiedzenia komisji wnioskodawców reprezentował pan senator Krzysztof Jurgiel. Uzasadniał przyjęcie uchwały o transmitowaniu obrad Senatu stwierdzeniem, iż ogólnie znany jest problem braku zaufania społecznego do organów władzy państwowej. Kwestia ta dotyczy również organów władzy ustawodawczej. Nawet jeśli ostatnie badania opinii publicznej wskazują, że Senat cieszy się większym zaufaniem niż Sejm, to w dalszym ciągu zaufanie to jest niskie i pozostaje problem upowszechnienia wiedzy o zadaniach roli izby wyższej w porządku konstytucyjnym III Rzeczypospolitej. Brak takiej wiedzy w społeczeństwie jest często źródłem populistycznych ataków wymierzonych w sens istnienia Senatu w systemie władzy ustawodawczej.

Podczas długiej i interesującej dyskusji senatorowie w zasadzie nie zgodzili się z argumentami zawartymi w uzasadnieniu i dość jednoznacznie uznali, iż nie ma potrzeby wprowadzania transmisji z obrad naszej Izby, z kilku powodów. Spróbujmy je wyspecyfikować.

Po pierwsze, nie można uchwałą parlamentu wymusić na telewizji przeprowadzania transmisji, skoro kierownictwo telewizji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w kształtowaniu programu. Mówili o tym senator Balicki i senator Andrzej Jaeschke.

Po drugie, prowadzone od lat transmisje obrad Sejmu w żadnej mierze nie sprzyjają podnoszeniu prestiżu tej Izby. Wręcz przeciwnie, należy sądzić, że gdyby nie transmitowano wielu zdarzeń i sytuacji kompromitujących Izbę większą, to jej autorytet może byłby większy.

Po trzecie, atrakcyjność cyrkowo-widowsko-kabaretowa Senatu – jest to stwierdzenie senatora Kazimierza Pawelka – dla telewizji jest niewielka, wręcz zerowa, a więc nasze obrady są niemedialne. W naszym dziennikarstwie zakłada się, iż widz oczekuje, za przeproszeniem, „jaj”, że użyję tego nieparlamentarnego słowa. Zakłada się też, że merytoryczna, spo-

(senator R. Sławiński)

kojna, kulturalna debata nikogo nie zainteresuje.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Pan ma na myśli jaja kurze, jak rozumiem, tak?)

Tak, tak, oczywiście, Panie Marszałku.

Po czwarte, senator Grzegorz Matuszak i senator Maria Berny nie bez powodów podejrzewają, że wprowadzenie transmisji z obrad mogłoby wywołać u członków naszej Izby silną potrzebę popisów aktorskich czy wręcz efekciarskich. Jeśli nawet takiego zagrożenia nie podzielić, to wykluczyć go przecież nie można.

Po piąte, transmisje z obrad Senatu nie podnoszą rangi tej Izby, ani nie będą dowodem na uprawianie w naszym kraju demokracji. Wprawdzie senator Zbigniew Romaszewski wypowiadał się na temat obniżenia rangi Senatu w ostatnich latach, wynikającego z dość niejasnego usytuowania Izby w konstytucji, ale to temat na oddzielne opowiadanie. Transmisja telewizyjna zaś niekoniecznie musi poprawić image naszej Izby.

Niemniej jednak senatorowie uczestnicy dyskusji stwierdzali, że prezentacja Senatu i jego miejsca w systemie władzy ustawodawczej, jego roli w kształtowaniu prawa, jest niedostateczna. Relacje z naszych obrad, przygotowywane przez ekipę regionalnej Trójki, są przesadnie skromne. Dwudziestosześciminutowy bloczek w dniu obrad od godziny siedemnastej ogranicza się w zasadzie do dwóch, czasami trzech rozmów przedstawicieli koalicji z przedstawicielami opozycji.

Podczas posiedzenia zgłosiłem propozycję, którą podzieliła większość senatorów, by telewizja przygotowywała na przykład godzinną relację z obrad Senatu. Niechby to były nie tylko rozmówki, ale może cytaty wypowiedzi merytorycznych, ilustrujących najbardziej istotne walory omawianej ustawy.

Jeśli...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Tak było we wcześniejszych kadencjach, w drugiej na przykład czy w pierwszej.)

Jeśli relacja byłaby wsparta dziennikarskim komentarzem na temat procedowanych ustaw, to telewidz dowiedziałby się więcej na czym polega praca i rola Senatu. Zwiększyłaby się też edukacyjna rola telewizji, a więc jej powinność misyjna również zyskałaby na znaczeniu. Oczywiście, wymaga to pogłębionej wiedzy i sprawności od prowadzącego dziennikarza, ale być może warto, aby się któryś z nich w to zaangażował.

Najlepszym wyjściem byłoby ustanowienie tematycznego kanału parlamentarnego. Do niedawno telewizja publiczna nie miała takich możliwości, ale od ostatniej nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji, dzięki poprawkom Senatu, taką możliwość telewizja otrzymała. Może więc już nie my, ale Senat następnej kadencji doczeka się

pełnych transmisji w kanale tematycznym. Oby tak się stało.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Wychodząc naprzeciw propozycjom senatorów, aby Komisja Kultury i Środków Przekazu wystąpiła do kierownictwa Telewizji Polskiej i Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z odpowiednią sugestią, aby poprowadzić dotychczasowe programy o Senacie, uatrakcyjnić je i pogłębić, Komisja Kultury i Środków Przekazu po dzisiejszej debacie takie wystąpienie przygotuje i skieruje do zainteresowanych.

Po dyskusji senatorów, po wystąpieniu przedstawicieli Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz Telewizji Polskiej SA, komisje odrzuciły w głosowaniu projekt uchwały. 12 osób głosowało za odrzuceniem, 3 – przeciw i 1 wstrzymała się od głosu.

W imieniu obu komisji wnoszę o podzielenie przez Wysoką Izbę w głosowaniu tej decyzji. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Zanim przejdziemy do ewentualnych pytań, pragnę powitać na naszej sali członka Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, pana profesora Aleksandra Łuczaka.

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z regulaminem możemy teraz zadawać pytania zarówno sprawozdawcy połączonych komisji, jak też upoważnionemu przedstawicielowi wnioskodawców. Tym upoważnionym przedstawicielem jest pan senator Krzysztof Jurgiel.

Proszę bardzo.

Stwierdzam, że nie ma pytań. Dziękuję.

A, przepraszam, pani senator Genowefa Ferenc.

Proszę bardzo.

Senator Genowefa Ferenc:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Senatorze, mam takie pytanie. Czy komisja rozważała ewentualnie taką możliwość, żeby wystąpienie do zarządu telewizji było marszałka, a nie komisji, tak żeby po prostu nadać wyższą rangę temu dokumentowi?

Senator Ryszard Sławiński:

Pani Senator, szczerze powiem, że ta kwestia nie była rozważana, czy marszałek czy komisja. Ale jeśli pani senator uważa, że ranga byłaby tu wyższa, to myślę, że pan marszałek Longin Pastusiak użyłby swojego podpisu takiemu wystąpieniu.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są dalsze pytania? Nie ma pytań. Dziękuję.
Jeszcze senator Włodzimierz Łęcki.
Proszę bardzo.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Pan marszałek się zdziwił.

Panie Marszałku, ja nie wiem, myślę, że źle zrozumiałem słowa kolegi senatora sprawozdawcy. Chodziło o to, że niski poziom intelektualno-kabaretowy nie predysponuje naszej Izby do występów w telewizji.

(Senator Ryszard Sławiński: Nie, nie.)

Ja myślę, że potencjał jest tak duży, że gdyby było trzeba, moglibyśmy osiągnąć dobry poziom kabaretowy. Można by to zrobić.

(Wesołość na sali)

(Senator Ryszard Sławiński: Panie...)

To nie jest dla mnie przekonujący argument.

Z wszystkimi innymi pańskimi argumentami, Panie Senatorze, zgadzam się. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Pan przekręcił cytat, Panie Senatorze. Pan senator tak nie powiedział.

Senator Ryszard Sławiński:

Panie Senatorze, gdzieżbym śmiał posądzić o niski poziom w tej dziedzinie Wysoką Izbę? Absolutnie nie. Ja tylko użyłem takiego sformułowania „atrakcyjność cyrkowo-widowiskowo-kabaretowa”. Tak że to nie jest kwestia poziomu, ale tej atrakcyjności.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Definitywnie nie ma pytań.

Dziękuję bardzo, Senatorze.

(Senator Ryszard Sławiński: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję również panu Krzysztofowi Jurgielowi za obecność na sali.

Otwieram dyskusję.

Wymogi regulaminu są tu niezmiennie.

Na liście mówców nazwisko pana senatora Grzegorza Matuszaka. Następnym mówcą będzie pan senator Sławomir Izdebski.

Senator Grzegorz Matuszak:

Dziękuję bardzo.

Wielce Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pragnę z najgłębszym przekonaniem poprzeć stanowisko Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, które przedstawił pan senator Ryszard Sławiński, a które negatywnie odnosi się do propozycji, aby obrady Senatu Rzeczypospolitej były bezpośrednio transmitowane przez telewizję publiczną, tak jak to się dzieje w przypadku obrad Sejmu.

Pozwalam sobie uzasadnić swoje zdanie, zwracając uwagę szanownych pań i panów senatorów na następujące trzy okoliczności.

Przede wszystkim wydaje się, że kiepskie postrzeganie Sejmu przez opinię publiczną – a wykazują to liczne badania – wynika z niskiej jakości i braku powagi obrad. To jest rezultat niefortunnnych, moim zdaniem, wypowiedzi i zachowań posłów, którzy nie potrafią sobie uświadomić głębokiego sensu takich choćby porzekadeł, jak: „mowa jest srebrem, a milczenie złotem” lub „nie pchaj się na afisz, jak nie potrafisz”. Przekaz telewizyjny dobitnie obnaża kuriozalność niektórych demagogicznych wypowiedzi, niespójność myśli oraz kompromitujące błędy, zwłaszcza w zakresie fleksji i składni. Wprawdzie parlamentarzyści są reprezentacją całego społeczeństwa, którego poszczególni członkowie nader często grzeszą przeciwko językowi polskiemu oraz elementarnym normom logiki i kultury politycznej, ale nie uchodzi, aby owe niedostatki zasługiwały na upowszechnianie poprzez przekaz telewizyjny i tym samym deprecjonowały powagę obrad parlamentu.

Z prawdziwą satysfakcją pragnę w tym miejscu zauważyć, że tego rodzaju zarzutów nie można postawić senatorom. Obrady Senatu przebiegają w atmosferze powagi i wzajemnego szacunku, nawet jeśli senatorowie ze sobą polemizują. Jednakże ten fakt nie jest dostatecznym powodem, aby przeprowadzać bezpośrednie transmisje z obrad Senatu. Chciałbym bowiem – po drugie – zwrócić uwagę Wysokiej Izby, że zbliża się przecież termin wyborów parlamentarnych. Jest wysoce prawdopodobne, że poszczególni mówcy mogą zechcieć kierować swe wystąpienia nie do uczestniczących w obradach senatorów, ale do swych potencjalnych wyborców, którzy będą oglądać transmisję z obrad. Zamiast skupiać się na procedowaniu nad poszczególnymi ustawami, mówcy mogą ulec pokusie promocji wyborczej, prezentowania swych politycznych przekonań, wdawania się w polemiki i walkę wyborczą. Obrady Senatu, w moim przekonaniu, powinny być wolne od takiego, trudnego do uniknięcia uwikłania politycznego w przypadku bezpośrednich transmisji, które pojawiłyby się na antenie na kilka czy kilkanaście miesięcy przed wyborami. Chrońmy powagę i merytoryczność obrad naszej Izby oraz dobrą czy względnie dobrą opinię o pracy Senatu.

(senator G. Matuszak)

A co więcej, można domniemywać, że dla wielu widzów śledzących obrady będą one długim, statycznym i nudnym widowiskiem. Kamerzyści, aby ożywić transmisję, będą pokazywać, a to puste fotele na sali obrad, bardzo źle postrzegane przez widzów obserwujących obrady Sejmu, a to – co z przykrością zauważam – uczestników obrad czytających gazety, rozwiązujących krzyżówki, rozmawiających przez telefony komórkowe czy nawet ulegających przemożnej potrzebie drzemki.

Nie wszystko jest na sprzedaż i nie wszystko jest do publicznego podglądania. Brońmy się przed mentalnością kształtowaną przez programy telewizyjne typu „Big Brother”! Nie narażajmy na szwank powagi obrad Senatu i starajmy się w tej Izbie unikać swoistego politycznego – przepraszam za określenie – ekshibicjonizmu, niezwykle szkodliwego dla kultury politycznej polskiego społeczeństwa.

Uważam, że projekt uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu jest niesłuszny, szkodzący powadze obrad Izby. Ja będę głosował przeciwko temu projektowi i ośmielam się namawiać panie i panów senatorów do przychylenia się do tej opinii. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Pan senator Sławomir Izdebski coś nam teraz powie.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Wysłuchałem tutaj pewnych argumentów dotyczących tego projektu... A tak naprawdę to wcześniej ucieszyłem się, że w końcu taki projekt się pojawił, bo zawsze uważałem, że parlament w Polsce jest jeden – i chyba tak jest – choć składa się z dwóch izb. I do pewnego momentu nie bardzo rozumiałem, dlaczego jest tak, że jedna Izba ma swój czas antenowy, a druga Izba tego czasu nie ma.

I od razu chciałbym skierować do pana senatora sprawozdawcy pewne słowa, przypomnieć panu, że stwierdzenie, którego pan użył, że nie da się wymusić na telewizji transmisji... Muszę powiedzieć tak: ja tutaj nie widzę żadnego wymuszania, dlatego że – i pan jako senator chyba wie o tym doskonale – żadna uchwała nie jest wiążąca. My tylko, jako Senat, zwracamy się do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z prośbą, aby umożliwiła nam przeprowadzenie transmisji.

I doskonale wie pan również o tym, że ustawa o radiofonii i telewizji w art. 22 ust. 2 wyraźnie mówi, iż jednostki publicznej radiofonii i telewizji umożliwiają naczelnym organom państwowym bezpośrednią prezentację oraz wyjaśnianie polityki państwa. One mają to ustawowo zapisane! A więc można to rozumieć również tak, że nikt nikomu żadnej łaski tutaj nie robi. Skoro jest transmisja obrad jednej Izby, to nie widzę przeszkód, aby była również transmisja obrad drugiej Izby.

A co do przedstawianych tu stwierdzeń, że dzięki transmisji obrad Sejmu notowania Sejmu są niższe, a Senatowi wyższe, chciałbym powiedzieć tak: te niskie notowania Sejmu nie wynikają z tego, że jest transmisja obrad, ale wynikają z błędnej polityki kolejnych ekip rządzących przez ostatnie lata! I proszę się nie śmiać, Pani Senator, bo pani doskonale wie, że dzisiaj dla człowieka, który nie ma co do garnka włożyć, nie ma znaczenia to, czy pani będzie tutaj tańce wyprawiała, czy pani będzie chodziła po tej sali w takim czy innym stroju. Jego interesuje to, żebyśmy tak rzadzili, aby ludzie mieli co do garnka włożyć! I to wynika właśnie z tego.

Ja nie wyobrażam sobie, jak wyglądałaby dzisiaj prawda o nas, o polityce, o prowadzeniu polityki w Polsce, gdyby właśnie nie transmisja, przynajmniej obrad Sejmu, bo dzięki takiej właśnie transmisji zdecydowana większość Polaków poznała prawdę, zdecydowana większość Polaków dowiedziała się, że istnieje coś takiego jak afera, afera, o której przez wiele lat nikt nie mówił. Dowiedziano się o tym dopiero dzięki temu, że w parlamencie pojawił się ktoś, kto w końcu powiedział ludziom prawdę.

I naprawdę cieszyłbym się, gdyby szanowna komisja i pan senator dodatkowo użyli jako argumentu przemawiającego za tym, żeby ten projekt odrzucić, stwierdzenia, że państwo boicie się biało-czerwonych! Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana...

A, zgłasza się jeszcze pan senator Ryszard Sławiński.

Do dyskusji?

(Senator Ryszard Sławiński: Nie, ad vocem, jeśli można.)

Proszę bardzo, proszę.

Senator Ryszard Sławiński:

Panie Senatorze, chciałbym pana zapewnić, że znam ustawę o radiofonii i telewizji. Ale zwracam panu... nie, uprzejmie pana informuję, że sprawa

(senator R. Sławiński)

wozdawałem przebieg posiedzenia komisji. Dziękuję.

(Senator Sławomir Izdebski: Przyjmuję do wiadomości.)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Zamykam dyskusję.

Pytam naszego dostojnego gościa, pana profesora Aleksandra Łuczaka, członka Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, czy chce na tle tej dyskusji zabrać głos.

(Zastępca Przewodniczącej Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Aleksander Łuczak: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję.

Szanowni Państwo, przypominam, że rozpatrzenie punktów dwunastego i trzynastego porządku obrad nastąpi jeszcze dzisiaj, a punkty te brzmią: zamiany w składzie komisji senackich; powołanie Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Ponadto jeszcze dzisiaj po dwugodzinnej przerwie w obradach, czyli o godzinie 18.30, przystąpimy do głosowania. Bardzo proszę, aby ci z państwa, którzy nie słyszą mnie tu, na sali, a słyszą w pokojach czy gdzieś indziej, zechcieli wziąć to pod uwagę i o godzinie 18.30 byli na sali.

Zapowiadam przerwę właśnie do 18.30. Ale zanim ją definitywnie ogłoszę, pan senator Zbigniew Gołąbek przeczyta komunikaty.

Senator Sekretarz Zbigniew Gołąbek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Proszę o uwagę, bo tych komunikatów jest jednak sporo.

Pierwszy. Uprzejmie informuję, że posiedzenie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich odbędzie się w dniu 19 maja, zaraz po ogłoszeniu przerwy w obradach sześćdziesiątego drugiego posiedzenia Senatu, w sali obrad plenarnych. Podpisano: przewodniczący komisji senator Jerzy Adamski.

Komunikat kolejny. Posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz do ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach odbędzie się bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach Senatu w sali nr 217.

Komunikat trzeci. Wspólne posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej

Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości odbędzie się po ogłoszeniu przerwy w obradach Senatu o godzinie 17.00 w sali nr 217.

Komunikat czwarty. Wspólne posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty plenarnej do ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych odbędzie się w dniu dzisiejszym, pół godziny po ogłoszeniu przerwy w obradach, w sali nr 179.

Komunikat kolejny. Czterdzieści pięć minut po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 179 odbędzie się wspólne posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Powtarzam: czterdzieści pięć minut po ogłoszeniu przerwy.

(Głos z sali: Piętnaście po piątej.)

Kolejne komunikaty. Posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu odbędzie się jutro, czyli w czwartek, o godzinie 10.00 w sali nr 176. Tematem posiedzenia będzie rozpatrzenie ustawy o systemie oświaty, druk nr 707. Jest to punkt, który będzie omawiany na następnym posiedzeniu Senatu.

A teraz wracamy do spraw z obecnego posiedzenia Senatu.

Posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o systemie oświaty odbędzie się pięć minut po ogłoszeniu przerwy w obradach, tej pierwszej przerwy, czyli teraz, w sali nr 182.

Kolejny komunikat. Posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu w sprawie wniosków do ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi odbędzie się dwadzieścia minut po ogłoszeniu pierwszej przerwy w obradach w sali nr 182.

Następny komunikat. Posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych do ustawy o szkolnictwie wyższym odbędzie się po ogłoszeniu kolejnej przerwy w obradach.

Komunikat już przedostatni. Jutro o godzinie 9.00 w sali nr 176 odbędzie się posiedzenie połączonych komisji, Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, które będzie poświęcone rozpatrzeniu wniosków do projektu ustawy o utworzeniu Krajowej Rady do Spraw Bioetyki.

I komunikat już ostatni. Szef Kancelarii Senatu, pan minister Adam Witalec, uprzejmie informuje, iż marszałek Senatu zwołuje posiedzenie Konwentu Seniorów na 20 maja bieżącego roku,

(senator sekretarz Z. Gołąbek)

czyli na jutro, godzina 9.00. Bezpośrednio po zakończeniu jutrzejszego posiedzenia Konwentu Seniorów odbędzie się posiedzenie Prezydium Senatu. Dziękuję, Panie Marszałku.

(Senator Zbyszko Piwoński: Czy można z małym uzupełnieniem?)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Proszę, uzupełnienie z ust przewodniczącego. Proszę.

Senator Zbyszko Piwoński:

Jutrzejsze posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu wyznaczone na godzinę 10.00 i poświęcone omówieniu kolejnej nowelizacji ustawy o systemie oświaty będzie posiedzeniem wspólnym z Komisją Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.

(Głos z sali: O dziesiątej?)

O godzinie 10.00.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Ogłaszam przerwę do godziny 18.30.

(Głos z sali: A głosowania?)

Będą głosowania. Zatem bardzo proszę, spotykamy się w tej sali punktualnie o 18.30.

(Głos z sali: A jutro o której rozpoczynamy?)

O godzinie 11.00.

(Przerwa w obradach od godziny 16 minut 31 do godziny 18 minut 30)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Wznawiam obrady.

Witam senatora Latę – już w maju jest lato.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: zmiany w składzie komisji senackich.

Przypominam, że wniosek komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich w tej sprawie jest zawarty w druku nr 708.

Bardzo proszę pana senatora Andrzeja Spychalskiego, sprawozdawcę Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, o zabranie głosu i przedstawienie wniosku komisji.

Senator Andrzej Spychalski:

Dziękuję bardzo.

Szanowny Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Uprzejmie informuję, że Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich na dzisiejszym posiedzeniu na podstawie art. 14 ust. 1 rozpatrzyła wnioski skierowane do marszałka Senatu w sprawie odwołania i rezygnacji ze składu komisji następujących senatorów: senatora Andrzeja Chronowskiego, senatora Zygmunta Cybulskiego, senatora Zbigniewa Kulaka oraz senator Ewy Serockiej o odwołanie ich z Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich; senatora Janusza Bargiela, senatora Bernarda Drzęzli i senatora Edmunda Wittbrodta o odwołanie ich z Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej; senatora Władysława Mańkuta i senatora Andrzeja Wielowieyskiego o odwołanie ich z Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych; senatora Krzysztofa Jurgieła o odwołanie go z Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych; senatora Grzegorza Lipowskiego i senatora Mieczysława Mietły o odwołanie ich z Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury; senator Czesławy Christowej o odwołanie jej z Komisji Nauki, Edukacji i Sportu; senatora Tadeusza Wnuka o odwołanie go z Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej; senatora Mariana Lewickiego o odwołanie go z Komisji Ochrony Środowiska; senatora Andrzeja Anulewicza o odwołanie go z Komisji Emigracji i Polaków za Granicą.

Komisja rekomenduje Wysokiej Izbie także przyjęcie wniosków senatora Zdzisława Jarmużka i senatora Zbigniewa Gołąbka o powołanie ich do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Panie Marszałku, Panie i Panowie Senatorowie, obfitość zmian przedstawionych Senatowi jest wynikiem powoływania przez Senat nowej Komisji Spraw Unii Europejskiej oraz obowiązywania nowych uregulowań Regulaminu Senatu. Komisja jednogłośnie postanowiła przedłożyć Senatowi Rzeczypospolitej, na podstawie art. 14 ust. 1 Regulaminu Senatu, projekt uchwały w sprawie zmian w składzie komisji senackich zgodnie z wnioskami senatorów. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zabrać głos? Nie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez Komisję Regulaminową, Etyki i Spraw Senatorskich projektem uchwały w sprawie zmian w składzie komisji senackich. Te zmiany zawarte są w druku nr 708. To są zmiany związane z odwołaniami ze składów komisji i wstąpieniem dwóch senatorów do innych komisji.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem wniosku Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich?

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyświetlenie wyników.

76 głosów za; 2 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 1**)

Stwierdzam, że Senat podjął, na wniosek Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, uchwałę w sprawie zmian w składzie komisji senackich.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: powołanie Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Przypominam, że wniosek Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich w tej sprawie zawarty jest w druku nr 709.

Jeszcze raz zapraszam pana senatora Andrzeja Spychalskiego i proszę, żeby przedstawił stanowisko komisji w sprawie powołania Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Senator Andrzej Spychalski:

Szanowny Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Na podstawie art. 14 ust. 1 i art. 15 pkt 11 Regulaminu Senatu Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich rozpatrzyła dziś, zgłoszone przez senatorów Rzeczypospolitej i skierowane do marszałka Senatu, wnioski, w których senatorowie wyrazili zainteresowanie pracą w nowo utworzonej Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Komisja jednogłośnie rekomenduje Wysokiemu Senatowi na podstawie osobistych zgłoszeń, w wielu przypadkach popartych opiniami klubów, powołanie Komisji Spraw Unii Europejskiej w następującym składzie: senator Andrzej Anulewicz, senator Janusz Bargiel, senator Czesława Christowa, senator Zygmunt Cybulski, senator Bernard Drzęzła, senator Henryk Dzido, senator Genowefa Grabowska, senator Krzysztof Jurgiel, senator Zbigniew Kulak, senator Grzegorz Lipowski, senator Władysław Mańkut, senator Mieczysław Mietła, senator Ewa Serocka, senator Jerzy Smorawiński, senator Andrzej Wielowieyski i senator Edmund Wittbrodt.

Jeśli Senat Rzeczypospolitej podzieli stanowisko Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, to Komisja Spraw Unii Europejskiej podejmie pracę w szesnastoosobowym składzie. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby w tej sprawie zabrać głos?

Pani senator Genowefa Grabowska. Proszę bardzo.

Senator Genowefa Grabowska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Chciałabym, korzystając z tej okazji, gorąco podziękować wszystkim członkom dotychczasowej Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, którzy bardzo ciężko pracowali przez ostatnie dwa i pół roku. Wszystkim państwu bardzo serdecznie dziękuję. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Rzeczywiście było tak, jak mówi pani senator. A dlaczego tak było, to wiemy. Dziękuję bardzo.

Czy ktoś jeszcze chciałby zabrać głos? Nie.

Pan senator Sztorc wywołuje pana senatora Kulaka, tak? (*Wesołość na sali*)

No, nie wiem, czy pan senator Kulak skorzysta z propozycji? Nie, nie skorzysta z propozycji, żeby zabrać głos. Dziękuję bardzo.

W takim razie przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez Komisję Regulaminową, Etyki i Spraw Senatorskich projektem uchwały w sprawie powołania Komisji Spraw Unii Europejskiej. Projekt uchwały zawarty jest w druku nr 709.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego przez komisję projektu uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyników.

76 głosów za; 2 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 2**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie powołania Komisji Spraw Unii Europejskiej w składzie proponowanym przez komisję regulaminową. Członkami komisji zostali wszyscy senatorowie, którzy tego chcieli.

Informuję, że za chwilę zostanie ogłoszona przerwa w obradach, w trakcie której odbędzie się pierwsze posiedzenie Komisji Spraw Unii Europejskiej. Komisja wybierze kandydata na przewodniczącego komisji, a Senat jutro przeprowadzi głosowanie nad tą kandydaturą.

Proszę bardzo, pan senator sekretarz Zbigniew Gołabek wygłosi komunikaty.

Senator Sekretarz Zbigniew Gołabek:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Komunikat pierwszy. Pierwsze posiedzenie Komisji Spraw Unii Europejskiej w sprawie wyboru kandydata na przewodniczącego komisji

(senator sekretarz Z. Gołębek)

odbędzie się bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 176.

Komunikat drugi. Posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia odbędzie się dziś po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 217. Porządek obrad: wybór przewodniczącego komisji.

Komunikat trzeci, ostatni. Szef Kancelarii Senatu, pan minister Adam Witalec, uprzejmie informuje, iż marszałek Senatu zwołuje posiedzenie Konwentu Seniorów w dniu 20 maja, to jest jutro, o godzinie 9.00. Bezpośrednio po zakończeniu posiedzenia Konwentu Seniorów odbędzie się posiedzenie Prezydium Senatu.

Dziękuję, Panie Marszałku.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Zgodnie z regulaminem zwołuję pierwsze posiedzenie Komisji Spraw Unii Europejskiej bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy, jak wspomniał senator sekretarz, w sali nr 176.

Zarządzam przerwę w obradach do jutra do godziny 11.00.

Jutro skoncentrujemy się na głosowaniach tajnych i jawnych.

(Senator Janusz Lorenz: Do godziny 10.00.)

(Głos z sali: Nie, do godziny 10.00?)

Przerwa do godziny 11.00, wbrew temu, co się wydaje senatorowi Lorenzowi.

Do widzenia, dziękujemy.

(Przerwa w posiedzeniu o godzinie 18 minut 40)

(Wznowienie posiedzenia o godzinie 11 minut 02)

(Posiedzeniu przewodniczą wicemarszałkowie Jolanta Danielak, Kazimierz Kutz i Ryszard Jarzembowski)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie i Panowie Senatorowie, serdecznie witam i proszę o zajęcie miejsc.

Wznawiam posiedzenie.

Panowie senatorowie sekretarze już zajęli swoje miejsca, a więc nie muszę im tego przypominać.

Pan senator Jerzy Adamski prosi o głos.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Jerzy Adamski:

Pani Marszałek, zgodnie z art. 48 proszę o poszerzenie porządku obrad o punkt: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisja odbyła posiedzenie i wybrała już przewodniczącego. Proszę, żeby Wysoki Senat zatwierdził to w dzisiejszym głosowaniu.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję serdecznie.

Czy są jakieś uwagi lub sprzeciw wobec tego wniosku? Nie ma.

Wobec tego uznaję, że ten punkt pojawi się jako punkt dodatkowy w trakcie dzisiejszych obrad.

Panie i Panowie Senatorowie, obecnie przystąpimy do głosowania nad rozpatrzonymi wczoraj punktami porządku obrad: pierwszym, drugim, od czwartego do jedenastego, a następnie przystąpimy do głosowań tajnych w sprawie wyboru przewodniczących komisji senackich. Po rozpatrzeniu tych punktów przystąpimy do głosowania nad punktem trzecim porządku obrad.

Powracamy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, która ustosunkowała się do

przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 50 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, pana senatora Tadeusza Wnuka, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Tadeusz Wnuk:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych rozpatrzyła w dniu wczorajszym zgłoszone w toku debaty wnioski do ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Komisja rekomenduje Wysokiej Izbie przyjęcie wszystkich... (*sygnał telefonu komórkowego*) ...bez wyjątku poprawek wykazanych w przedłożonym sprawozdaniu. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Mimo wiosennego nastroju bardzo bym prosiła, żeby telefony komórkowe były wyłączone – nawet jeżeli mają sygnały najwspanialsze z możliwych.

Czy pan senator Tadeusz Wnuk chce jeszcze zabrać głos jako wnioskodawca?

(*Senator Tadeusz Wnuk: Dziękuję bardzo.*)

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisja oraz senator wnioskodawca przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza uzupełnia definicję inicjatora sekurytyzacji o jednostki samorządu teryto-

(wicemarszałek J. Danielak)

rialnego, a także o związek tych jednostek w celu umożliwienia sekurytyzacji wierzytelności komunalnych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 76 obecnych senatorów 71 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu, 4 nie głosowało. **(Głosowanie nr 3)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka druga ma na celu odwołanie się do właściwego przepisu.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 79 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 4)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka trzecia ma na celu odwołanie się do właściwego przepisu.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 80 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 5)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka czwarta powoduje, że towarzystwo funduszy inwestycyjnych nie będzie miało obowiązku zatrudniania doradcy inwestycyjnego w przypadku, gdy zleci zarządzanie całością portfeli inwestycyjnych wszystkich zarządzanych przez siebie funduszy inwestycyjnych oraz nie wykonuje czynności zarządzania zbiorczym portfelem papierów wartościowych i zarządzania cudzym pakietem papierów wartościowych na zlecenie.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 81 obecnych senatorów 80 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 6)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki piątą i ósmą przegłosujemy łącznie. Dostosowują one ustawę do prawa wspólnotowego i pozwalają towarzystwu funduszy inwestycyjnych na utrzymanie kapitału na poziomie 25% kosztów stałych, a nie, jak uchwalił Sejm, kosztów ogółem.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 78 głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 7)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka szósta ma charakter redakcyjny.

Kto z państwa senatorów jest za jej przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 8)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka siódma ma charakter redakcyjny.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 81 głosowało za, 3 nie głosowało. **(Głosowanie nr 9)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dziewiąta ma na celu dostosowanie terminologii ustawy do znowelizowanej ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 84 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 10)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka dziesiąta ma na celu dostosowanie ustawy do terminologii ustawy – Prawo bankowe.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 81 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 11)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka jedenasta powoduje, iż nie będzie wymagane przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego w przypadku, gdy zaspokojenie zastawnika następuje na podstawie umowy zastawu ustanowionego na podstawie ustawy o niektórych zabezpieczeniach finansowych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 85 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 12)**

(wicemarszałek J. Danielak)

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawki dwunastą i trzynastą przegłosujemy łącznie. Umożliwiają one wystawianie sekurytyzacyjnych tytułów egzekucyjnych przez fundusze, które nabyły wierzytelności od banków krajowych. Poprawki określają warunki wystawiania tytułów, zakres ochrony praw dłużników oraz sposób postępowania sądu rozpoznającego wnioski o nadanie klauzuli wykonalności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 13)**

Poprawki uzyskały akceptację Izby.

Poprawka czternasta ma na celu odwołanie się do właściwego przepisu ustawy.

Kto z państwa senatorów jest za jej przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 84 głosowało za. **(Głosowanie nr 14)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka piętnasta ma na celu odwołanie się do właściwego przepisu ustawy.

Kto z państwa senatorów jest za jej przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Proszę o wyniki.

Na 79 obecnych senatorów 77 głosowało za, 2 nie głosowało. **(Głosowanie nr 15)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka szesnasta ma na celu odwołanie się do właściwego przepisu ustawy.

Kto z państwa senatorów jest za jej przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 84 głosowało za. **(Głosowanie nr 16)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka siedemnasta powoduje, iż zwolnione podmiotowo od podatku dochodowego będą wszystkie działające fundusze, a nie tylko fundusze utworzone na podstawie nowej ustawy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 80 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu, 2 nie głosowało. **(Głosowanie nr 17)**

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami: osiemnastą, dziewiętnastą, dwudziestą, dwudziestą pierwszą, dwudziestą drugą i dwudziestą trzecią, będziemy głosować łącznie. Poprawki dotyczą zmian w podatku dochodowym od osób prawnych. Mają na celu doprecyzowanie przepisów oraz utrzymanie preferencji podatkowych, w szczególności w zakresie kosztów uzyskania przychodów dla banków zbywających wierzytelności do istniejącego lub tworzonego funduszu sekuryty...sekurytyzacyjnego – przepraszam bardzo, widocznie nie jest to dla mnie zbyt sympatyczne słowo.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 80 głosowało za, 4 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 18)**

Poprawki zostały przyjęte.

Nad poprawkami dwudziestą czwartą i dwudziestą piątą będziemy głosować łącznie. Poprawki dostosowują przepisy nowelizujące ustawę o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym do brzmienia przepisów wprowadzonych poprzednią nowelizacją tej ustawy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 83 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 19)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawki: dwudziestą szóstą, dwudziestą siódmą, dwudziestą ósmą, dwudziestą dziewiątą, trzydziestą oraz trzydziestą czwartą i trzydziestą piątą, przegłosujemy łącznie. Poprawki mają na celu dostosowanie przepisu nowelizującego ustawę – Prawo bankowe do aktualnego brzmienia tej ustawy, której ostatnia nowelizacja weszła w życie z dniem 1 maja bieżącego roku.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 84 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 20)**

Poprawki uzyskały akceptację Izby.

Poprawka trzydziesta pierwsza skreśla zbędną nowelizację art. 95 ustawy – Prawo bankowe, ponieważ zagadnienia regulowane w tym przepisie

(wicemarszałek J. Danielak)

już znajdują się w tej ustawie. A ponadto skreślony przepis ogranicza podstawę dokonywania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych w zakresie przeniesienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką lub zastawem rejestrowym.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 84 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 21)**

Poprawka została przyjęta.

Przechodzimy do poprawki trzydziestej drugiej. Przyjęcie poprawki trzydziestej drugiej wykluczy głosowanie nad poprawką trzydziestą trzecią.

Poprawka trzydziesta druga powoduje, iż katalog przypadków nieobowiązywania tajemnicy bankowej będzie określony w jednym przepisie ustawy, a ponadto ujednolici terminologię tego przepisu. Poprawka uwzględnia także treść poprawki trzydziestej trzeciej, w której wyraźnie określa się przypadki, kiedy banki nie są zobligowane do zachowania tajemnicy bankowej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 83 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 22)**

Poprawka trzydziesta druga została przyjęta, a tym samym poprawka trzydziesta trzecia została wykluczona.

Przechodzimy do głosowania nad poprawką trzydziestą szóstą.

Poprawka ta ma charakter porządkowy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 85 głosowało za. **(Głosowanie nr 23)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawki: trzydziestą siódmą, trzydziestą dziewiątą i czterdziestą, przegłosujemy łącznie. Poprawki te dotyczą przepisów uchylających dotychczasową ustawę oraz przepisu o wejściu w życie nowej ustawy. Precyzują one, iż z dniem 1 lipca utraci moc cała dotychczasowa ustawa o funduszach inwestycyjnych, precyzują także, że z tym dniem wejdzie w życie nowa ustawa, z wyjątkiem przepisów dotyczących warunków

funkcjonowania na rynku krajowym funduszy zagranicznych oraz zasad funkcjonowania krajowych funduszy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które wejdą w życie z dniem ogłoszenia ustawy.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyniki głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 81 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 24)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka trzydziesta ósma polega na dodaniu przepisu przejściowego, który określa obowiązki funduszy zagranicznych, które z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej rozpoczęły działalność na terytorium Polski.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 25)**

Poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 79 głosowało za, 1 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 26)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabierać głos jedynie sprawozdawcy lub wnioskodawcy.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwo-

(wicemarszałek J. Danielak)

wej, panią senator Jolantę Popiołek, i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Jolanta Popiołek:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Ponownie przypadł mi w udziale zaszczyt przedstawienia Wysokiej Izbie sprawozdania z posiedzenia połączonych komisji: Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Nauki, Edukacji i Sportu.

Komisje na posiedzeniu w dniu 19 maja 2004 r., po rozpatrzeniu wniosków zgłoszonych w dniu 19 maja bieżącego roku w toku debaty nad ustawą o zmianie ustawy o systemie oświaty, postanowiły przedstawić Wysokiemu Senatowi następujące stanowisko: Wysoki Senat raczy przyjąć wniosek zawarty w punkcie oznaczonym rzymską jedynką. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Czy senator wnioskodawca, pani Teresa Liszcz, chciałby jeszcze zabrać głos?

(Senator Teresa Liszcz: Dziękuję.)

Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski: komisje wnosiły o przyjęcie ustawy bez poprawek, senator wnioskodawca przedstawiła wniosek o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, popartym przez połączone komisje, o przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty bez poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 65 głosowało za, 9 – przeciw, 10 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 27**)

Wobec wyniku głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty.

Powracamy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam też, że Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Projekt ten zostanie poddany pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 28**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości.

Powracamy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, pana senatora Bogusława Mąsiora, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Bogusław Mąsior:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej na wspólnym posiedzeniu przeanalizowały poprawki zgłoszone przez te dwie komisje oraz podczas debaty plenarnej i rekomendują Wysokiemu Senatowi przyjęcie poprawek zawartych w druku nr 699Z.

(senator B. Mąsior)

Proponuję, Pani Marszałek, aby łącznie głosować nad tymi poprawkami, które zostały przyjęte przez obie komisje, a potem zostały przyjęte również przez połączone komisje.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Teraz proszę sprawozdawcę mniejszości połączonych komisji, pana senatora Mieczysława Janowskiego, o zabranie głosu i przedstawienie wniosku mniejszości połączonych komisji.

Senator Mieczysław Janowski:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu mniejszości połączonych komisji chcę zwrócić się do Wysokiej Izby o przyjęcie poprawki dwudziestej czwartej, która wprowadza skreślenie pktu 5 w art. 1. Sprawa dotyczy kwestii, zdaniem mniejszości obu połączonych komisji, istotnej. Ten wniosek nie przeszedł, został odrzucony niewielką większością głosów. W tej sprawie chodzi o to, że według dotychczasowych zapisów minister właściwy do spraw gospodarki może także na wniosek rady i po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw pracy odwołać prezesa agencji. Sejm proponował, i zaproponował to w drugim czytaniu, a więc niezgodnie z procedurą, która winna obowiązywać przy tworzeniu prawa, zapis inny, to znaczy że minister właściwy może to uczynić po zasięgnięciu opinii rady. Rada nadzorcza została tutaj zatem sprowadzona do tworzenia fasadowego, bo zauważmy, iż w art. 11 ustawy nowelizowanej jest zapis, który nie wprowadza obowiązku odwołania.

Panie i Panowie Senatorowie, dwa argumenty przemawiają za tą ważną ustawą, mówiłem o tym publicznie. Ustawa jest dobra i ważna, ale ten szczegół, wprowadzony poza procedurą tworzenia prawa... Ta procedura została już wielokrotnie zakwestionowana przez Trybunał Konstytucyjny. I ja osobiście bardzo bym nie chciał – a to zdanie podzielają senatorowie z mniejszości komisji – aby jakiegokolwiek perturbacje zaszkodziły tej ustawie, a jest ona tak istotna, bo pozwala na skorzystanie z dużych pieniędzy, tych pieniędzy, o których mówiliśmy, przyjmując między innymi ustawę o Narodowym Planie Rozwoju. Drugi argument, bardzo ważki, jest taki, że rada nadzorcza, którą powołuje przecież minister, ma wypełniać swe funkcje w sposób właściwy.

Bardzo proszę o przychylenie się do wniosku mniejszości. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy senator wnioskodawca lub drugi senator sprawozdawca chcą jeszcze zabrać głos?

(Senator Bogusław Mąsior: Tak. Ja poproszę, jeżeli można.)

Bardzo proszę, pan senator Mąsior.

Senator Bogusław Mąsior:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

W tym druku jest zawarta poprawka dwudziesta czwarta, poprawka zgłoszona przez senatora Piwońskiego... przepraszam, poprawka dwudziesta piąta, która została przyjęta przez połączone komisje. Ta poprawka równoważy funkcje i możliwości oddziaływania, wpływania na działalność Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości przez ministra właściwego do spraw gospodarki i przez radę, równoważy te udziały. Ja nie podkreślałem tego w swoim wystąpieniu, powiedziałem tylko, że poprawka dwudziesta piąta została przyjęta przez połączone komisje.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Przypomnę, że wnioski w trakcie dyskusji zgłosił również senator Zbyszko Piwoński.

Czy pan senator chce zabrać głos?

(Senator Zbyszko Piwoński: Nie.)

Dziękuję.

Sprawozdawcą Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej był senator Zbigniew Gołąbek.

Czy pan senator chce jeszcze zabrać głos?

(Senator Zbigniew Gołąbek: Dziękuję.)

Dziękuję.

Panie i Panowie Senatorowie, przystąpimy za chwilę do głosowania w sprawie poprawek zawartych we wniosku senatora sprawozdawcy o łączne głosowanie, to znaczy w sprawie poprawek: od pierwszej do dwudziestej trzeciej, dwudziestej szóstej, dwudziestej siódmej i od dwudziestej dziewiątej do trzydziestej drugiej.

Czy jest w tej kwestii sprzeciw? Nie ma.

Tym samym przystępujemy do łącznego głosowania nad wymienionymi poprawkami. Przypomnę, że poprawki: od pierwszej do dwudziestej trzeciej, dwudziesta szósta, dwudziesta siódma i od dwudziestej dziewiątej do trzydziestej drugiej, zostaną przegłosowane łącznie.

Przystępujemy do łącznego głosowania nad wymienionymi przeze mnie poprawkami.

Kto z państwa senatorów jest za ich przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

(wicemarszałek J. Danielak)

Na 84 obecnych senatorów 82 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 29)**

Stwierdzam, że poprawki uzyskały akceptację Izby.

Przystępujemy do głosowania nad poprawką dwudziestą czwartą. Poprawka ta zmierza do skreślenia w art. 1 ustawy pktu 5, dodanego przez Sejm w trakcie trzeciego czytania jako regulującego materię, która w sposób istotny odbiega od materii zawartej w sprawozdaniu komisji sejmowej po przeprowadzeniu pierwszego czytania. Przyjęcie tej poprawki wykluczy głosowanie nad poprawką dwudziestą piątą.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 37 głosowało za, 37 – przeciw, 10 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 30)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że poprawka nie uzyskała akceptacji Izby. A mało brakowało.

(Senator Sławomir Izdebski:„borówki”.)

Poprawka dwudziesta piąta zmierza do tego, aby minister właściwy do spraw gospodarki miał kompetencje do odwołania prezesa agencji w trakcie kadencji na wniosek rady agencji i po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw pracy lub z własnej inicjatywy, po zasięgnięciu opinii rady i ministra właściwego do spraw pracy. Ponadto poprawka zmierza do tego, aby jedną z przesłanek takiego odwołania było rażąco nieprawidłowe wykonywanie przez prezesa zadań agencji, nie zaś nieprawidłowe wykonywanie tych zadań.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 70 głosowało za, 2 – przeciw, 12 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 31)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta ósma zmierza do skreślenia przepisu, zgodnie z którym w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy umowy, na podstawie których uprawnione podmioty otrzymały od agencji dotacje przeznaczone na powiększenie funduszu pożyczkowego lub poręczeniowego, zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy, zostaną dostosowane do jej przepisów.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Stwierdzam, że na 84 obecnych senatorów 28 głosowało za, 53 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 32)**

Poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 73 głosowało za, 4 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 33)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

Powracamy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, pana senatora Władysława Mańkuta, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Władysław Mańkut:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych po rozpatrzeniu wniosków zgłoszonych w trakcie debaty rekomenduje przyjęcie projektu uchwały zgodnie z drukiem senackim nr 691Z i proponuje przyjąć, zgodnie ze swoją rekomendacją, poprawkę drugą.

Wniosek pana senatora Łęckiego nie uzyskał akceptacji większości komisji.

(Głos z sali: Nieładnie.)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy senator wnioskodawca Włodzimierz Łęcki chce jeszcze zabrać głos?

(Senator Włodzimierz Łęcki: Dziękuję, nie, aczkolwiek nieprzyjęcie poprawki może spowodować...

(wicemarszałek J. Danielak)

wać, że z kranów będzie płynęła żółta woda, bo będą importowane wodomierze.)

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisja oraz senator wnioskodawca przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza zmierza do usunięcia zawartej w ustawie sprzeczności polegającej na tym, że z jednej strony wysokość opłat za czynności urzędowe wykonywane przez organy administracji miar ustala organ administracji miar w drodze decyzji albo we własnym zakresie wnioskodawca na podstawie obowiązujących stawek za czas pracy pracowników administracji miar, a z drugiej strony wysokość opłat za te same czynności miałyby określić w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki.

(Senator Adam Biela: Czy to jest ta żółta woda?)

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

(Głosy z sali: O, proszę! Bravo! Teraz będzie żółto-zielona.)

Na 84 obecnych senatorów 46 głosowało za, 23 – przeciw, 14 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 34)**

Poprawka uzyskała akceptację Izby.

Argument o kolorowej wodzie był bardzo przekonujący.

Poprawka druga ma na celu usunięcie z ustawy nowelizującej zbędnego przepisu przejściowego, nakazującego stosowanie dodawanego do ustawy art. 21a od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o przyjęcie... podanie wyników głosowań – o przyjęcie również.

Na 84 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 35)**

Poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy

– Prawo o miarach w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowań.

Na 83 obecnych senatorów wszystkich 83 głosowało za, jednogłośnie. **(Głosowanie nr 36)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach.

Powracamy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, pana senatora Andrzeja Spychalskiego o zabranie głosu, i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Spychalski:

Dziękuję bardzo.

Szanowna Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Połączone komisje, Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, rozpatrzyły dwa wnioski legislacyjne zgłoszone podczas procedury legislacyjnej dotyczącej ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych. Połączone komisje nie udzieliły poparcia wnioskowi senatorów Dzidy, Szafranca i Izdebskiego.

Komisje rekomendują jednogłośnie Wysokiej Izbie wniosek o przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy senatorowie wnioskodawcy lub pozostali senator sprawozdawca chcą jeszcze zabrać głos?

Pan senator Henryk Dzido? Nieobecny.

(wicemarszałek J. Danielak)

Pan senator Sławomir Izdebski?
(Senator Sławomir Izdebski: Nie.)

Pan senator Jan Szafraniec?
(Senator Jan Szafraniec: Nie.)

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski: komisje wносиły o przyjęcie ustawy bez poprawek, a senatorowie wnioskodawcy przedstawili wniosek o wprowadzenie poprawki do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawioną poprawką.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem komisji, popartym przez połączone komisje, o przyjęcie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych bez poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 76 głosowało za, 2 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu, 1 senator nie głosował. (**Głosowanie nr 37**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, pana senatora Grzegorza Matuszaka, i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Grzegorz Matuszak:

Szanowna Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

W czasie debaty nad ustawą o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania w czasie sześćdziesiątego drugiego posiedzenia Senatu w dniu 19 maja 2004 r. pan senator Krzysztof Jurgiel zgłosił propozycję wniesienia trzech poprawek do ustawy i tym samym spowodował konieczność odniesienia się do jego wniosków przez senackie Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisję Ustawodawstwa i Praworządności. Obie te komisje 19 maja wieczorem odbyły wspólne posiedzenie, na którym – z przykrością pozwalam sobie to zauważyć – nieobecny był senator wnioskodawca.

Komisje nie znalazły racjonalnych przesłanek dla poparcia poprawek. W głosowaniu 10 senatorów opowiedziało się za przyjęciem ustawy bez poprawek, 4 wstrzymało się od głosu. Nikt zatem nie poparł poprawek zawartych w druku senackim nr 698Z.

W imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności uprzejmie proszę, aby Wysoki Senat zechciał przyjąć uchwaloną przez Sejm w dniu 30 kwietnia 2004 r. ustawę o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Jednocześnie gościom towarzyszącym nam podczas obrad chciałabym przypomnieć, że w tej sali obowiązuje zakaz konsumowania napojów i innych produktów żywnościowych. Bardzo bym prosiła, żeby zachować jakąś powagę i szacunek dla Wysokiej Izby. Cieszymy się z obecności gości, niemniej prosimy o przestrzeganie pewnych zasad.

Czy senator wnioskodawca lub pozostali senator sprawozdawca chcą jeszcze zabrać głos? Nie.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski: komisje wносиły o przyjęcie ustawy bez poprawek, a senator wnioskodawca Krzysztof Jurgiel przedstawił wniosek o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 regulaminu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

(wicemarszałek J. Danielak)

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, popartym przez połączone komisje, o przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania bez poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 69 głosowało za, 7 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 38**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu senatora Kazimierza Drożdża o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Kazimierz Drożdż:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu w dniu wczorajszym odbyła posiedzenie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Komisja rekomenduje Wysokiemu Senatowi przyjęcie poprawek drugiej, trzeciej i czwartej. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy wnioskodawca, pan senator Józef Sztorc, chce jeszcze zabrać głos?

(Senator Józef Sztorc: Tak.)

Bardzo proszę.

Senator Józef Sztorc:

Pani Marszałek, Panie i Panowie Senatorowie!

Proszę o poparcie mojej poprawki, ponieważ z jednej strony na stadionach sportowych reklamuje się napoje alkoholowe, a z drugiej walczy się z alkoholizmem. Uważam, że 10% to za mało na sport i proszę o poparcie tej poprawki. Dziękuję.

(Głosy z sali: Ale której? Pierwszej?)

Pierwszej.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisje oraz senator wnioskodawca przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza zmierza do podniesienia z 10% do 25% wysokości opłaty uiszczanej przez podmioty świadczące usługę będącą reklamą napojów alkoholowych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

(Poruszenie na sali)

Na 83 obecnych senatorów 34 głosowało za, 35 – przeciw, 14 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 39**)

Niewiele brakowało, Panie Senatorze, bardzo niewiele brakowało, niemniej jednak wypada mi stwierdzić, że poprawka nie uzyskała akceptacji Izby.

(Senator Józef Sztorc: Ktoś mnie zawiódł.) (Wesołość na sali)

Poprawka druga zmierza do wprowadzenia prawidłowej nazwy jednostek organizacyjnych realizujących cele i zadania w zakresie kultury fizycznej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 40**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzecia uzupełnia przepis o brakujący spójnik.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

(wicemarszałek J. Danielak)

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 81 obecnych senatorów wszyscy głosowali za wprowadzeniem spójnika. (**Głosowanie nr 41**)

Poprawka czwarta uzupełnia przepis stanowiący delegację do wydania rozporządzenia o brakujące wytyczne.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 81 obecnych senatorów 80 głosowało za, 1 – przeciw. (**Głosowanie nr 42**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka piąta zwiększa o 10% przewidziane w ustawie maksymalne wysokości dofinansowania zajęć sportowo-rekreacyjnych.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

(Głosy z sali: Oooo! No proszę!)

Na 84 obecnych senatorów 38 głosowało za, 34 – przeciw, 12 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 43**)

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Brawo, Panie Senatorze.

Przystępujemy do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 81 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 44**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Powracamy do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: drugie czytanie projektu uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponieważ w trakcie dyskusji nikt nie złożył wniosku przeciwnego do wniosku przedstawionego przez komisję w sprawozdaniu, zgodnie z art. 81 ust. 5 Regulaminu Senatu możemy przystąpić do trzeciego czytania projektu uchwały.

Przystępujemy więc do trzeciego czytania projektu uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Informuję, że zgodnie z art. 82 ust. 1 Regulaminu Senatu w tej sytuacji trzecie czytanie projektu uchwały obejmuje jedynie głosowanie.

Przypominam, że komisje po rozpatrzeniu przedstawionego przez wnioskodawców projektu uchwały wnoszą o jego odrzucenie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje wnioskiem o odrzucenie projektu uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego przez komisje wniosku, proszę o naciśnięcie przycisku „za”.

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

(Głos z sali: Ale głosujemy nad czym?)

Panie i Panowie Senatorowie, przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję wnioskiem o odrzucenie projektu uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

(Głos z sali: To przeciw!)

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego przez komisje wniosku?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania.

(Głosy z sali: Uuuu!)

Na 83 obecnych senatorów 64 głosowało za, 11 – przeciw, 8 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 45**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat przyjął wniosek komisji i tym samym zakończył postępowanie w tej sprawie.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: wybór przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Przypominam, że zgodnie z art. 13 ust. 2 oraz art. 14 ust. 2 Regulaminu Senatu przewodniczących komisji wybiera Senat, a projekt uchwały w tej sprawie przygotowuje i przedstawia Senatowi Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich.

Projekt uchwały przygotowany przez Komisję Regulaminową, Etyki i Spraw Senatorskich zawarty jest w druku nr 711.

Informuję ponadto, że wniosek o powołanie senatora Zygmunta Cybulskiego na przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej został pozytywnie zaopiniowany przez Konwent Seniorów.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich senatora Andrzeja Spychalskiego.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Spsychalski:

Dziękuję bardzo.

Szanowna Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich na posiedzeniu w dniu dzisiejszym rozpatrzyła wniosek marszałka Senatu o powołanie przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej. Powołana w dniu wczorajszym komisja, zwołana przez marszałka Senatu w oparciu o art. 58 ust. 1, wybrała na swojego przewodniczącego senatora Zygmunta Cybulskiego. Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich jednogłośnie pozytywnie zaopiniowała ten wniosek i rekomenduje Wysokiej Izbie wybór senatora Zygmunta Cybulskiego na przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Uprzejmie proszę panią marszałek o wdrożenie procedury wyborczej, zgodnie z art. 13 pkt 2 i art. 53 ust. 6 regulaminu. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos w tej sprawie? Nikt.

Proszę senatora sekretarza Zbigniewa Gołąbka o odczytanie kolejno nazwisk senatorów, zaś państwa senatorów proszę o wrzucenie do urny, po wyczytaniu ich nazwisk, wypełnionych kart do głosowania tajnego.

(Senator Sekretarz Zbigniew Gołąbek: Pan senator Jerzy Adamski...)

Jednocześnie chciałabym prosić pana marszałka Kutza o dokonanie zmiany przewodnictwa...

(Senator Jerzy Adamski: Przepraszam, ale pan marszałek Kutz jest zajęty.)

(Rozmowy na sali)

Bardzo proszę, Panie Senatorze Sekretarzu.

(Głos z sali: Trzeci punkt teraz będzie?)

(Rozmowy na sali)

Senator Sekretarz Zbigniew Gołąbek:

Pan senator Jerzy Adamski
Pan senator Andrzej Anulewicz
Pan senator Franciszek Bachleda-Księżdzularz
Pan senator Marek Balicki
Pan senator Janusz Bargieł
Pan senator Tadeusz Bartos
Pani senator Maria Berny
Pan senator Adam Biela
Pan senator Janusz Bielawski
Pan senator January Bień
Pan senator Franciszek Bobrowski
Pan senator Krzysztof Borkowski
Pan senator Władysław Bułka

Pani senator Czesława Christowa
Pan senator Andrzej Chronowski
Pan senator Zygmunt Cybulski
Pan senator Gerard Czaja
Pani marszałek Jolanta Danielak
Pani senator Krystyna Doktorowicz
Pan senator Kazimierz Drożdż
Pan senator Bernard Drzęźła
Pan senator Henryk Dzido
Pan senator Józef Dziemdziała
Pani senator Genowefa Ferenc
Pan senator Adam Gierek
Pan senator Witold Gładkowski
Pan senator Zbigniew Gołąbek
Pani senator Genowefa Grabowska
Pan senator Adam Graczyński
Pan senator Sławomir Izdebski
Pan senator Stanisław Huskowski
Pan senator Andrzej Jaeschke
Pani senator Zdzisława Janowska
Pan senator Mieczysław Janowski
Pan senator Zdzisław Jarmużek
Pan marszałek Ryszard Jarzembowski
Pan senator Krzysztof Jurgiel
Pani senator Dorota Kempka
Pani senator Apolonia Klepacz
Pan senator Janusz Konieczny
Pani senator Aleksandra Koszada
Pan senator Marian Kozłowski
Pan senator Zbigniew Kruszewski
Pani senator Olga Krzyżanowska
Pan senator Zbigniew Kulak
Pani senator Anna Kurska
Pani senator Irena Kurzępa
Pan marszałek Kazimierz Kutz
Pan senator Grzegorz Lato
Pan senator Marian Lewicki
Pan senator Grzegorz Lipowski
Pani senator Teresa Liszcz
Pan senator Bogusław Litwiniec
Pan senator Janusz Lorenz
Pan senator Mirosław Lubiński
Pan senator Włodzimierz Łęcki
Pan senator Władysław Mańkut
Pan senator Jerzy Markowski
Pan senator Grzegorz Matuszak
Pan senator Bogusław Mąsior
Pan senator Mieczysław Mietła
Pan senator Stanisław Nicieja
Pan senator Grzegorz Niski
Pan marszałek Longin Pastusiak
Pan senator Kazimierz Pawełek
Pan senator Wojciech Pawłowski
Pan senator Jerzy Pieniążek
Pan senator Krzysztof Piesiewicz
Pan senator Wiesław Pietrzak
Pan senator Zbyszko Piwoński
Pan senator Sergiusz Plewa
Pan senator Bogdan Podgórski
Pan senator Lesław Podkański

(wicemarszałek J. Danielak)

Pani senator Jolanta Popiołek
Pan senator Zbigniew Religa
Pan senator Zbigniew Romaszewski
Pan senator Tadeusz Rzemikowski
Pani senator Wiesława Sadowska
Pani senator Janina Sagatowska
Pani senator Ewa Serocka
Pani senator Krystyna Sienkiewicz
Pani senator Dorota Simonides
Pan senator Ryszard Sławiński
Pan senator Robert Smoktunowicz
Pan senator Jerzy Smorawiński
Pan senator Andrzej Spychalski
Pani senator Grażyna Staniszevska
Pan senator Henryk Stokłosa
Pani senator Alicja Stradowska
Pan senator Jerzy Suchański
Pan senator Jan Szafraniec
Pan senator Józef Sztorc
Pan senator Krzysztof Szydłowski
Pani senator Maria Szyszkowska
Pan senator Andrzej Wielowieyski
Pan senator Edmund Wittbrodt
Pan senator Tadeusz Wnuk
Pan senator Zbigniew Zychowicz
Pan senator Marian Żenkiewicz
(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Kazimierz Kutz)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Czy wszyscy oddali głosy?

Dziękuję.

Proszę teraz wyznaczonych do przeprowadzenia głosowania tajnego senatorów sekretarzy o obliczenie głosów i sporządzenie protokołu głosowania tajnego.

Zarządzam przerwę w obradach do godziny 12.25 w celu obliczenia głosów oraz sporządzenia protokołu.

(Przerwa w obradach od godziny 12 minut 08
do godziny 12 minut 25)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Wznawiam obrady.

Powracamy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: wybór przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Informuję, że wyznaczeni do przeprowadzenia głosowania tajnego senatorowie sekretarze zakończyli obliczanie głosów i sporządzili protokół głosowania tajnego.

Ogłaszam wynik głosowania tajnego w sprawie wyboru senatora Zygmunta Cybulskiego na przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Protokół głosowania tajnego z dnia 20 maja 2004 r. w sprawie wyboru senatora Zygmunta Cybulskiego na przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Wyznaczeni przez marszałka Senatu do przeprowadzenia głosowania tajnego sekretarze Senatu: senator Alicja Stradowska, senator Zbigniew Gołabek i senator Sławomir Izdebski, stwierdzają, że w głosowaniu tajnym w sprawie wyboru senatora Zygmunta Cybulskiego na przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej oddano 85 głosów i wszystkie były ważne. Za głosowało 70 senatorów, przeciw – 10 senatorów i wstrzymało się od głosu 5 senatorów. (Oklaski)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Gratuluje, Senatorze.

(Głos z sali: Można, Panie Marszałku?)

W jakiej sprawie?

(Senator Zygmunt Cybulski: Można parę słów powiedzieć?)

Bardzo proszę.

Senator Zygmunt Cybulski:

Panie Marszałku, Panie i Panowie Senatorowie, kiedy odbywało się głosowanie, dotarły do mnie pytania, na które chciałbym odpowiedzieć i uspokoić państwa.

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Ale ja bardzo proszę, żeby nie prowadzić dyskusji.)

Nie, ja dyskusji nie będę prowadził, chciałbym tylko zapewnić, że jeśli idzie o równe uprawnienia, to proszę nie mieć obaw, Pani Senator. Na pewno, zresztą tak jak do tej pory, zawsze będę za równością – z różnych powodów, i żadnych tego rodzaju niespodzianek proszę się po mnie nie spodziewać.

Poza tym chciałbym wszystkim serdecznie podziękować i powiedzieć, że będę tę służbę pełnił w miarę moich sił, zawsze uczciwie. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu przewodniczącemu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Przypominam, że zgodnie z art. 13 ust. 2 oraz art. 14 ust. 2 Regulaminu Senatu przewodniczących komisji wybiera Senat, a projekt uchwały w tej sprawie przygotowuje i przedstawia Senatowi Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich. Projekt uchwały przygotowany przez Komisję Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich zawarty jest w druku nr 712.

Informuję ponadto, że wniosek o powołanie senator Krystyny Sienkiewicz na przewodniczącą

(wicemarszałek K. Kutz)

Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia został pozytywnie zaopiniowany przez Konwent Seniorów.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich, senatora Andrzeja Spychalskiego.

Senator Andrzej Spychalski:

Dziękuję bardzo.

Szanowny Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich na podstawie art. 14 pkt 2 Regulaminu Senatu, w związku z wygaśnięciem mandatu przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia senatora Jerzego Cieślaka, rozpatrzyła wniosek marszałka Senatu o powołanie nowego przewodniczącego. Marszałek poinformował, że Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia wybrała na przewodniczącego senator Krystynę Sienkiewicz. Przedstawiona kandydatura została pozytywnie zaopiniowana przez Konwent Seniorów.

Komisja Regulaminowa, Etyki i Spraw Senatorskich jednogłośnie rekomenduje kandydaturę senator Krystyny Sienkiewicz na przewodniczącą Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia i prosi pana marszałka o wdrożenie procedury wyborczej, zgodnie z art. 13 pkt 2 i art. 53 ust. 6 i 7. Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos w tej sprawie? Nie.

Przystępujemy do głosowania w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Przypominam, że zgodnie z art. 53 ust. 6 i ust. 7 Regulaminu Senatu głosowanie w sprawach personalnych jest tajne i odbywa się przy użyciu opieczętowanych kart do głosowania.

Przystępujemy do głosowania tajnego w sprawie wyboru senator Krystyny Sienkiewicz na przewodniczącą Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Do przeprowadzenia głosowania tajnego wyznaczam sekretarzy: senatora Zbigniewa Gołąbka, senatora Sławomira Izdebskiego i senator Alicję Stradomską.

Za chwilę wyznaczeni do przeprowadzenia głosowania tajnego senatorowie sekretarze rozdadzą państwu senatorom karty do głosowania tajnego.

Na karcie do głosowania tajnego należy postawić tylko jeden znak „x”. Karta do głosowania, na której postawiono więcej niż jeden znak „x” lub nie postawiono żadnego, zostanie uznana za głos

nieważny. Po wypełnieniu kart senatorowie w kolejności alfabetycznej będą wrzucać swoje karty do urny.

Następnie zostanie zarządzona przerwa w obradach, w trakcie której wyznaczeni do przeprowadzenia głosowania tajnego senatorowie sekretarze dokonają obliczenia głosów i sporządzą protokół tajnego głosowania.

Proszę teraz senatorów sekretarzy o rozdanie kart do głosowania, a państwa senatorów o wypełnienie tych kart.

Proszę bardzo.

Czy wszyscy panie i panowie senatorowie otrzymali karty do głosowania tajnego?

Proszę senatora sekretarza Sławomira Izdebskiego o odczytywanie kolejno nazwisk senatorów, zaś państwa senatorów, po wyczytaniu ich nazwisk, proszę o wrzucenie do urny wypełnionych kart do głosowania tajnego.

Senator Sekretarz Sławomir Izdebski:

Pan senator Jerzy Adamski

Pan senator Andrzej Anulewicz

Pan senator Franciszek Bachleda-Księżdział

Pan senator Marek Balicki

Pan senator Janusz Bargieł

Pan senator Tadeusz Bartos

Pani senator Maria Berny

Przepraszam, Panie Marszałku, ale kilka osób doszło i trzeba by było jeszcze rozdać karty.

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Niech pan się nie spieszy.)

(Rozmowy na sali)

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Proszę czytać.)

Pan senator Adam Biela

Pan senator Janusz Bielawski

Pan senator January Bień

Pan senator Franciszek Bobrowski

Pan senator Krzysztof Borkowski

Pan senator Władysław Bułka

Pani senator Czesława Christowa

Pan senator Andrzej Chronowski

Pan senator Zygmunt Cybulski

Pan senator Gerard Czaja

Pani senator Jolanta Danielak

Pani senator Krystyna Doktorowicz

Pan senator Kazimierz Drożdż

Pan senator Bernard Drzęzła

Pan senator Henryk Dzido

Pan senator Józef Dziemdziała

Pani senator Genowefa Ferenc

Pan senator Adam Gierek

Pan senator Witold Gładkowski

Pan senator Zbigniew Gołąbek

Pani senator Genowefa Grabowska

Pan senator Adam Graczyński

Pan senator Sławomir Izdebski

Pan senator Stanisław Huskowski

(senator sekretarz S. Izdebski)

Pan senator Andrzej Jaeschke
Pani senator Zdzisława Janowska
Pan senator Mieczysław Janowski
Pan senator Zdzisław Jarmużek
Pan senator Ryszard Jarzembowski
Pan senator Krzysztof Jurgiel
Pani senator Dorota Kempka
Pani senator Apolonia Klepacz
Pan senator Janusz Konieczny
Pani senator Aleksandra Koszada
Pan senator Marian Kozłowski
Pan senator Zbigniew Kruszewski
Pani senator Olga Krzyżanowska
Pan senator Zbigniew Kulak
Pani senator Anna Kurska
Pani senator Irena Kurzępa
Pan marszałek Kazimierz Kutz
Pan senator Grzegorz Lato
Pan senator Marian Lewicki
Pan senator Grzegorz Lipowski
Pani senator Teresa Liszcz
Pan senator Bogusław Litwiniec
Pan senator Janusz Lorenz
Pan senator Mirosław Lubiński
Pan senator Włodzimierz Łęcki
Pan senator Władysław Mańkut
Pan senator Jerzy Markowski
Pan senator Grzegorz Matuszak
Pan senator Bogusław Mąsior
Pan senator Mieczysław Mietła
Pan senator Stanisław Nicieja
Pan senator Grzegorz Niski
Pan marszałek Longin Pastusiak
Pan senator Kazimierz Pawełek
Pan senator Wojciech Pawłowski
Pan senator Jerzy Pieniążek
Pan senator Krzysztof Piesiewicz
Pan senator Wiesław Pietrzak
Pan senator Zbyszko Piwoński
Pan senator Sergiusz Plewa
Pan senator Bogdan Podgórski
Pani senator Jolanta Popiołek
Pan senator Zbigniew Religa
Pan senator Zbigniew Romaszewski
Pan senator Tadeusz Rzemkowski
Pani senator Wiesława Sadowska
Pani senator Janina Sagatowska
Pani senator Ewa Serocka
Pani senator Krystyna Sienkiewicz
Pani senator Dorota Simonides
Pan senator Ryszard Sławiński
Pan senator Robert Smoktunowicz
Pan senator Jerzy Smorawiński
Pan senator Andrzej Spychalski
Pani senator Grażyna Staniszevska
Pan senator Henryk Stokłosa
Pani senator Alicja Stradomska
Pan senator Jerzy Suchański

Pan senator Jan Szafraniec
Pan senator Józef Sztorc
Pan senator Krzysztof Szydłowski
Pani senator Maria Szyszkowska
Pan senator Andrzej Wielowieyski
Pan senator Edmund Wittbrodt
Pan senator Tadeusz Wnuk
Pan senator Zbigniew Zychowicz
Pan senator Marian Żenkiewicz

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu.

Czy wszyscy oddali głosy?

Jeszcze senator Wittbrodt.

Dziękuję.

Proszę teraz wyznaczonych do przeprowadzenia głosowania tajnego senatorów sekretarzy o obliczenie głosów i sporządzenie protokołu głosowania tajnego.

Zarządzam przerwę w obradach do godziny...

(Rozmowy na sali)

...do godziny 12.55.

(Przerwa w obradach od godziny 12 minut 40
do godziny 12 minut 55)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę o zajmowanie miejsc, bo czas już minął.
Wznawiam obrady.

Powracamy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Informuję, że wyznaczeni do przeprowadzenia głosowania tajnego senatorowie sekretarze zakończyli obliczanie głosów i sporządzili protokół głosowania.

Ogłaszam wyniki głosowania tajnego w sprawie wyboru senator Krystyny Sienkiewicz na przewodniczącą Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Protokół głosowania tajnego z dnia 20 maja 2004 r. w sprawie wyboru senator Krystyny Sienkiewicz na przewodniczącą Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Wyznaczeni przez marszałka Senatu do przeprowadzenia głosowania tajnego sekretarze Senatu Alicja Stradomska, Zbigniew Gołąbek i Sławomir Izdebski stwierdzają, że w głosowaniu tajnym w sprawie wyboru senator Krystyny Sienkiewicz na przewodniczącą Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oddano 81 głosów, w tym 1 głos był nieważny...

(Senator Robert Smoktunowicz: Kto? Kto?)

To jest nieistotne w tej chwili.

66 senatorów głosowało za, 12 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (Oklaski)

Gratuluje, Pani Senator.

Bardzo proszę – w związku z tym, że pani poprzednik powiedział parę słów...

(Senator Robert Smoktunowicz: Prosimy o exposé.)

Senator Krystyna Sienkiewicz:

Panie Marszałku! Panie, Panowie!

Jedynym cieniem, jaki kładzie się na tym wyborze, jest fakt, iż nastąpił on w takich oto okolicznościach: po odejściu nieodżałowanego senatora, lekarza, społecznika, który może być wzorem do naśladowania, jeśli chodzi o pracę w komisji – pana senatora Jerzego Cieślaka.

Wszystkim państwu bardzo, bardzo dziękuję za wybór. Będę się starała, byście go nigdy nie żalowali. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję. *(Oklaski)*

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Marszałek Jarzembowski przejmie w tej chwili urząd.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Ryszard Jarzembowski)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Powracamy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu pochyliła się nad propozycjami zgłoszonymi w toku debaty i wypracowała stanowisko. Przedstawi je pan senator Marian Kozłowski.

Bardzo proszę.

Senator Marian Kozłowski:

Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu na posiedzeniu w dniu 19 maja bieżącego roku rozpatrzyła wnioski zgłoszone do ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych ustaw – druk senacki nr 695Z.

Komisja wnosi, aby Wysoki Senat raczył uchwalić załączony projekt ustawy, wraz z poprawkami: dwunastą, czternastą, piętnastą, siedemnastą, dwudziestą, dwudziestą szóstą, dwudziestą siódmą, dwudziestą ósmą, trzydziestą, trzydziestą trzecią, trzydziestą siódmą, czterdziestą drugą, czterdziestą piątą, pięćdziesiątą czwartą, pięćdziesiątą szóstą, pięćdziesiątą dziewiątą, sześćdziesiątą szóstą, sześćdziesiątą siód-

mą, sześćdziesiątą dziewiątą, siedemdziesiątą pierwszą, siedemdziesiątą piątą, siedemdziesiątą szóstą, siedemdziesiątą siódmą, siedemdziesiątą ósmą, siedemdziesiątą dziewiątą, osiemdziesiątą, osiemdziesiątą pierwszą i osiemdziesiątą trzecią. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Będziemy mieli sporo łącznych i skomplikowanych głosowań, wobec tego bardzo proszę o uwagę i zarazem wyrozumiałość.

Ale zanim do tego przejdziemy, bardzo proszę pana senatora Edmunda Wittbrodta, żeby skorzystał ze swojego prawa zabrania głosu jako przedstawiciel mniejszości komisji.

Senator Edmund Wittbrodt:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym zwrócić się do Wysokiego Senatu z prośbą o poparcie poprawek, które są oznaczone jako poprawki dwudziesta pierwsza i sześćdziesiąta pierwsza. Z czego to wynika? Te poprawki dotyczą art. 1 pkt 6 i art. 152c ust. 3 ustawy o szkolnictwie wyższym oraz art. 2 pkt 5, a w szczególności art. 75 ust. 3 ustawy o wyższych szkołach zawodowych, które to przepisy są niezgodne z art. 32 ust. 1 konstytucji.

Te dwa zapisy wprowadzają bowiem nierówny sposób traktowania studentów, którzy występują o przyznanie stypendium socjalnego. Ma to miejsce wtedy, kiedy są na przykład w różnego typu szkołach, w szkołach, których jednej funkcjonowanie reguluje jedna ustawa, a drugiej – druga ustawa. To wynika z tego, że co prawda dochód w rodzinie studenta oblicza się na podstawie ustawy o świadczeniach rodzinnych, ale te poszczególne ustawy umożliwiają potem pewne odliczenia, które są różne. I może się zdarzyć tak, że studenci z tej samej rodziny, którzy studiuje na różnych uczelniach, mogą mieć obliczony różny dochód na jedną osobę w swojej rodzinie. A jeszcze może okazać się, że ten ktoś, kto studiuje na uczelni, której funkcjonowanie reguluje właśnie ustawa o wyższych szkołach zawodowych, będzie miał wyższy dochód na osobę niż ten, który jest na innej uczelni.

Przyjęcie poprawek, o których mówiłem wcześniej, poprawek dwudziestej pierwszej i sześćdziesiątej pierwszej, usuwa ten problem.

I tu chciałbym podkreślić, że my to zauważyliśmy w naszej komisji, ale już po przegłosowaniu i odrzuceniu poprawek dwudziestej pierwszej i sześćdziesiątej pierwszej. Biuro prawne to potwierdziło, a resort edukacji zgodził się z tym, że jeżeli Senat przyjąłby poprawki dwudziestą pierwszą i sześćdziesiątą pierwszą, to usunęłoby to

(senator E. Wittbrodt)

coś, co może być potem zaskarżone ze względu na nierówne traktowanie studentów studiujących na różnego typu uczelniach, których funkcjonowanie uregulowane jest różnymi ustawami. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Głos mogą jeszcze zabrać senatorowie: Zdzisława Janowska...

(Głosy z sali: Uuuu!)

Senator Zdzisława Janowska:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja rozumiem to westchnienie. Rzeczywiście jestem autorką kilkudziesięciu poprawek. Ale nie dlatego, żeby uprzykrzyć państwu życie, tylko dlatego, że ustawa jest niedobra. A tych osiemdziesiąt poprawek rozkłada się po prostu na dwie czterdziestki, bo czterdzieści poprawek dotyczy uczelni publicznych, a czterdzieści – uczelni zawodowych i dlatego jest ich osiemdziesiąt. Nie proszę jednak o poparcie osiemdziesięciu poprawek, tylko proszę o poparcie kilku poprawek.

Dyskusja na posiedzeniu komisji była bardzo, bardzo interesująca – chcę powiedzieć, że reprezentuję tu opinię Klubu Senackiego Socjaldemokracji Polskiej – bo zgłosili się, co prawda w nieodpowiednim momencie, bo trochę późno, reprezentanci największych polskich uczelni: Uniwersytetu Jagiellońskiego, Politechniki Warszawskiej i Uniwersytetu Warszawskiego, ludzie, którzy pracują nad sprawami bytowymi, a którzy nie mieli do tej pory, wcześniej siły przebicia ani w Senacie, ani w komisjach. Ci młodzi ludzie uświadamiali wczoraj komisji, jak bardzo ta ustawa krzywdzi tych, którym rzekomo ma pomóc. Trybunał odrzucił ją, dlatego że były nierówne prawa studentów różnych uczelni, ale trybunał, jak sądzę, rozumiał również, że ta ustawa ma pomóc ludziom najbardziej i osobom niepełnosprawnym.

Stąd też poprawki, o których przyjęcie proszę, dotyczą tego... Chodzi o to, ażeby państwo byli uprzejmi zwrócić uwagę na to, że kryterium dochodowe jest sprawą najistotniejszą i najważniejszą. I tego dotyczy poprawka osiemnasta, która nawiązuje do granicy 316 zł, poniżej której uczelnia nie może zejść. Ona może podnosić swoje kryterium dochodowe, ale nie może zejść niżej. Praktyka pokazuje, że dzisiaj to kryterium w niektórych uczelniach sięga 180 zł, 200 zł.

Bardzo szkodliwy w tej ustawie jest też zapis mówiący o tym, że student nie ma dopłaty do wyżywienia. Ta ustawa nie przewiduje czegoś takiego. Stąd też była prośba, ażeby w ramach pomocy

materialnej dla studentów znalazły się również dopłaty: dopłata do wyżywienia i dopłata do akademika. A więc chodzi o zwiększenie zakresu tej pomocy. I tego dotyczą poprawka trzecia i poprawka ósma.

I wreszcie mamy sytuację studenta niepełnosprawnego, który dzisiaj może dostać tylko stypendium socjalne. W związku z tym nie może on dostać dodatkowego stypendium z racji swojej trudnej sytuacji życiowej, nie może dostać dodatkowych funduszy. Poprawka dwudziesta druga wyraźnie mówi o tym, gdzie jest pomoc dla studenta niepełnosprawnego.

Pragnę też powiedzieć o tym, o czym wczoraj była mowa. Otóż dzięki ostatnim zmianom, dzięki środkom Funduszu Ochrony Środowiska zrobiliśmy wspaniałe wjazdy do uczelni dla młodzieży niepełnosprawnej. Tylko że po przyjęciu tej ustawy te wjazdy będą naprawdę puste, bo studenci niepełnosprawni nie będą mieli szans na to, żeby z nich korzystać.

A więc powtarzam: poprawki trzecia, ósma, osiemnasta, dwudziesta druga, dotyczą szkół publicznych, a poprawki czterdziesta szósta, pięćdziesiąta pierwsza, pięćdziesiąta siódma, sześćdziesiąta druga – szkół zawodowych. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo,

Proszę, głos może zabrać pani senator Genowefa Grabowska.

Senator Genowefa Grabowska:

Ja będę mówić z miejsca i króciutko, Panie Marszałku.

Szanowni Koleżanki i Koledzy! Zwracam uwagę na poprawkę drugą, bo do ustawy obok remontów należałoby włączyć również modernizację. Bezsensem jest, iż na uczelniach przy okazji remontu nie można modernizować, albowiem położenie kabla do oprzyrządowania jest już modernizacją i na to środków nie ma – taka była interpretacja Najwyższej Izby Kontroli. Po naszych rozmowach ze studentami jestem głęboko przekonana, że każdy, kto z tym środowiskiem ma cokolwiek wspólnego, wie, jakie są jego potrzeby, i poprawki tu wyartykułowane będą poparte. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Pan senator Krzysztof Szydłowski?

(Senator Krzysztof Szydłowski: Dziękuję.)

Pan senator Grzegorz Lipowski?

Senator Grzegorz Lipowski:

Ja, żeby nie powtarzać tego, co powiedziały koleżanki i co powiedział kolega senator Wittbrodt o poprawkach mniejszości, chciałbym tylko, nie usprawiedliwiając samorządów studenckich i tego, że późno do nas dotarły, przekazać ich odczucia, a to odnosi się do tego, dlaczego ta ustawa w takim kształcie trafiła do nas. Otóż w Sejmie w zasadzie nikt z nimi nie chciał rozmawiać, więc dotarli dopiero tutaj. Ja wiem, że poprawki, które były przyjęte przez komisję ze zrozumieniem, komisja poparła, ale uważam, że poprawki: druga, trzecia, ósma, osiemnasta, dwudziesta pierwsza i dwudziesta druga, które były przytaczane, również zasługują na pozytywne przegłosowanie, bo wtedy ta ustawa będzie w sumie kompatybilna. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję. Ale przypominam, że jesteśmy w fazie rekomendowania poprawek, a nie mówienia o odczuciach.

Pan senator Kazimierz Drożdż?

(Senator Kazimierz Drożdż: Dziękuję.)

Pan senator Edmund Wittbrodt?

Senator Edmund Wittbrodt:

Tak, dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Ja chciałbym wycofać jedną z poprawek, poprawkę pięćdziesiątą czwartą, która została przyjęta przez komisję. Chciałbym ją wycofać jako bezzasadną, dlatego że już po posiedzeniu komisji, kiedy z Biurem Legislacyjnym analizowaliśmy tę poprawkę, okazało się, że w przypadku, kiedy stypendium za wyniki w nauce jest przyznawane w szkole wyższej, której funkcjonowanie uregulowane jest w ustawie o szkołach zawodowych, to nie student składa wniosek, ale wniosek składa kto inny. A więc ona jest bezzasadna i dlatego chciałbym ją wycofać.

(Głos z sali: Już nie można.)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Ja już to konsultowałem w tak zwanym międzyczasie z Biurem Legislacyjnym. Ta poprawka, mimo poparcia komisji, nadal stanowi własność pana senatora wnioskodawcy i w związku z tym on może ją wycofać, co właśnie uczynił.

(Rozmowy na sali)

(Senator Grażyna Staniszevska: Ktoś może ją podtrzymać.)

Dobrze, dobrze, do podtrzymywania to jeszcze powrócimy, bo to nie jest jedyna wycofana poprawka.

Pani senator Teresa Liszcz?

(Senator Teresa Liszcz: Dziękuję.)

I pan senator Mieczysław Janowski?

(Senator Mieczysław Janowski: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję bardzo.

Przypominam, że pan senator Edmund Wittbrodt wycofał swój wniosek zapisany jako osiemdziesiąty drugi w druku nr 695Z.

Czy ktoś z państwa ten wniosek chce podtrzymać? Nie.

A przed chwilą pan senator wycofał swoją poprawkę – w druku pięćdziesiątą czwartą.

Czy ktoś z państwa chce ją podtrzymać? Nie. Dziękuję bardzo.

Zatem przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Przystępujemy do głosowania.

Poprawki pierwsza i czterdziesta czwarta zmierzają do tego, aby uczelniany organ samorządu studenckiego mógł brać udział w podziale całości środków funduszu pomocy materialnej, a nie jedynie w podziale dotacji na pomoc materialną dla studentów.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę wyświetlić wyniki.

22 głosy za, 45 – przeciw, 9 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 46)**

Poprawki zostały odrzucone.

Teraz będziemy głosowali nad poprawkami: drugą, piątą, czterdziestą trzecią i czterdziestą ósmą. Zmierzają one do tego, aby uczelnia w ramach dotacji na pomoc materialną dla studentów mogła dofinansowywać modernizację domów i stołówek studenckich.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyników.

22 głosy za, 47 – przeciw, 9 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 47)**

Poprawki zostały odrzucone.

Głosujemy łącznie nad poprawkami: trzecią, szóstą, ósmą, osiemnastą, dwudziestą drugą, dwudziestą piątą, trzydziestą piątą, trzydziestą ósmą, czterdziestą, czterdziestą pierwszą, czterdziestą szóstą, czterdziestą dziewiątą, pięćdziesiątą pierwszą, pięćdziesiątą siódmą, sześćdziesiątą drugą, sześćdziesiątą piątą, sześćdziesiątą ósmą, siedemdziesiątą, siedemdziesiątą drugą, siedemdziesiątą trzecią i siedemdziesiątą czwartą. Jeżeli je przyjmujemy, to zostanie wykluczone głosowanie nad poprawkami: czwartą, dziewiątą, dziesiątą, jedenastą, dwiętnastą, dwudziestą trzecią, dwudziestą czwartą, dwudziestą dziewiątą, trzydziestą pierwszą, trzydziestą trzecią,

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

trzydziestą drugą, trzydziestą szóstą, trzydziestą siódmą, trzydziestą dziewiątą, czterdziestą siódmą, pięćdziesiątą drugą, pięćdziesiątą trzecią, pięćdziesiątą ósmą, sześćdziesiątą trzecią, sześćdziesiątą czwartą, sześćdziesiątą dziewiątą i siedemdziesiątą pierwszą.

A więc głosujemy nad tymi poprawkami.

Kto z państwa jest za ich przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyniki.

19 głosów za, 47 – przeciw, 13 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 48)**

Poprawki te zostały odrzucone.

A zatem nie zostało wykluczone głosowanie nad poprawkami, które wcześniej wymienilem.

Poprawki czwarta i czterdziesta siódma zmierzają do zastąpienia sformułowania „stypendia i zapomogi” bardziej ogólnym określeniem „świadczenia”.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

25 głosów za, 50 – przeciw, 4 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 49)**

Poprawki czwarta i czterdziesta siódma zostały odrzucone.

Poprawki siódma i pięćdziesiąta umożliwiają wykorzystywanie środków funduszu pomocy materialnej innych niż pochodzące z dotacji na pomoc materialną dla studentów na inwestycje w domach i stołówkach studenckich.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

I wyświetlamy wyniki.

21 głosów za, 49 – przeciw, 9 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 50)**

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawki: dziewiąta, dziesiąta, jedenasta, dwudziesta czwarta, dwudziesta dziewiąta, trzydziesta pierwsza, trzydziesta szósta, trzydziesta dziewiąta, pięćdziesiąta druga, pięćdziesiąta trzecia, pięćdziesiąta ósma i sześćdziesiąta czwarta, rozszerzają katalog form pomocy materialnej dla studentów o stypendia specjalne dla osób niepełnosprawnych i dopłaty do posiłków w stołówkach studenckich, a także określają zasady i warunki przyznawania tych świadczeń.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy wyniki.

32 głosy za, 44 – przeciw, 3 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 51)**

Poprawki nie zostały przyjęte.

Poprawki dwunasta i piętnasta wyłączają konieczność występowania przez studenta z wnioskiem o przyznanie stypendium za wyniki w nauce.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

76 głosów za, 1 – przeciw, 2 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 52)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawki: trzynasta, szesnasta i pięćdziesiąta piąta, zmierzają do tego, aby w skład komisji stypendialnej i odwoławczej komisji stypendialnej oprócz studentów wchodzić mógł tylko jeden pracownik uczelni.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

18 głosów za, 51 – przeciw, 9 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 53)**

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawki czternasta i pięćdziesiąta szósta uściślają przepisy ustawy poprzez wskazanie, że komisja stypendialna i odwoławcza komisja stypendialna powoływane będą spośród studentów delegowanych przez organ samorządu studenckiego, odpowiednio wydziałowy lub uczelniany.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę bardzo, wyświetlamy wyniki.

75 głosów za, 1 – przeciw, 3 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 54)**

A to jest oczywiście oznaką przyjęcia poprawek.

Poprawka siedemnasta uściśla, że komisja stypendialna i odwoławcza komisja stypendialna na uczelniach bezwydziałowych powoływane będą spośród studentów delegowanych przez uczelniany organ samorządu studenckiego.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Osiągnęliśmy jednomyślność: 79 oddanych głosów i wszystkie za. **(Głosowanie nr 55)**

Poprawka oczywiście przyjęta.

Poprawki dwudziesta i pięćdziesiąta dziewiąta zmierzają do tego, aby do miesięcznej wysokości dochodu na osobę w rodzinie studenta, uprawniającego do ubiegania się o stypendium socjalne, nie były wliczane również zapomogi.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Podobnie jak poprzednio: 79 senatorów jednomyślnie za. **(Głosowanie nr 56)**

Poprawki przyjęte.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Poprawki dwudziesta pierwsza i sześćdziesiąta pierwsza zmierzają do tego...

(Głosy z sali: Nie, nie.)

(Głos z sali: Wykluczone!)

(Rozmowy na sali)

...zmierzałyby do tego, gdyby nie były wykluczone.

Zatem poprawki dwudziesta trzecia i sześćdziesiąta trzecia zmierzają do tego, aby kwota stypendium socjalnego była obowiązkowo zwiększana między innymi w związku z ponoszeniem przez studenta dodatkowych kosztów z tytułu niepełnosprawności.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

28 głosów za, 40 – przeciw; 11 senatorów wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 57)**

A to oznacza, że poprawki nie zostały przyjęte.

Poprawka dwudziesta szósta ma na celu umożliwienie studentom kontynuującym naukę w tej samej uczelni bezpośrednio po ukończeniu wyższych studiów zawodowych otrzymywania stypendium za wyniki w nauce już na pierwszym roku studiów.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

69:3, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 58)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki dwudziesta siódma i siedemdziesiąta piąta ograniczają przepisy wyłączające możliwość otrzymywania przez studenta jednocześnie kilku rodzajów stypendiów. W myśl tych poprawek ograniczenie takie odnosić się będzie jedynie do stypendiów za wyniki w sporcie, a więc student będzie mógł otrzymywać stypendium za wyniki w sporcie, stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe albo stypendium przyznawane na podstawie ustawy o kulturze fizycznej.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

78 głosów oddanych, wszystkie za. **(Głosowanie nr 59)**

Poprawka przyjęta.

Poprawki dwudziesta ósma i sześćdziesiąta siódma umożliwiają przyznanie studentowi zapomogi nie raz w semestrze, ale dwa razy w roku akademickim.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

73 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 60)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka trzydziesta zmierza do tego, aby wszystkie stypendia, o których mowa w art. 152 ust. 1, przyznawane być mogły na semestr lub rok akademicki.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Jednogłośnie – 75 osób głosowało za. **(Głosowanie nr 61)**

Poprawka przyjęta.

Poprawka trzydziesta trzecia umożliwia wypłacanie stypendiów za pierwszy miesiąc semestru do piętnastego dnia drugiego miesiąca tego semestru.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

78 głosów oddanych, wszystkie za. **(Głosowanie nr 62)**

Poprawka przyjęta.

Poprawka trzydziesta czwarta wydłuża do trzech lat okres, w którym student kontynuujący naukę po ukończeniu wyższych studiów zawodowych w celu uzyskania tytułu zawodowego magistra, będzie mógł otrzymywać stypendium socjalne.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

27 senatorów głosowało za, 48 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 63)**

Poprawka nie została przyjęta.

Poprawka trzydziesta siódma usuwa błędne odesłanie.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

78 głosów oddanych, wszystkie za. **(Głosowanie nr 64)**

Poprawka przyjęta.

Poprawka czterdziesta druga ma charakter redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Poprawka przyjęta jednogłośnie, głosami 78 senatorów. **(Głosowanie nr 65)**

Poprawka czterdziesta piąta usuwa błędne odesłanie.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Dziękuję.

Jednogłośnie – 77 senatorów za. (**Głosowanie nr 66**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka sześćdziesiąta szоста zmierza do tego, aby student wyższej szkoły zawodowej mógł otrzymać stypendium za wyniki w sporcie tylko wówczas, gdy osiągnął wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

72 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 67**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka sześćdziesiąta dziewiąta uściśla przepis ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Oddano 78 głosów, wszystkie za. (**Głosowanie nr 68**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka siedemdziesiąta pierwsza usuwa błędne odesłanie.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

78 głosów, wszystkie za. (**Głosowanie nr 69**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka siedemdziesiąta szosta również usuwa błędne odesłanie.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

77 głosów, wszystkie za. (**Głosowanie nr 70**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka siedemdziesiąta siódma uwzględnia to, że w myśl ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich w nowym brzmieniu studentami są również uczestnicy studiów doktoranckich.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

76 osoby głosowały za, 2 – przeciw. (**Głosowanie nr 71**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawki siedemdziesiąta ósma, siedemdziesiąta dziewiąta i osiemdziesiąta zmierzają do tego, aby w okresie przejściowym w zakresie przyznawania, wypłacania i określania wysokości dopłat do zakwaterowania, dopłat do posiłków,

stypendiów w nauce i stypendiów specjalnych dla osób niepełnosprawnych, które będą wypłacane studentom studiów dziennych uczelni niepaństwowych, zastosowanie znalazły dotychczasowe przepisy ustawy o szkolnictwie wyższym.

Kro jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

78 głosów, wszystkie za przyjęciem poprawek siedemdziesiątej ósmej, siedemdziesiątej dziewiątej i osiemdziesiątej. (**Głosowanie nr 72**)

Poprawka osiemdziesiąta pierwsza zmierza do tego, aby przepis określający formy pomocy materialnej dla studentów wyższych szkół zawodowych w zakresie dotyczącym zapomóg wszedł w życie z dniem 1 października 2004 r.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

76 głosów, wszystkie za. (**Głosowanie nr 73**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka osiemdziesiąta trzecia uściśla przepis ustawy.

Głosujemy...

Dziękuję.

Nasz główny Europejczyk najdłużej się waha.

Proszę wyświetlić wynik.

Oddano 67 głosów, wszystkie za. (**Głosowanie nr 74**)

Poprawka przyjęta.

Przechodzimy teraz do głosowania nad całością uchwały, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Możemy wyświetlić wynik.

71 głosów za, 5 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 75**)

Mogę stwierdzić, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Informuję, że porządek sześćdziesiątego drugiego posiedzenia Senatu został wyczerpany.

Bardzo proszę pana senatora sekretarza Zbigniewa Gołąbka o odczytanie komunikatów.

Senator Sekretarz Zbigniew Gołąbek:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Proszę jeszcze o uwagę, bo są ważne komunikaty.

W dniu 27 maja 2004 r., w czwartek, o godzinie 11.30 w sali nr 176 odbędzie się posiedzenie Ko-

(senator sekretarz Z. Gołąbek)

misji Ustawodawstwa i Praworządności. Porządek obrad: pierwsze czytanie zgłoszonego przez komisję projektu uchwały w sprawie polityki karnej w Polsce.

Komunikat drugi. Posiedzenie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich odbędzie się w dniu 1 czerwca o godzinie 18.00 w sali nr 176.

Kolejne posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury odbędzie się w dniu dzisiejszym, 20 maja, bezpośrednio po zakończeniu obrad Senatu, w sali nr 182.

I komunikat ostatni. Posiedzenie Komisji Emigracji i Polaków za Granicą odbędzie się w dniu 1 czerwca o godzinie 17.00 w sali nr 179.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do oświadczeń senatorów poza porządkiem obrad.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią senator Jolantę Popiołek. Następnym mówcą będzie pan senator Kazimierz Drożdż.

Przypominam tylko o tym, że senatorowie powinni znać regulamin i wszystkie wymogi określone regulaminem, jeżeli chodzi o długość i charakter wystąpienia. Jeżeli ktoś by nie pamiętał, to będę ingerował.

Proszę bardzo.

Senator Jolanta Popiołek:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Moje oświadczenie skierowane jest do ministra zdrowia.

Stowarzyszona grupa stomatologów posiadających prywatne gabinety w Sochaczewie zwróciła się do mnie z prośbą o podjęcie interwencji u pana ministra w sprawie konieczności znowelizowania resortowego rozporządzenia z grudnia 2002 r. Wymieniony akt normatywny zezwala na zaopatrywanie się w hurtowniach tylko stomatologom z zakładów opieki zdrowotnej. Lekarze prywatni mogą kupić w hurtowniach wyłącznie leki wyszczególnione na specjalnej, opracowanej przez ministra zdrowia liście.

Wykaz dostępnych dla nich leków nie obejmuje między innymi powszechnie stosowanych w gabinetach prywatnych zachodnich znieczuleń. Jedynym dostępnym lekiem znieczulającym na liście jest polska lignokaina. Zdecydowana większość prywatnych stomatologów nie chce jej stosować, woli bowiem używać bardziej nowoczesnych zachodnich farmaceutyków, wygodniejszych do stosowania podczas zabiegu, skuteczniejszych w działaniu i w pełni akceptowanych przez pacjentów.

Lekarzom prywatnym, płacącym wysokie podatki, działającym jako pełnoprawni przedsiębiorcy, uszczuplenie praw w porównaniu z ich kolegami z zakładów opieki zdrowotnej wydaje się być naruszeniem art. 32 konstytucji. Artykuł ten bowiem wyraźnie ustala zasadę nakazującą równe traktowanie podmiotów w obrębie danej kategorii działalności gospodarczej.

Problem ten nie dotyczy wyłącznie dziewiętnastu sochaczewskich gabinetów stomatologicznych, ale również pozostałych osiemnastu tysięcy prywatnych gabinetów w całym kraju.

Rozporządzenie ministra zdrowia z grudnia 2002 r. powoduje wiele negatywnych skutków i patologii społecznych. Uciekając przed wysokimi marżami przy zakupie drogich leków w aptekach, stomatolodzy dogadują się z hurtownikami, z naruszeniem prawa, i kupują leki „spod lady”. Niektórzy lekarze, zmuszeni do zakupienia w aptecce drogiego leku z narzuconą dużą marżą, przerzucają ją na pacjenta, podwyższając cenę usługi. Na przykład opakowanie leku o nazwie Ubistesin kosztuje w hurtowni 100 zł, a w aptecce 130 zł. To samo dotyczy również innych leków spoza grupy uczuleniowych, nieujętych w wykazie. Na przykład Xylonor kosztuje w hurtowni 90 zł, a w aptecce 118 zł, podobnie Endomethasone – odpowiednio 65 zł i 92 zł. Jest to również droga prowadząca do różnych kombinacji receptami.

Te narzucone przez apteki wysokie, dwudziestopięcio-, trzydziestoprocentowe marże przy zakupie również innych, niepodanych na liście drogich leków, skłaniają do zadania pytania: czy przypadkiem ten niekorzystny zapis w rozporządzeniu z grudnia 2002 r. nie pojawił się ze względu na skuteczne oddziaływanie na ministerstwo jakiegoś wpływowego lobby aptekarskiego? W ciągu jednego dnia w Polsce może być dokonanych ponad dwieście tysięcy znieczuleń, zatem w grę wchodzi ogromne pieniądze.

W czerwcu 2003 r. główny inspektor farmaceutyczny obiecał nowelizację rozporządzenia. Minał już rok od daty złożenia przyrzeczenia, dlatego zwracam się do pana ministra z uprzejmą prośbą o spowodowanie skutecznego uporządkowania tego niepotrzebnie nabrzmiałego problemu i doprowadzenie poprzez nowelizację rozporządzenia do zrównania praw wszystkich podmiotów wykonujących tego typu usługi medyczne, a tym samym do zmniejszenia odpłatności za usługi stomatologiczne. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, pan senator Kazimierz Drożdż. Następnym mówcą będzie pan senator Mieczysław Janowski.

Senator Kazimierz Drożdż:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Swoje oświadczenie kieruję do pani Danuty Waniek, przewodniczącej Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

W imieniu społeczności dwóch gmin, Stronia Śląskiego oraz Łódka Zdroju, zwracam się z prośbą o uruchomienie na terenie tych dwóch gmin programów telewizji regionalnej TVP 3.

Od wielu lat mieszkańcy tych gmin, prawdopodobnie już jedynych w województwie dolnośląskim, borykają się z problemem braku odbioru programu TVP3 tak zwanej regionalnej Trójki. Tylko niewielki odsetek ludzi korzysta z możliwości odbioru programu regionalnego przez łącza satelitarne. Najczęściej mieszkańcy korzystają z telewizji satelitarnej Cyfra+ lub z innych platform cyfrowo-telewizyjnych, ale w tym przypadku jest to jedynie program regionalny z Warszawy.

Niewątpliwie problem jest ważny z punktu widzenia samorządów i mediów, które przekazują coraz więcej wiadomości, informacji i reportaży z danego regionu. Ważnym elementem jest tutaj również promocja naszego regionu oraz różnych ciekawostek historyczno-geograficzno-turystycznych z różnych zakątków Dolnego Śląska i okolic. Popularne programy edukacyjne, gospodarcze czy rozrywkowo-sportowe to ważny proces w kształceniu świadomości i poglądów ludzi różnych środowisk.

Należy tutaj dodać, iż wiele programów emitowanych przez TVP 3 jest na żywo, co pozwala na bezpośrednią analizę wydarzeń i podkreśla priorytet oglądalności wśród widzów. Mieszkańcy tych dwóch gmin już wielokrotnie podnosili sprawę oglądalności i dostępu do telewizji regionalnej podczas organizowanych spotkań z samorządem lokalnym.

Nadmieniam również, iż na stokach Czarnej Góry usytuowany jest przekątnik telewizyjny, który można by wykorzystać do przeprowadzenia sygnału TVP 3 Wrocław.

Jeszcze raz zwracam się z prośbą do pani przewodniczącej o podjęcie działań w przedmiotowej sprawie. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję. Zapraszam pana senatora Mieczysława Janowskiego, a następnie panią senator Genowefę Ferenc.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Państwo Senatorowie, oświadczenie to pragnę skierować do prezesa Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej.

Szanowny Panie Premierze!

Senat Rzeczypospolitej Polskiej podczas swego czterdziestego dziewiątego posiedzenia w listopadzie ubiegłego roku rozpatrywał ustawę o świadczeniach rodzinnych. Ustawa ta była projektem rządowym. W swych założeniach, przedstawianych przez ówczesną panią minister Jolantę Banach, ustawa miała tworzyć spójny system pomocy społecznej i system tak zwanych pozaubezpieczeniowych świadczeń rodzinnych. Rozwiązania ustawowe miały zapewnić jednolitość i przejrzystość sposobu określania kryteriów dochodowych w oparciu o koszty utrzymania rodzin w Polsce. Przewidując dwa typy świadczeń rodzinnych, zasiłki rodzinne oraz świadczenia opiekuńcze, ustawa miała zwiększyć pomoc, którą otrzymują rodziny w związku z kształceniem dzieci, zwłaszcza dzieci niepełnosprawnych. Przyjęte w niej rozwiązania spowodowały likwidację Funduszu Alimentacyjnego.

Podczas dyskusji nad tą ustawą formułowano wiele zastrzeżeń i wątpliwości. Dawałem temu wyraz osobiście, zabierając głos w debacie. Niestety, artykułowane wtedy obawy nie okazały się płonne.

Wielkie jest rozgoryczenie osób, które nie ze swej winy znalazły się w dramatycznej sytuacji życiowej i doznały znacznego ograniczenia należnych, ze społecznego punktu widzenia, świadczeń czy zasiłków. Oznacza to dla nich pogorszenie poziomu życia, który i tak nie był wysoki. Ludzie ci – a są to w przeważającej mierze matki samotnie wychowujące dzieci – czują się upokorzeni i odrzuceni. Utracili nabyte prawa i znaleźli się w kłopotach finansowych. A tymczasem dłużnicy alimentacyjni drwią sobie ze wszystkiego. Pojawia się na coraz szerszą skalę zjawisko fikcyjnych rozwodów czy też niezawierania małżeństw przez pary żyjące pod jednym dachem i mające dzieci. Wystąpienie czegoś takiego można było łatwo przewidzieć. Było to sygnalizowane. Nie taki był wszakże deklarowany cel wprowadzenia ustawy.

Podczas spotkania z osobami pokrzywdzonymi tą ustawą, które miało miejsce w Rzeszowie 17 maja bieżącego roku, usłyszałem relacje konkretnych osób, przedstawiających rzeczywiste, fatalne skutki obowiązywania tej ustawy. Był to częstokroć krzyk rozpaczny.

W tej sytuacji zwracam się do pana, Szanowny Panie Premierze, z prośbą o maksymalnie pilną nowelizację tej ustawy. Jak się orientuję, są już przygotowane inicjatywy poselskie, jest też duże zainteresowanie tak zwanym projektem społecznym. W zaistniałej sytuacji potrzebne jest podjęcie możliwie pilnych działań nowelizujących obecnie obowiązującą ustawę.

Ważną sprawą jest także należyte określenie progu dochodowego, parametr ten decyduje bowiem o przyznaniu lub nieprzyznaniu wspo-

(senator M. Janowski)

mnianych zasiłków. Obecnie przyjęty poziom 504 zł wywołuje zasadne zastrzeżenia.

Dodam nadto, iż – w moim przekonaniu – ustawa ta narusza Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej, między innymi jej art. 71. Należy też pamiętać o ratyfikowanej przez Polskę Konwencji Praw Dziecka i innych międzynarodowych regulacjach prawnych.

Proszę więc pana, Panie Premierze, o zainteresowanie się tą sprawą, by możliwe stało się szybkie udzielenie niezbędnej pomocy socjalnej ludziom, którzy jej niezmiennie potrzebują. Chodzi zwłaszcza o dzieci, które w żaden sposób nie powinny ponosić ciężarów niefrasobliwości dorosłych, ojca czy matki, ani też nie powinny doświadczać wadliwości prawa stanowionego przez polski parlament z inicjatywy polskiego rządu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo. Teraz swoje oświadczenie wygłosi pani senator Genowefa Ferenc, a następnie pani senator Zdzisława Janowska.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Oświadczenie to kieruję do ministra gospodarki i ministra finansów. Tematem oświadczenia jest wysokość akcyzy ustalona na wyroby futrzarskie.

Wysokość akcyzy ustalona na wyroby futrzarskie oraz dodatki ze skór naturalnych do odzieży powoduje, że polscy producenci odzieży oraz wyrobów futrzarskich znaleźli się w znacznie gorszej sytuacji niż ich unijni partnerzy. Produkowana w Polsce odzież i wyroby futrzarskie stają się bowiem niekonkurencyjne w stosunku do towarów z innych krajów.

Podczas spotkań z przedsiębiorcami zgłaszane są uwagi dotyczące akcyzy na te towary. Dotychczas polscy producenci wyrobów futrzarskich sprzedawali je głównie na rynku polskim ze względu na cła i opłaty importowe dla towarów zagranicznych. Obecnie wprowadzona akcyza, która nie występuje w innych krajach unijnych, powoduje, że polscy producenci rozważają konieczność przeniesienia produkcji poza teren Rzeczypospolitej Polskiej. Dodać należy, że Polska jest poważnym producentem naturalnych skór futerkowych, hodujemy sporo lisów i norek, przy tej hodowli zużywana jest duża ilość odpadów drobiowych. Istnieje niebezpieczeństwo, że obecnie obowiązujące przepisy dotyczące akcyzy mogą przyczynić się do upadku wielu polskich zakładów oraz do przeniesienia produkcji poza teren naszego kraju.

W celu uniknięcia tej dramatycznej sytuacji należałoby w jak najszybszym terminie zmniejszyć stawkę akcyzy na te wyroby do minimum, niewykluczone, że do zera, a przy najbliższej nowelizacji ustawy o akcyzie wykreślić z ustawy wyroby futrzarskie. Jestem przekonana, że wpływy do budżetu państwa z tytułu akcyzy będą dużo mniejsze niż straty wynikające z likwidacji miejsc pracy.

Szanowni Panowie Ministrowie, znając wasze zainteresowanie rozwojem polskiej gospodarki jestem przekonana, że w najbliższym czasie zostanie podjęta właściwa decyzja pozwalająca produkować dobre wyroby na terenie Polski oraz utrzymać istniejące już stanowiska pracy. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski

Dziękuję bardzo.

Zapraszam panią senator Zdzisławę Janowską, a następnie panią senator Irenę Kurzępę.

Senator Zdzisława Janowska:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Swoje oświadczenie składam na ręce pana premiera Hausnera, jako pełniącego obowiązki ministra zdrowia od wczoraj, a dotyczy ono tragicznej sytuacji w służbie zdrowia w województwie łódzkim.

Szanowny Panie Premierze, wobec tragicznej sytuacji łódzkiej służby zdrowia, której w najbliższych tygodniach grozi zupełna zapaść, zwracam się do pana premiera o jak najszybsze rozwiązanie palących społecznych problemów z racji sprawowanego nadzoru nad Narodowym Funduszem Zdrowia.

Środki finansowe przyznane dla województwa łódzkiego są absolutnie niewystarczające, aby utrzymać świadczenia na poziomie zapewniającym minimalne bezpieczeństwo zdrowotne ubezpieczonych. Oddział łódzki plasuje się dopiero na jedenastym miejscu w krajowym rankingu świadczeń, kwota przypadająca na jednego ubezpieczonego wynosi 722 zł 30 gr, świadczenia te są mniejsze od średniej krajowej o 45 zł i o 180 zł od świadczeń w województwie mazowieckim.

W sytuacji potencjalnego zagrożenia zdrowia mieszkańców województwa istniało wcześniejsze uzgodnienie, że w kolejnych miesiącach roku 2004 nastąpi wyrównanie szans dzięki przeniesieniu środków finansowych z województw, gdzie jest ich zbyt dużo, do tych, w których jest ich stanowczo za mało. Niestety, wiadomo, że na mocy majowej uchwały Zarządu Narodowego Funduszu Zdrowia nieoczekiwanie zwiększono wartość punktów wyceniających usługi medyczne w bogatych województwach, w rezultacie czego przewidywana alokacja środków stała się niemożli-

(senator Z. Janowska)

wa. Wobec tak społecznie nieuczciwie rozwiązanej sytuacji zaprotestowały łódzkie środowiska medyczne, z którymi w pełni się solidaryzuję. Bardzo proszę o pomoc w przedstawionej sprawie.

Drugie oświadczenie kieruję do pana prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia. W dużym stopniu jest ono podobne, stąd też pozwolę sobie je tylko złożyć. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Zapraszam teraz panią senator Irenę Kurzępę, a następnym mówcą będzie pan senator Witold Gładkowski.

Senator Irena Kurzępa:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Oświadczenie swoje kieruję do pana Krzysztofa Opawskiego, ministra infrastruktury, a dotyczy ono funkcjonowania Telekomunikacji Polskiej SA.

W marcu zwróciłam się do pana Marka Józefa, prezesa Zarządu Telekomunikacji Polskiej SA, wskazując na liczne nieprawidłowości w pracy urzędu. Powołałam się na informacje prasowe o domaganiu się przez Telekomunikację Polską od swoich klientów regulowania już zapłaconych rachunków. Oto niektóre przykłady zaczerpnięte z lokalnej prasy, a konkretnie z „Dziennika Wschodniego”.

24 listopada 2003 r. „Dziennik Wschodni” donosił o nieprawidłowościach w artykule pod tytułem „Nie odłączyli i chcą pieniędzy”; 19 grudnia 2003 r. – „Niedoskonały system. Telekomunikacja Polska domaga się od swoich klientów regulowania rachunków już zapłaconych”; 22 stycznia 2004 r. – „Telepina Polska SA”; 23 stycznia 2004 r. – „Klient – zmora Telekomunikacji Polskiej SA”; 4 lutego 2004 r. – „Dożywnia umowa”; 24 lutego 2004 r. – „Rozmowy, których nie było”; 2 marca 2004 r. – „To bardzo kiepski żart”; 4 marca 2004 r. – „Umowa nawet po śmierci”; 5 marca 2004 r. – „Oskarżona o telerandkowanie”.

Przedstawiłam także znaną mi osobiście sprawę domagania się przez Telekomunikację Polską SA zapłaty za rachunek już uregulowany przez pana Krzysztofa N. z Warszawy, podając adres, numer abonenta i faktury. Za wymienioną fakturę zapłacono przelewem 30 września 2003 r. W listopadzie 2003 r., w styczniu i lutym 2004 r. pan Krzysztof N. otrzymywał wezwania do zapłaty tej faktury, mimo że w listopadzie telefonicznie wyjaśniono sposób zapłaty wymienionej faktury oraz przekazano kserokopię przelewu. W styczniu ponownie wyjaśniono na piśmie sposób zapłaty wymienionej faktury i przesłano to faksem.

Zaznaczam, że na żadne moje wyjaśnienie nie otrzymałam odpowiedzi, nie raczył wyjaśnić mi sprawy również pan prezes, do którego zwróciłam się na piśmie w marcu.

Bardzo proszę pana ministra o zainteresowanie się sytuacją, jaka panuje w Telekomunikacji Polskiej SA. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

I pan senator Witold Gładkowski.

Senator Witold Gładkowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Oświadczenie swoje kieruję do pana prezesa Rady Ministrów zainspirowany jego sejmowym exposé.

Panie Premierze, zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 4 marca 2004 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie innych ustaw, Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu zobowiązane zostało do wykonywania zadań w zakresie wypłacania stypendiów dzieciom byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej, uczącym się w szkołach ponadgimnazjalnych lub kształcącym się w szkołach wyższych, a także w zakresie finansowania wypoczynku letniego, dożywiania tych dzieci w przedszkolach, szkołach podstawowych, gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych. Wskazany przepis wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

Zaniepokoił mnie fakt, że wykreślenie odpowiednich zadań z kompetencji Agencji Nieruchomości Rolnych nastąpiło w terminie wcześniejszym od dnia 5 maja bieżącego roku. Ponieważ debata w parlamencie i tłumaczenie przedstawicieli rządu w czasie prac nad ustawą nie rozwiąły moich wątpliwości, zwróciłem się do ministra właściwego do spraw edukacji z pytaniem, czy resort jest przygotowany organizacyjnie i finansowo do realizacji wspomnianych zadań w terminie określonym w noweli. W odpowiedzi minister edukacji narodowej i sportu potwierdził zasadność moich obaw. Wynika z niej, iż resort edukacji będzie w pełni realizował wymienione zadania dopiero od 1 stycznia 2005 r.

W związku z tym, iż nie ma żadnej gwarancji, że przez osiem miesięcy 2004 r., od maja do grudnia, opieka socjalna nad dziećmi pracowników byłych przedsiębiorstw gospodarki rolnej będzie realizowana na poziomie na przykład 2003 r., zadaję pytanie, czy podjęte zostaną konkretne działania w celu zapewnienia ciągłości udzielania przedmiotowych świadczeń socjalnych, jak gwarantuje nowela wspomnianej ustawy. Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Proszę senatora sekretarza o powtórzenie komunikatów.

**Senator Sekretarz
Zbigniew Gołabek:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komunikat pierwszy. Posiedzenie Komisji Emigracji i Polaków za Granicą odbędzie się w dniu 1 czerwca o godzinie 17.00 w sali nr 179.

Komunikat drugi. Kolejne posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury odbędzie się w dniu dzisiejszym, 20 maja, bezpośrednio po zakończeniu obrad Senatu w sali nr 182.

Komunikat trzeci. Posiedzenie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich odbędzie się w dniu 1 czerwca o godzinie 18.00 w sali nr 176.

I komunikat czwarty, ostatni. W dniu 27 maja o godzinie 11.30 w sali nr 176 odbędzie się posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Porządek obrad przewiduje pierwsze czytanie zgłoszonego przez komisję projektu uchwały w sprawie polityki karnej w Polsce. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Informuję, że protokół sześćdziesiątego drugiego posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji zostanie udostępniony senatorom w terminie trzydziestu dni po posiedzeniu Senatu w Biurze Prac Senackich w pokoju nr 255.

Zamykam sześćdziesiąte drugie posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

(Wicemarszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

Dziękuję bardzo.

(Koniec posiedzenia o godzinie 13 minut 51)

Wyniki głosowań

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1 J. Adamski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 M. Balicki	.	.	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5 J.L. Bargieł	+	+	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+
6 T. Bartos	+	+	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 M.T. Berny	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
8 A. Biela	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J.S. Bielawski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J.B. Bień	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
11 F.B. Bobrowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K.W. Borkowski	.	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	.	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	.	+	+	+	.	+	+	+	+	+
16 Z.A. Cybulski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 G. Czaja	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 J.R. Danielak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
19 K. Doktorowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+
20 K. Drożdż	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 B. Drzęzła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 H. Dzido	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 J. Dziemdziała	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 G.M. Ferenc	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+
25 A. Gierek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 W.F. Gładkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+
27 Z. Gołąbek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 G. Grabowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 A. Graczyński	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 S.T. Huskowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
31 S. Izdebski	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 A. Jaeschke	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
33 Z. Janowska	+	+	.	.	.	.	.	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#
34 M.E. Janowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 R. Jarzembowski	+	+	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
37 K. Jurgiel	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
38 D.M. Kempka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+
39 A. Klepacz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
40 J. Konieczny	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 A. Koszada	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 M. Kozłowski	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 Z.P. Kruszewski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
44 O.T. Krzyżanowska	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 Z.J. Kulak	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 A.M. Kurska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
47 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+
48 K.J. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	#	+	+	+
49 G.B. Lato	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 M.P. Lewicki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 G.M. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 T. Liszcz	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+
53 B. Litwiniec	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
54 J.J. Lorenz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+
55 M. Lubiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
56 W. Łęcki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
57 W. Mańkut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
58 J. Markowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
59 G.J. Matuszak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
60 B. Mąsior	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
61 M. Mietła	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
62 S.S. Nicieja	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
63 G.A. Niski	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
64 L.H. Pastusiak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
65 K.J. Pawełek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
66 W.J. Pawłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
67 J. Pieniążek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
68 K.M. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+
69 W.M. Pietrzak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+
70 Z. Piwoński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
71 S. Plewa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
72 B.L. Podgórski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
73 L.P. Podkański	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
74 J. Popiołek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 Z. Religa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
76 Z. Romaszewski	+	+	.	+	+	+	?	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	?	+
77 T. Rzemyskowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
78 W.R. Sadowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
79 J. Sagatowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+
80 E.A. Serocka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
81 K.H. Sienkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
82 D.E. Simonides	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+
83 R.J. Sławiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
84 R.M. Smoktunowicz	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
85 J.K. Smorawiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
86 A.K. Spychalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
87 G.E. Staniszevska	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
88 H.T. Stokłosa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
89 A. Stradowska	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
90 J.Z. Suchański	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
91 J. Szafraniec	?	?	#	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+
92 J. Sztorc	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
93 K. Szydłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
94 M. Szyszkowska	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+
95 A.J. Wielowieyski	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+
96 E.K. Wittbrodt	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+
97 T. Wnuk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
98 Z.S. Zychowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+
99 M. Żenkiewicz	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

Obecných	78	78	76	79	80	81	82	84	84	84	82	85	84	84	79	84	83	85	85	85
Za	76	76	71	79	80	80	78	82	81	84	81	85	83	84	77	84	80	80	83	84
Przeciw	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0
Wstrzymało się	2	2	1	0	0	1	3	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	4	2	0
Nie głosowało	0	0	4	0	0	0	0	1	3	0	1	0	0	0	2	0	2	1	0	1

	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
1 J. Adamski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	+	+	+	.	+	-	+	+	+	?	+	?	+	+	+	+	?	+	+
4 M. Balicki	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	-	?	+	+	+	+	+	+
5 J.L. Bargieł	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	?	+	+	#	+	-	+
6 T. Bartos	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
7 M.T. Berny	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
8 A. Biela	+	+	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
9 J.S. Bielawski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	?	+	+	+	+	-	+
10 J.B. Bień	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
11 F.B. Bobrowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
12 K.W. Borkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	?	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	?	+	+	+	+	-	+
15 A. Chronowski	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?	-	?	+
16 Z.A. Cybulski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
17 G. Czaja	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 J.R. Danielak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	?	+
19 K. Doktorowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+
20 K. Drożdż	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
21 B. Drzęzła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	?	+	+	+	+	-	+
22 H. Dzido	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
24 G.M. Ferenc	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	-	+	+	+	+	+	+
25 A. Gierek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?	+	?	+	+	+	+	+	+
26 W.F. Gładkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+
27 Z. Gołębek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
28 G. Grabowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 A. Graczyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+
30 S.T. Huskowski	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+
31 S. Izdebski	+	+	+	?	+	+	?	+	?	?	+	?	+	?	?	+	-	?	+	+
32 A. Jaeschke	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
33 Z. Janowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	#	+	+	+	.	.	.
34 M.E. Janowski	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+
35 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+
36 R. Jarzembowski	+	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
37 K. Jurgiel	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
38 D.M. Kempka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
39 A. Klepacz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	-	+	+	+	+	+	+	-	+
40 J. Konieczny	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	.	+	+	-	+
41 A. Koszada	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
42 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
43 Z.P. Kruszewski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
44 O.T. Krzyżanowska	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	?	+
45 Z.J. Kulak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
46 A.M. Kurska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
47 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	?	+	+	+	+	-	+
48 K.J. Kutz	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+
49 G.B. Lato	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 M.P. Lewicki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	-	+	+	+	+	?	+
51 G.M. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
52 T. Liszcz	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 B. Litwiniec	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
54 J.J. Lorenz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
55 M. Lubiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
56 W. Łęcki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
57 W. Mańkut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	-	+	+	+	+	?	+
58 J. Markowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
59 G.J. Matuszak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
60 B. Mąsior	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+
61 M. Mietła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
62 S.S. Nicieja	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+
63 G.A. Niski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
64 L.H. Pastusiak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
65 K.J. Pawełek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	?	+	+	+	+	-	+
66 W.J. Pawłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+
67 J. Pieniążek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+
68 K.M. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	-	+
69 W.M. Pietrzak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	?	+	+	+	+	+	+
70 Z. Piwoński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	?	+	+	+	+	?	+
71 S. Plewa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
72 B.L. Podgórski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
73 L.P. Podkański	?	+	+	?	+	?	+	+	+	+	?	+	?	+	+	+	+	-	+	+
74 J. Popiołek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
75 Z. Religa	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+
76 Z. Romaszewski	+	?	+	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
77 T. Rzemyskowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
78 W.R. Sadowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
79 J. Sagatowska	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	?	+
80 E.A. Serocka	+	+	+	+	+	+	.	+	-	+	-	+	?	+	+	+	+	+	-	+
81 K.H. Sienkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	-	+	?	+	+	+	+	?	+
82 D.E. Simonides	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
83 R.J. Sławiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
84 R.M. Smoktunowicz	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	-	+
85 J.K. Smorawiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
86 A.K. Spychalski	+	+	+	#	+	+	+	+	+	?	+	-	+	?	+	+	+	+	+	+
87 G.E. Staniszevska	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+
88 H.T. Stokłosa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
89 A. Stradomska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	+	-	+
90 J.Z. Suchański	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
91 J. Szafraniec	+	?	+	?	?	-	?	?	?	+	+	+	-	+	+	+	?	-	+	+
92 J. Sztorc	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	?	+	+	+	?	-	+	+
93 K. Szydłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	?	+
94 M. Szyszkowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+
95 A.J. Wielowieyski	+	+	+	+	+	+	?	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	?	-	?
96 E.K. Wittbrodt	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+
97 T. Wnuk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+
98 Z.S. Zychowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+
99 M. Żenkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+

Obecných	85	85	85	85	84	85	84	83	84	84	84	84	84	84	84	83	84	83	83	83
Za	84	83	85	81	82	79	65	82	82	37	70	28	73	46	83	83	76	69	34	82
Przeciw	0	0	0	0	0	1	9	0	0	37	2	53	4	23	0	0	2	7	35	0
Wstrzymało się	1	2	0	3	1	5	10	1	2	10	12	3	7	14	1	0	5	7	14	1
Nie głosowało	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0

	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
1 J. Adamski	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	+	+	+	.	?	?	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 M. Balicki	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+
5 J.L. Bargieł	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
6 T. Bartos	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
7 M.T. Berny	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
8 A. Biela	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+	+	+	+
9 J.S. Bielawski	+	+	-	+	+	-	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
10 J.B. Bień	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
11 F.B. Bobrowski	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
12 K.W. Borkowski	+	+	+	+	+	?	-	?	?	?	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	-	+	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	+	.	+	?	?	?	+	?	+	+	?	+	+	+	+	?	+	?
16 Z.A. Cybulski	+	+	?	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
17 G. Czaja	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 J.R. Danielak	+	+	?	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
19 K. Doktorowicz	+	+	?	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
20 K. Drożdż	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
21 B. Drzęzła	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
22 H. Dzido	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
24 G.M. Ferenc	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
25 A. Gierek	+	+	-	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
26 W.F. Gładkowski	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+
27 Z. Gołębek	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
28 G. Grabowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 A. Graczyński	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
30 S.T. Huskowski	+	+	+	+	?	+	+	?	+	+	+	-	?	+	+	+	?	?	+	+
31 S. Izdebski	+	+	+	+	-	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	.	.
32 A. Jaeschke	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
33 Z. Janowska	.	.	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+
34 M.E. Janowski	+	+	+	+	-	-	?	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+
35 Z. Jarmużek	+	+	?	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+
36 R. Jarzembowski	.	.	.	.	.	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
37 K. Jurgiel	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
38 D.M. Kempka	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+
39 A. Klepacz	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
40 J. Konieczny	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
41 A. Koszada	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
42 M. Kozłowski	+	-	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
43 Z.P. Kruszewski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
44 O.T. Krzyżanowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
45 Z.J. Kulak	+	+	-	+	?	-	+	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
46 A.M. Kurska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
47 I. Kurzępa	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
48 K.J. Kutz	.	+	-	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 G.B. Lato	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 M.P. Lewicki	+	+	?	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	?	+	+
51 G.M. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
52 T. Liszcz	+	+	+	?	+	+	?	+	?	+	+	+	?	+	+	+	?	+	+	+
53 B. Litwiniec	+	.	-	+	-	.	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	-	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
54 J.J. Lorenz	+	+	?	+	?	-	-	?	-	-	?	+	-	+	+	+	?	+	+	+
55 M. Lubiński	+	+	+	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
56 W. Łęcki	+	+	+	+	+	-	-	+	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
57 W. Mańkut	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
58 J. Markowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
59 G.J. Matuszak	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
60 B. Mąsior	+	+	?	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
61 M. Mietła	+	+	-	+	+	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+
62 S.S. Nicieja	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
63 G.A. Niski	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
64 L.H. Pastusiak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
65 K.J. Pawełek	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
66 W.J. Pawłowski	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
67 J. Pieniążek	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
68 K.M. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
69 W.M. Pietrzak	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
70 Z. Piwoński	+	+	-	+	+	?	+	-	-	-	+	+	-	+	+	+	-	+	+	+
71 S. Plewa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
72 B.L. Podgórski	.	.	.	.	.	+	-	-	-	-	+	+	-	+	+	+	-	+	+	+
73 L.P. Podkański	+	+	+	+	-	?	-	-	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
74 J. Popiołek	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
75 Z. Religa	+	+	+	+	?	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
76 Z. Romaszewski	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
77 T. Rzemyskowski	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	+	+	-	+	+	+	-	+	+	+
78 W.R. Sadowska	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+	+
79 J. Sagatowska	+	+	?	+	+	-	?	?	+	?	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+
80 E.A. Serocka	+	+	-	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
81 K.H. Sienkiewicz	+	+	-	+	+	.	.	?	-	?	?	+	?	+	+	+	?	.	+	+
82 D.E. Simonides	.	+	?	+	+	?	?	?	+	?	+	?	+	+	+	+	+	-	+	?
83 R.J. Sławiński	+	+	+	.	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
84 R.M. Smoktunowicz	+	+	?	+	+	-	+	?	+	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+
85 J.K. Smorawiński	+	+	+	+	?	+	-	-	+	-	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+
86 A.K. Spychalski	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	.	+	+	+	+	+	+	+
87 G.E. Staniszevska	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	-
88 H.T. Stokłosa	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
89 A. Stradomska	+	+	-	+	+	-	?	-	-	-	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+
90 J.Z. Suchański	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
91 J. Szafraniec	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
92 J. Sztorc	+	+	+	+	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
93 K. Szydłowski	+	+	+	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
94 M. Szyszkowska	+	.	-	+	-	-	-	-	-	-	-	?	-	-	+	+	+	-	+	+
95 A.J. Wielowieyski	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	.
96 E.K. Wittbrodt	+	+	+	+	-	?	?	?	+	?	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+
97 T. Wnuk	+	+	+	+	?	?	?	?	-	-	+	+	-	+	+	+	-	+	+	+
98 Z.S. Zychowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
99 M. Żenkiewicz	+	+	-	+	+	-	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+

Obecných

81 81 84 82 83 76 78 79 79 79 79 79 79 78 79 79 79 79 78 78 77

Za

81 80 38 81 64 22 22 19 25 21 32 76 18 75 79 79 28 69 78 73

Przeciw

0 1 34 0 11 45 47 47 50 49 44 1 51 1 0 0 40 3 0 1

Wstrzymało się

0 0 12 1 8 9 9 13 4 9 3 2 9 3 0 0 11 6 0 3

Nie głosowało

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75
1 J. Adamski	.	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 M. Balicki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	?
5 J.L. Bargieł	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+
6 T. Bartos	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 M.T. Berny	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
8 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J.S. Bielawski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J.B. Bień	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
11 F.B. Bobrowski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K.W. Borkowski	+	+	?	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
16 Z.A. Cybulski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 G. Czaja	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
18 J.R. Danielak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
19 K. Doktorowicz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
20 K. Drożdż	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 B. Drzęzła	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 H. Dzido	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 J. Dziemdziała	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 G.M. Ferenc	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+
25 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
26 W.F. Gładkowski	+	+	-	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+
27 Z. Gołębek	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 G. Grabowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 A. Graczyński	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 S.T. Huskowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
31 S. Izdebski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
32 A. Jaeschke	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
33 Z. Janowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	?
34 M.E. Janowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?
35 Z. Jarmużek	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 R. Jarzembowski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
37 K. Jurgiel	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
38 D.M. Kempka	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+
39 A. Klepacz	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
40 J. Konieczny	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 A. Koszada	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 M. Kozłowski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 Z.P. Kruszewski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
44 O.T. Krzyżanowska	+	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+
45 Z.J. Kulak	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 A.M. Kurska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
47 I. Kurzępa	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
48 K.J. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 G.B. Lato	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 M.P. Lewicki	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 G.M. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 T. Liszcz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 B. Litwiniec	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75
54 J.J. Lorenz	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
55 M. Lubiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
56 W. Łęcki	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
57 W. Mańkut	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
58 J. Markowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
59 G.J. Matuszak	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
60 B. Mąsior	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
61 M. Mietła	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
62 S.S. Nicieja	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
63 G.A. Niski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
64 L.H. Pastusiak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
65 K.J. Pawełek	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
66 W.J. Pawłowski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
67 J. Pieniążek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
68 K.M. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
69 W.M. Pietrzak	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
70 Z. Piwoński	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+
71 S. Plewa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
72 B.L. Podgórski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
73 L.P. Podkański	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
74 J. Popiołek	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 Z. Religa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
76 Z. Romaszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
77 T. Rzemyskowski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
78 W.R. Sadowska	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+
79 J. Sagatowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+
80 E.A. Serocka	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
81 K.H. Sienkiewicz	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
82 D.E. Simonides	.	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+
83 R.J. Sławiński	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
84 R.M. Smoktunowicz	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
85 J.K. Smorawiński	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
86 A.K. Spychalski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
87 G.E. Staniszevska	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
88 H.T. Stokłosa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
89 A. Stradowska	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
90 J.Z. Suchański	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
91 J. Szafraniec	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
92 J. Sztorc	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
93 K. Szydłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
94 M. Szyszkowska	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	-	+	.	.	.
95 A.J. Wielowieyski	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
96 E.K. Wittbrodt	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
97 T. Wnuk	+	+	-	+	+	+	+	+	+	.	+	+	.	.	.
98 Z.S. Zychowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+
99 M. Żenkiewicz	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

Obecných

Za

Przeciw

Wstrzymało się

Nie głosowało

75 78 78 78 78 77 77 78 78 77 78 78 76 67 76

75 78 27 78 78 77 72 78 78 77 76 78 76 67 71

0 0 48 0 0 0 1 0 0 0 2 0 0 0 0

0 0 3 0 0 0 4 0 0 0 0 0 0 0 5

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

Przemówienia i oświadczenia
senatorów
przekazane do protokołu,
niewygłoszone
podczas 62. posiedzenia Senatu

Przemówienie senatora Krzysztofa Szydłowskiego w dyskusji nad punktem drugim porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pragnę wyrazić stanowisko dotyczące ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty.

Na początku należy zauważyć, że z powodu zmiany ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych polegającej na likwidacji tak zwanej ulgi uczniowskiej najwięcej stracili młodzi ludzie kształcący się w celu uzyskania zawodu. Z pewnością wielu spośród pracodawców z tychże powodów ma zamiar zrezygnować lub zrezygnuje z zatrudniania młodocianych pracowników. Bez wątpienia także przyuczający się do wykonywania zawodu uczniowie mogą mieć dość duże problemy ze znalezieniem pracodawcy, u którego mogliby odbyć tak zwane praktyki pozaszkolne.

Dofinansowanie zatem kosztów kształcenia młodocianych pracowników, które proponuje ustawa, jest dobrym posunięciem zachęcającym pracodawców do tworzenia takich miejsc pracy. Tym bardziej, że zgodnie z ustawą dofinansowaniem objęci zostaną nie tylko ci pracodawcy, którzy podpisali umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego po dniu 31 grudnia 2003 r., ale także pracodawcy, którzy takie umowy zawarli z młodocianymi pracownikami jeszcze przed 1 stycznia 2004 r., a których kształcenie ma się rozpocząć w roku szkolnym 2004/2005.

Za rozwiązaniami zawartymi w ustawie przemawia także i to, że w zakładach pracy młodzi ludzie najlepiej przygotowują się do wykonywania zawodu poszerzając swoją wiedzę teoretyczną i zwiększając umiejętności praktyczne.

Niezbędne jest zatem wspieranie przez państwo pracodawców w zatrudnianiu młodocianych pracowników lub w przyuczaniu młodzieży do wykonywania zawodu. Oczywiście są przecież korzyści wynikające z takich właśnie przedsięwzięć. Młodzież w szkołach zdobywa wiedzę głównie teoretyczną, choć popartą umiejętnościami praktycznymi nabywanymi na tak zwanych warsztatach lub na zajęciach w pracowniach. Zajęcia te nie są jednak w stanie zastąpić nauki zawodu w zakładach pracy, bowiem tam praktyczna strona wykonywania nauczanego zawodu jest najlepiej przyswajana. Tam też młodzież po raz pierwszy zapewne spotyka się z klientami i uczy się odpowiedniego do nich podejścia, co w ogromnej większości zawodów jest nie tylko niezbędne, ale i konieczne. Dlatego korzyści stąd wynikające są ogromne. Oprócz oczywiście wsparcia finansowego, choć może nie najwyższego, jakie otrzymują pracodawcy, otrzymują oni także inną korzyść, z której jednakże nie muszą korzystać. Każdy wie, jak wygląda dzisiaj rynek pracy w Polsce. W kraju panuje bezrobocie o jednym z najwyższych współczynników procentowych w Europie. Nie oznacza to jednak, że pracodawcy nie poszukują pracowników. Przeciwnie, pracownicy są poszukiwani, ale problemem jest znalezienie pracowników już wykwalifikowanych i mających doświadczenie zawodowe. Konkluzja jest więc oczywista, pracodawca ma możliwość dzięki rozwiązaniom zawartym w tej ustawie wykwalifikowania i wyuczenia dla siebie przyszłego pracownika, którego może po zakończeniu nauki zatrudnić jako w pełni wykwalifikowaną osobę zdolną do pracy na określonym stanowisku. Korzyści są więc obopólne.

Dlatego też, mając na uwadze to wszystko, sędzę, że ustawa wymaga poparcia ze strony Wysokiej Izby.

Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem drugim porządku obrad

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Projektowane zmiany ustawy o systemie oświaty wynikają z potrzeby uregulowania kwestii dofinansowania kształcenia młodocianych pracowników. Obecnie obowiązująca regulacja, po nowelizacji ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, nie pozwala pracodawcom prowadzącym kształcenie młodocianych pracowników na korzystanie z ulg uczniowskich. Zmiany te z jednej strony dyktowane były potrzebą przeprowadzenia reformy finansów państwa, z drugiej jednak strony nie pozostały bez znaczącego wpływu na organizację kształcenia zawodowego. Spowodowały one mianowicie zmniejszenie zainteresowania ze strony pracodawców kształceniem w celu przygotowania zawodowego. Bezsporne jest, iż w sposób szczególnie dotkliwy odbiło się to na poziomie kształcenia. Nie ulega bowiem wątpliwości, że najlepszym dla młodego człowieka rozwiązaniem jest nabywanie umiejętności praktycznych w warunkach, które być może w przyszłości będą jego miejscem pracy. W ten sposób pracownik pogłębia zdobytą wiedzę i umiejętności zawodowe w rzeczywistych warunkach pracy, zaś pracodawca, w oparciu o swoje potrzeby, kształtuje umiejętności pracownika. Takie rozwiązanie pozwala też na zwiększenie poziomu kształcenia, bowiem uzależnia uzyskanie dofinansowania od zdania egzaminu przez młodocianego pracownika.

Istotne z punktu widzenia wypłaty wymienionego dofinansowania jest rozważenie możliwości wprowadzenia rozwiązania, że gminą właściwą do wypłaty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych pracowników będzie gmina siedziby lub miejsca prowadzenia działalności przez pracodawcę. Taką regulacja stanowiłaby ułatwienie dla pracodawców prowadzących kształcenie młodocianych pracowników, bowiem to oni występują z wnioskami o dofinansowanie. Nie bez znaczenia jest w tym miejscu także rozważenie możliwości powierzenia wypłaty wymienionego dofinansowania samorządowi powiatowemu. Istnieją ku temu dwa istotne powody. Po pierwsze, jest on odpowiedzialny za kształcenie zawodowe, po drugie, funkcję wypłaty świadczeń mogłyby sprawować powiatowe urzędy pracy, wchodzące w skład powiatowej administracji zespolonej.

Celem wprowadzanych zmian jest określenie zasad, na podstawie których pracodawcy zatrudniający młodocianych pracowników w celu przygotowania zawodowego, uzyskają dofinansowanie kosztów kształcenia. W mojej ocenie nie jest więc uprawnione stanowisko, że wymieniona regulacja winna być zawarta w przepisach kodeksu pracy. Kodeks pracy bowiem w dziale IX pod tytułem „Zatrudnianie młodocianych” określa jedynie pewne odstępstwa w zatrudnianiu młodocianych pracowników, dyktowane wiekiem i posiadanymi kwalifikacjami. Nie ulega wątpliwości, że szczegółowe zasady zatrudniania młodocianych pracowników w celu przygotowania zawodowego, a szczególnie warunki uzyskiwania dofinansowania kosztów tego kształcenia, winny być określone poza tym aktem.

Poza tym nie ulega wątpliwości, że wprowadzenie wymienionych rozwiązań dotyczących dofinansowania kształcenia młodocianych pracowników jest konieczne – przede wszystkim ze względu na potrzebę zapewnienia właściwego poziomu kształcenia, ale także ze względu na potrzebę dbania o interesy pracodawców prowadzących kształcenie młodocianych pracowników.

Przemówienie senatora Krzysztofa Szydłowskiego w dyskusji nad punktem trzecim porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pragnę zająć stanowisko w sprawie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Otóż ustawa ta zgodnie z postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego, który zwrócił uwagę na konieczność unormowania kwestii pomocy materialnej dla studentów kształcących się we wszystkich systemach nauczania, integruje system pomocy materialnej dla studentów.

Co najważniejsze, z pomocy materialnej skorzystać będą mogli teraz nie tylko studenci studiów dziennych, ale także studenci studiów zaocznych oraz wieczorowych. Rozwiązanie to zatem nareszcie uwzględnia wszystkich studiujących, niezależnie od systemu pobierania nauki na uczelniach wyższych.

System wsparcia materialnego dla studentów, jaki oferuje niniejsza ustawa, wyrówna szansę w zdobywaniu wiedzy. Studenci niezależnie od systemu, w jakim się kształcą, przestaną być dzieleni na tych lepszych i gorszych. Szkoda jedynie, że rozwiązania te zaczną obowiązywać dopiero z początkiem roku akademickiego 2004/2005.

Dodatkowo należy pochwalić uwzględnienie w ustawie zwiększonych potrzeb studentów niepełnosprawnych poprzez umieszczenie zapisu umożliwiającego zwiększenie im przyznanych stypendiów socjalnych. Takich działań ze strony państwa powinno być znacznie więcej, bo umożliwiłoby to niewątpliwie zwiększenie udziału młodzieży niepełnosprawnej w życiu uniwersyteckim.

Niepokoje budzi przepis stanowiący o możliwości obniżenia wysokości dochodu przypadającego na osobę w rodzinie studenta, który nie może być wyższy niż suma kwot określonych w art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy o świadczeniach rodzinnych. Oznacza to tyle, że pułap ten może być znacznie zniżony, a tym samym rozwiązanie takie mogłoby dotknąć niektórych spośród studentów, pozbawiając ich możliwości uzyskania stypendium socjalnego, jednakże obecne brzmienie artykułu powoduje, iż nadzieję pokładać trzeba w roztropności samorządu studenckiego. W porozumieniu z nim bowiem rektor musi uzgodnić decyzję, a założyć trzeba, iż nie pozwoli on na krzywdzenie studentów, do reprezentowania których został powołany w celu obrony ich słusnych interesów.

Ważnym krokiem jest także nowelizacja ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich. Rozszerzono bowiem w tym zakresie katalog podmiotów uprawnionych do skorzystania z możliwości, jakie stwarza wskazana ustawa. Posunięcie to niewątpliwie pomoże większej liczbie osób w rozwoju, który oczywiście zależy od większych środków finansowych, z jakich mogą korzystać.

Reasumując, nowelizacja jest ważnym krokiem naprzód we wspieraniu społeczeństwa w zdobywaniu wyższego wykształcenia. Można powiedzieć, że państwo wreszcie, co prawda ostrożnie, realizuje zasadę art. 70 ust. 4 ustawy zasadniczej, która stanowi, że władze publiczne zapewniają obywatelom powszechny i równy dostęp do wykształcenia, w tym celu tworząc i wspierając system indywidualnej pomocy finansowej i organizacyjnej dla uczniów i studentów.

Powinno się zatem stwarzać instrumenty wspierające i zachęcające społeczeństwo do zdobywania wiedzy i wykształcenia, a do takich właśnie instrumentów wsparcia należą rozwiązania przewidziane w powyższej ustawie. Wiemy, że im społeczeństwo jest bardziej wykształcone, tym większa jego świadomość i pojmowanie zmian zachodzących w rzeczywistości społecznej, gospodarczej czy politycznej. Świadome społeczeństwo dokonuje bowiem świadomych wyborów, a takie wybory z pewnością zmierzają w kierunku zwiększenia naszego wspólnego dobra. Pomimo więc pewnych zastrzeżeń uważam, że niniejsza ustawa wymaga naszego poparcia.

Przemówienie senatora Mieczysława Janowskiego w dyskusji nad punktem piątym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Rozpatrywany dziś przez Senat projekt ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości jest aktem prawnym bardzo potrzebnym i bardzo pilnym. W praktyce termin rozpoczęcia udzielania pomocy polskim przedsiębiorcom ze środków funduszy strukturalnych jest uzależniony wyłącznie od terminu wejścia w życie tej ustawy.

Zdziwienie budzi jednak fakt, że obok wielu przepisów umożliwiających agencji realizację programów pomocowych finansowanych ze środków funduszy strukturalnych w nowelizacji znalazł się też i przepis niemający żadnego związku z tą tematyką. Chodzi o art. 1 pkt 5 rozpatrywanej dziś ustawy, wprowadzającą zmiany do art. 11 ust. 3 i 4 ustawy nowelizowanej. Przepis ten wprowadza trzy zmiany dotyczące trybu odwołania prezesa PARP w trakcie kadencji.

Po pierwsze, dotychczas okolicznością uzasadniającą odwołanie było „niewykonywanie przez prezesa rocznego planu działania agencji”. To sformułowanie proponuje się zastąpić sformułowaniem „nieprawidłowe wykonywanie przez prezesa zadań agencji”. Na czym tak naprawdę polega proponowana zmiana? Na tym, że w miejsce zobiektywizowanego sposobu oceny stopnia realizacji przez prezesa zadań agencji proponuje się wprowadzić ocenę absolutnie uznaniową.

Krótko przedstawię dotychczasowy stan prawny w tym zakresie. Agencja co roku sporządza roczny plan działania. Plan ten jest opiniowany przez radę nadzorczą i ostatecznie zatwierdzany przez ministra właściwego do spraw gospodarki. Następnie prezes co kwartał składa sprawozdania z realizacji planu, są one opiniowane przez radę nadzorczą i przedstawiane ministrowi. Jeżeli ze sprawozdania wynika, że zadania agencji nie są realizowane w wystarczającym stopniu, prezes agencji może zostać odwołany. Ponadto prezes może zostać odwołany w trakcie kadencji również wtedy, kiedy dopuścił się złamania prawa.

W nowelizacji proponuje się, aby przesłanką do odwołania prezesa w trakcie kadencji było „nieprawidłowe wykonywanie zadań”. To sformułowanie jest bardzo ogólnikowe, a przez to bardzo pojemne. A zatem nawet jeśli prezes realizuje w 100% plan zatwierdzony przez ministra, działając przy tym w pełni zgodnie z prawem, i tak może zostać odwołany. W istocie ta część nowelizacji sprowadza się do tego, aby można było odwołać prezesa w dowolnym momencie, a nie tylko przy okazji oceny sprawozdania kwartalnego, i pod dowolnym pretekstem. Trudno nazwać taki przepis inaczej niż legislacyjną hipokryzją.

Po drugie, dotychczas odwoływanie prezesa następowało na wniosek rady nadzorczej. W nowelizacji proponuje się, aby odwoływanie następowało po zasięgnięciu opinii rady nadzorczej. Oznacza to odebranie radzie kompetencji decyzyjnych w tym zakresie. Zgodnie z ustawą w skład rady wchodzi przedstawiciele administracji rządowej – ministra właściwego do spraw gospodarki, ministra właściwego do spraw pracy i ministra właściwego do spraw finansów publicznych – przedstawiciele ogólnopolskich organizacji przedsiębiorców oraz przedstawiciel marszałków województw.

Środowiska organizacji przedsiębiorców i samorządu terytorialnego miały zatem realny wpływ na funkcjonowanie PARP. Poprawka ten wpływ w istotny sposób ogranicza. Rada nadzorcza staje się organem, który jedynie przedstawia swoją opinię, ale minister nie musi już się z taką opinią liczyć. Stanowi to zaprzeczenie samej idei PARP jako organizacji, o której działaniach współdecydują: rząd, środowiska samorządowe i sami przedsiębiorcy.

Po trzecie, dotychczas w przypadku odwołania prezesa do czasu wyboru, w drodze konkursu, nowego prezesa jego obowiązki należało powierzyć zastępcy prezesa lub innemu pracownikowi PARP. W nowelizacji proponuje się, aby w takim przypadku można było powierzyć te obowiązki dowolnej osobie.

Dotychczasowy przepis gwarantuje, że w przypadku odwołania prezesa w trakcie kadencji jego obowiązki będą wykonywane przez osobę zapewniającą fachowe działanie i utrzymanie ciągłości w funkcjonowaniu agencji. Po przyjęciu nowelizacji dowolna osoba, bez jakichkolwiek kwalifikacji, mogłaby przez wiele miesięcy kierować agencją.

Panie Marszałku, Wysoka Izbo, wskazałem już, jak duże wątpliwości merytoryczne rodzi ten przepis. Pragnę jeszcze zwrócić uwagę na problem jego zgodności z konstytucją. Przepis ten nie znajdował się w pierwotnym przedłożeniu rządowym. Projekt rządowy nie zawierał żadnych regulacji dotyczących funkcjonowania organów PARP. Kwestionowany przeze mnie przepis został zgłoszony jako poprawka poselska w trakcie drugiego czytania w Sejmie.

Mamy więc do czynienia z sytuacją wykorzystania instytucji poprawki do projektu ustawy w sposób stanowiący obejście wymagań dotyczących inicjatywy ustawodawczej. W takich przypadkach Trybunał Konstytucyjny już kilkakrotnie stwierdzał niekonstytucyjność – ostatni raz miało to miejsce zaledwie

dwa miesiące temu. W tej sprawie wypowiedziało się również Biuro Legislacyjne Senatu. Jego stanowisko jest jednoznaczne: przepis art. 1 ust. 5 rozpatrywanej dziś przez nas ustawy jest niezgodny z konstytucją ze względu na tryb jego uchwalenia.

Z tych przyczyn popieram wniosek zgłoszony przez Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, aby w rozpatrywanej ustawie skreślić przepis art. 1 pkt 5.

Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem szóstym porządku obrad

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Uchwalona przez Sejm RP na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2004 r. ustawa o zmianie ustawy – Prawo o miarach spełnia oczekiwania dużej liczby niezależnych firm i organizacji zajmujących się naprawą i instalacją tachografów samochodowych.

Zapisy w niej zawarte są odpowiednie do zapewnienia dobrej jakości instalacji, naprawy i sprawdzeń tachografów samochodowych, a jednocześnie dają równe szanse wszystkim podmiotom wykonującym te usługi. Gwarantuje to szczególnie art. 16 wyżej wymienionej ustawy, dlatego też powinien on być przyjęty w całości w formie uchwalonej przez Sejm RP.

Z poważaniem
Tadeusz Bartos

Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad

Szanowny Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

U podstaw ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania leży konieczność realizacji zapisów konstytucyjnych w zakresie zapewnienia wolności sumienia i religii oraz równouprawnienia kościołów i innych związków wyznaniowych. Rolą ustawodawcy jest ustanowienie rozwiązań prawnych, które będą zabezpieczały potrzeby religijne wszystkich obywateli bez względu na ich stosunek do religii oraz ewentualną przynależność do wspólnot religijnych. Projekt zmiany ustawy ma na celu respektowanie wspomnianych postanowień konstytucyjnych poprzez ochronę równorzędnego traktowania kościołów i związków wyznaniowych.

Pozytywnie należy ocenić zmiany uściślające kwestię rejestrowania kościołów i związków wyznaniowych. Pamiętając o nadużyciach, które rodziło poprzednie brzmienie art. 31, musimy stwierdzić, iż słuszne jest, że w projekcie pozostaje się przy koncepcji prawa wniesienia wniosku, przysługującego co najmniej stu obywatelom polskim mającym pełną zdolność do czynności prawnych. Wymieniona liczba stu obywateli jest wystarczającą gwarancją zabezpieczenia przed ewentualnymi próbami malwersacji, które bulwersowały opinię publiczną. Nie powinno mieć miejsca zakładanie i rejestrowanie kościołów i związków wyznaniowych na przykład przez grupę kilkunastu osób kierujących się przesłankami innymi aniżeli religijne.

Zasadnie proponuje się doprecyzowanie i rozbudowanie ust. 2 omawianego art. 31 ustawy, między innymi poprzez wprowadzenie obowiązku umieszczenia numerów PESEL wnioskodawców na liście osób potwierdzających treść wniosku. Swoiste znaczenie ma również ust. 3, który usprawnia procedurę rejestracyjną poprzez wprowadzenie możliwości powołania komitetu założycielskiego, a jednocześnie nie umniejsza praw ponad stu uczestników postępowania rejestracyjnego, z którymi trzeba się komunikować.

Duże znaczenie ma także, oprócz wymienionych propozycji nowelizacyjnych, art. 2 projektu zmiany ustawy. Zakłada się w nim wprowadzenie szczegółowego uregulowania praw trzech kościołów: Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego, Kościoła Ewangelicko-Reformowanego w Rzeczypospolitej Polskiej oraz Kościoła Chrześcijan Baptystów w Rzeczypospolitej Polskiej. Wyjątkowość tych przepisów wynika ze słusznej potrzeby powrotu do kwestii spraw majątkowych kościelnych osób prawnych, wcześniej niefortunnie rozstrzygniętej. Zasadne jest stanowisko rządu, który poprzez stworzenie takich przepisów respektuje postulaty wymienionych trzech kościołów w zakresie przywrócenia terminów zgłaszania przedmiotowych wniosków. Na gruncie dotychczas obowiązujących rozwiązań prawnych kościoły miały zaledwie kilka miesięcy na składanie wniosków o wszczęcie postępowania w sprawie przywrócenia im własności nieruchomości lub ich części. Obecnie proponowany termin dwóch lat na zgłoszenie roszczenia wydaje się wystarczający do zabezpieczenia uprawnień kościołów.

Panie i Panowie! Przedstawiony projekt zmiany ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania uważam za wyraz dbałości o zabezpieczenie praw konstytucyjnych, dlatego też twierdzę, że zasługuje on na pełne poparcie.

Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Bartosa

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Marka Belki

Szanowny Panie Premierze!

Występuję jako senator RP wybrany w regionie świętokrzyskim, ale także jako pacjent Centralnego Szpitala Klinicznego w Warszawie.

Szpital ten znajduje się w centrum Warszawy. Służy on nie tylko chorym mieszkającym w stolicy, lecz także potrzebującym pomocy z całej Polski. Obiekt ten jest wykorzystywany w 40%, a pozostałe 60% niszczeje. Wydaje mi się jednak, że jest szansa, aby poprawić warunki techniczne panujące w tym obiekcie. Ponieważ jest to szpital o tak wielkich osiągnięciach, jak również zasługach na polu ratowania życia ludzkiego, które jest dobrem największym, ma ogromne znaczenie, w jakim stanie technicznym znajduje się obecnie.

W trosce o ochronę tego wspaniałego obiektu, tak dobrze służącego chorym, zwracam się do Pana Premiera z apelem o dołożenie wszelkich starań w celu stworzenia realnych warunków umożliwiających dokończenie prac budowlanych związanych z oddaniem tego obiektu do eksploatacji. Prace te zostały bowiem przerwane podczas realizacji obiektu mniej więcej piętnaście lat temu.

Z wyrazami szacunku
Tadeusz Bartos

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bielę

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka

Dyrektor Agencji Rynku Rolnego – Oddziału w Rzeszowie w dniu 14 lutego 2004 r. wydał decyzję nr KPMD/HIRZ/2004/12112, przyznającą rolnikowi Kazimierzowi Ch., dostawcy hurtowemu mleka, indywidualną kwotę mleczną. Tymczasem prezes Agencji Rynku Rolnego, na mocy postanowienia nr 1/2004 z dnia 26 kwietnia 2004 r., wszczął postępowanie administracyjne dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji wydanej prawomocnie przez dyrektora ARR w Rzeszowie. Niepokoi fakt, iż postępowanie to, prowadzone w trybie k.p.a., zostało wszczęte na podstawie „powziętej wątpliwości” prezesa ARR co do ważności tej prawomocnej decyzji.

W związku z tym rodzi się podstawowe pytanie: na jakiej podstawie prawnej ARR uzurpuje sobie status najwyższego autorytetu w dziedzinie interpretacji istniejącego prawa? W dodatku interpretacje te zaprzeczają faktom, jak w przypadku Zakładu Mleczarskiego „Nowość” Spółka Cywilna w Trzebusce w gminie Sokołów Małopolski, której współwłaściciel Kazimierz Ch. jest jednocześnie dostawcą hurtowym mleka, gdyż posiada kwotę mleczną jako właściciel gospodarstwa rolnego i bydła mlecznego. Czyżby agencja chciała, wbrew obiektywnym faktom, zaprzeczać rzeczywistości? Twierdzi ona bowiem uparcie, że rolnik będący udziałowcem podmiotu gospodarczego nie może jednocześnie posiadać kwoty mlecznej jako dostawca hurtowy mleka.

Rozumowanie to zaprzecza obiektywnym faktom, zdrowemu rozsądkowi i nie ma żadnych podstaw prawnych, stanowi ponadto niezwykle zagrożenie dla promowania polskiego rolnictwa i przedsiębiorczości na polskiej wsi. Jest ono szkodliwe również z uwagi na to, iż w jego konsekwencji może jeszcze bardziej wzrosnąć bezrobocie na wsi. Nie można dopuszczać do tego, żeby u progu wejścia Polski do UE tego rodzaju bariery mentalne i administracyjne, mające swoje prawzory w minionej epoce, hamowały rozwój polskiego rolnictwa i dyskryminowały najbardziej pracowitych, zaradnych i przedsiębiorczych rolników.

Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bielę i senatora Jana Szafranca

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Marka Sadowskiego

W związku z odpowiedzią na oświadczenie senatorów Adama Bieli i Jana Szafranca w sprawie wypłacenia zaległych dopłat do mleka klasy Ekstra dla Zakładu Mleczarskiego „Nowość” w Trzebusce gmina Sokołów Małopolski na rzecz dostawcy hurtowego mleka Kazimierza Ch., składamy dodatkowe wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie.

Dnia 19 maja 2004 r. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Warszawie nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku ustawowego i nie wypłaciła zaległych dopłat w kwocie 2 tysięcy 314 zł 6 gr Zakładowi Mleczarskiemu „Nowość”. Ponieważ zakład ten związany jest umową handlową z dostawcą hurtowym mleka Kazimierzem Ch., to od maja 2003 r. do marca 2004 r. wypłacał przedmiotowe kwoty, co naraziło ten zakład na straty finansowe. W związku z tym w dniu 20 maja 2004 r. został złożony pozew przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Warszawie do Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieście. Taki stan rzeczy naraża Skarb Państwa na ewentualne straty z uwagi na konieczność wypłacenia zaległych dopłat do mleka klasy Ekstra wraz z odsetkami.

W związku z powyższym prosimy o objęcie przedmiotowej sprawy nadzorem rządowym. Motywem, który nas skłania do tej prośby, jest troska o promowanie przedsiębiorczości i gospodarności rolników, zwłaszcza gdy Polska jest już krajem Unii Europejskiej, a polskie rolnictwo dzięki przedsiębiorczości rolników może mieć szansę gospodarczą na rynku europejskim. Naszą troską jest również to, żeby zwłaszcza centralne władze państwowe, w tym przypadku ARiMR, przestrzegały stanowionego prawa.

Adam Biela
Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Bułkę wspólnie z innymi senatorami

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki i pracy, pełniącego obowiązki ministra zdrowia Jerzego Hausnera

Na spotkaniu w dniu 11 maja 2004 r. zostałem zapoznany przez kierownictwo zakładu Famed Żywiec SA z nieprawidłowościami przy przetargach organizowanych przez Akademię Medyczną w Poznaniu. Kierownictwo zakładu zwróciło się do mnie z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie działania Zarządu Inwestycji Akademii Medycznej w Poznaniu, który dysponuje środkami publicznymi i w sposób bezprecedensowy, dyskryminujący polskich producentów prowadzi postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, nie zważając ani na podstawowe zasady prawa zamówień publicznych, ani na zasady racjonalnego gospodarowania pieniędzmi publicznymi.

Według oświadczenia kierownictwa zakładu, Zarząd Inwestycji Akademii Medycznej w Poznaniu już po raz trzeci organizuje ten sam przetarg na dostawę wyrobów medycznych – unitów stomatologicznych dla Instytutu Stomatologii Akademii Medycznej w Poznaniu. A wszystko to dlatego, że w dwóch poprzednich nie udało mu się udzielić zamówienia preferowanemu przez siebie dostawcy oferującemu bardzo drogi sprzęt niemieckiego producenta firmy KaVo. W ostatnim z unieważnionych przetargów zamawiający uznał ofertę na wyroby KaVo za najkorzystniejszą, pomimo że była droższa o około 2 miliony zł od oferty polskiego producenta i zawierała szereg błędów, które zgodnie z prawem powinny powodować odrzucenie tej oferty. Tylko stanowcze protesty Famedu sprawiły, że ostatecznie umowa dostawy nie została zawarta, a przetarg został unieważniony.

Organizując przetarg po raz trzeci zamawiający postanowił nie dopuścić nawet możliwości składania oferty przez polskiego producenta, tak aby już nic nie stało na przeszkodzie zakupieniu drogiego niemieckiego sprzętu, nawet gdyby oferta na ten sprzęt nie odpowiadała wymaganiom prawa. Specyfikacja istotnych warunków zamówienia została przygotowana tak, aby jej wymagania mógł spełnić tylko preferowany przez zamawiającego sprzęt. Zamawiający zmienił przy tym uznane wcześniej przez siebie za optymalne parametry techniczne, tylko dlatego, że wyroby o takich parametrach zaoferował w poprzednich przetargach również polski producent.

Wszystko wskazuje na to, że tym razem zamawiającemu uda się zrealizować jego zamiar i to niemal w granicach prawa, a to dlatego, że naruszenie reguł uczciwej konkurencji i dyskryminację bardzo trudno jest udowodnić, w szczególności gdy bada się tylko jedno postępowanie, a tak niestety będą oceniać postępowanie arbitry przy Urzędzie Zamówień Publicznych.

Zamawiający wyda o 2 miliony zł więcej, niż jest to uzasadnione, a może nawet jeszcze więcej, bo przy tak postawionych warunkach specyfikacji preferowana firma nie będzie musiała się liczyć z konkurencją cenową. Takie postępowanie zamawiającego musi wzbudzać sprzeciw, szczególnie w warunkach pogłębiającego się kryzysu finansów publicznych oraz dramatycznej sytuacji w służbie zdrowia.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na kwestię może mniej istotną, ale nie bez znaczenia. Otóż zdziwienie budzi fakt, iż Akademia Medyczna, zamawiając unity stomatologiczne, na których praktykować mają studenci tej uczelni, chce nabyć produkty takiej wysokiej klasy i zarazem tak drogie. Nie znajduje to żadnego racjonalnego uzasadnienia, ani dydaktycznego, ani ekonomicznego, bo przecież studenci ci będą w przyszłości pracować na unitach stomatologicznych różnego rodzaju, najczęściej nie na tych z najwyższej półki. Wiele spośród unitów stomatologicznych znajdujących się na polskim rynku spełnia podobne funkcje użytkowe, ma porównywalną jakość, a koszty ich użytkowania i serwisowania są dużo niższe. Być może bardziej zrozumiałe byłoby, gdyby zamawiający zakupił unity stomatologiczne różnego rodzaju i różnej klasy.

Mając na uwadze fakt, iż oferta firmy KaVo spółka z o.o. była droższa o około 2 miliony zł od oferty polskiego producenta, warto wziąć pod uwagę i to, że pieniądze te mogłyby być przeznaczone na inne ważne cele, jak na przykład leczenie osób ciężko chorych, którym odmawia się prawa do operacji właśnie z uwagi na brak środków finansowych. Czy rzeczywiście w kraju borykającym się z takimi problemami finansowymi, gdzie niemożliwe jest zapewnienie pacjentom wielu świadczeń medycznych, i to nawet tych ratujących życie, uzasadnione jest takie marnotrawienie środków publicznych? Jedyną bowiem korzyść odniesie zagraniczny producent oferujący bardzo drogi sprzęt. Korzyść zamawiającego jest już wątpliwa, mógłby on bowiem zakupić sprzęt równie nowoczesny, o odpowiednim standardzie jakościowym, za dużo niższą cenę. Jaką korzyść odniosą: finansujący przedsięwzięcie Skarb Państwa oraz pacjenci i całe społeczeństwo?

Sprawa ta jest bulwersująca dla załogi zakładu oraz mieszkańców mojego okręgu wyborczego. Zwracam się zatem do Pana Ministra o przeprowadzenie kontroli dotyczącej organizowanych przez Akademię Medyczną w Poznaniu przetargów.

Z poważaniem
Władysław Bułka
Mieczysław Mietła
Bogusław Mąsior

Oświadczenie złożone przez senator Genowefę Grabowską

Oświadczenie skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Ryszarda Kalisza oraz komendanta głównego Policji Leszka Szredera

Szanowny Panie Ministrze! Szanowny Panie Komendancie!

W odpowiedzi na interwencję zdesperowanych mieszkańców osiedla Tysiąclecie w Katowicach, związaną ze zlikwidowaniem w roku 1998 działającego na ich osiedlu IV Komisariatu Policji, zwracam się do Pana Ministra i do Pana Komendanta o podjęcie działań zmierzających do przywrócenia stałej obecności jednostki Policji na tym obszarze.

Osiedle Tysiąclecie, zamieszkane przez ponad trzydzieści tysięcy osób, stanowi jedno z największych osiedli mieszkaniowych w aglomeracji śląskiej. Tak duże skupiska ludzkie, których mieszkańcy są na ogół anonimowi, są szczególnie narażone na rozwój wszelkich form przestępczości, w tym także drobnej, występującej głównie wśród nieletnich.

Problem ten nieprzerwanie od ponad pięciu lat, to jest od czasu zlikwidowania na osiedlu IV Komisariatu Policji, dotyka również mieszkańców Tysiąclecia, którzy samotnie zmagają się z narastającą falą przemocy. W ostatnich latach Tysiąclecie stało się jedną z najbardziej niebezpiecznych dzielnic Katowic. Kradzieże, włamania, rozboje i pobicia, nie mówiąc już o zwykłym zakłócaniu porządku publicznego przez przypadkowe lub zorganizowane grupy, są niemal na porządku dziennym.

W powszechnej ocenie dzieje się tak dlatego, że działający uprzednio na terenie osiedla, a zlikwidowany w 1998 r. IV Komisariat Policji, nie został w odpowiedni sposób zastąpiony obecnością funkcjonariuszy innych służb czy też patroli policyjnych z innych dzielnic. Najbliższy komisariat Policji jest usytuowany w zupełnie innej części miasta, jego funkcjonariusze nie są więc w stanie ani monitorować stanu bezpieczeństwa na osiedlu, ani też interweniować, kiedy zachodzi taka potrzeba.

Pragnę poinformować, że mieszkańcy Tysiąclecia w trosce o własne bezpieczeństwo wielokrotnie podejmowali działania na szczeblu miejskim oraz wojewódzkim, ale władze, poza wykazaniem zrozumienia, nie były w stanie udzielić im realnej pomocy. Liczne apele oraz prośby pozostają bezskuteczne, mimo racjonalnej argumentacji. Mieszkańcy ciągle jednak wierzą, że utworzenie stałej jednostki Policji na ich osiedlu jest możliwe i rychło nastąpi, a w ślad za tym powróci bezpieczeństwo i spokój w ich miejscu zamieszkania. Tego zaufania obywateli nie można zawieść.

Mając na uwadze i w pełni uznając słuszość argumentów mieszkańców Tysiąclecia, czuję się w obowiązku zwrócić się do Pana Ministra oraz do Pana Głównego Komendanta Policji o podjęcie działań zmierzających do ponownego otwarcia na obszarze osiedla Tysiąclecie w Katowicach stałego komisariatu Policji.

Z wyrazami szacunku
Genowefa Grabowska

Oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Izdebskiego

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki i pracy, pełniącego obowiązki ministra zdrowia Jerzego Hausnera

Szanowny Panie Ministrze!

Zarząd Żywieckiej Fabryki Sprzętu Szpitalnego Famed SA zwrócił się do mnie z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie skandalicznego działania Zarządu Inwestycji Akademii Medycznej w Poznaniu, który dysponując środkami publicznymi, w sposób bezprecedensowy i dyskryminujący polskich producentów prowadzi postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, nie zważając ani na podstawowe zasady prawa zamówień publicznych, ani na zasady racjonalnego gospodarowania pieniędzmi publicznymi.

Zarząd Inwestycji AM już po raz trzeci organizuje ten sam przetarg na dostawę wyrobów medycznych, unitów stomatologicznych dla Instytutu Stomatologii Akademii Medycznej, a wszystko dlatego, że w dwóch poprzednich nie udało mu się udzielić zamówienia preferowanemu przez siebie dostawcy oferującemu bardzo drogi sprzęt niemieckiego producenta, firmy KaVo. W ostatnim z unieważnionych przetargów zamawiający uznał ofertę na wyroby KaVo za najkorzystniejszą, pomimo że była droższa o około 2 miliony zł od oferty polskiego producenta i zawierała szereg błędów, które zgodnie z prawem powinny skutkować jej odrzuceniem. Tylko nasze stanowcze protesty sprawiły, że ostatecznie umowa dostawy nie została zawarta, a przetarg został unieważniony.

Organizując przetarg po raz trzeci, zamawiający postanowił nie dopuścić nawet możliwości złożenia oferty przez polskiego producenta, tak aby już nic nie stało na przeszkodzie zakupieniu drogiego niemieckiego sprzętu, nawet gdyby oferta na ten sprzęt nie odpowiadała wymaganiom prawa. Specyfikacja istotnych warunków zamówienia została przygotowana tak, aby jej wymagania mógł spełnić tylko preferowany przez zamawiającego sprzęt. Zamawiający zmienił przy tym uznane wcześniej przez siebie za optymalne parametry techniczne tylko dlatego, że wyroby o takich parametrach zaoferował w poprzednich przetargach również polski producent.

Wszystko wskazuje na to, że tym razem zamawiającemu, działającemu niemal na granicy prawa, udało się zrealizować jego zamiar, a to dlatego, że naruszenie reguł uczciwej konkurencji i dyskryminację bardzo trudno jest udowodnić, w szczególności, gdy bada się tylko jedno postępowanie, a tak niestety będą oceniać postępowanie arbitry przy Urzędzie Zamówień Publicznych. Zamawiający wyda 2 miliony zł ponad to, co jest uzasadnione, a może nawet i więcej, bo przy tak postawionych warunkach specyfikacji preferowana firma nie będzie musiała się liczyć z konkurencją cenową. Takie postępowanie zamawiającego musi wzbudzać sprzeciw, szczególnie w czasie pogłębiającego się kryzysu finansów publicznych oraz ze względu na dramatyczną sytuację w służbie zdrowia.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na kwestię może mniej istotną, ale nie bez znaczenia. Otóż zdziwienie budzi fakt, iż Akademia Medyczna, zamawiając unity stomatologiczne, na których praktykować mają studenci tej uczelni, chce nabyć produkty tak wysokiej klasy i zarazem tak drogie. Nie znajduje to żadnego racjonalnego uzasadnienia, ani dydaktycznego, ani ekonomicznego, bo przecież studenci ci będą w przyszłości pracować na unitach stomatologicznych różnego rodzaju, najczęściej nie na tych z najwyższej półki, a wiele spośród unitów stomatologicznych znajdujących się na polskim rynku spełnia podobne funkcje użytkowe, posiada porównywalną jakość, a koszty ich użytkowania i serwisowania są dużo niższe. Być może bardziej zrozumiałe byłoby, gdyby zamawiający zakupił unity stomatologiczne różnego rodzaju i różnej klasy.

Mając na względzie fakt, iż oferta KaVo Spółka z o.o. była droższa o około 2 miliony zł od oferty polskiego producenta, warto wziąć pod uwagę i to, że pieniądze te mogłyby być przeznaczone na inne ważne cele, jak na przykład na leczenie osób ciężko chorych, którym odmawia się prawa do operacji właśnie z uwagi na brak środków finansowych.

Czy rzeczywiście w kraju borykającym się z takimi problemami finansowymi, gdzie niemożliwe jest zapewnienie pacjentom wielu świadczeń medycznych, i to nawet tych ratujących życie, uzasadnione jest takie marnotrawienie środków publicznych? Jedyną korzyść odniesie bowiem zagraniczny producent, oferujący bardzo drogi sprzęt. Korzyść zamawiającego jest już wątpliwa, bo mógłby kupić sprzęt równie nowoczesny, o odpowiednim standardzie jakościowym za dużo niższą cenę.

Jaką korzyść odniosą finansujący przedsięwzięcie Skarb Państwa oraz pacjenci i całe społeczeństwo?

Wierzę, że na przedstawiony problem nie pozostanie Pan obojętny i że podjęte przez Pana działania przyczynią się do rzetelnego przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego dla Akademii Medycznej w Poznaniu.

Z poważaniem
Sławomir Izdebski

Oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Izdebskiego

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Jacka Sochy

Szanowny Panie Ministrze!

Zarząd Żywieckiej Fabryki Sprzętu Szpitalnego Famed SA zwrócił się do mnie z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie skandalicznego działania Zarządu Inwestycji Akademii Medycznej w Poznaniu, który dysponując środkami publicznymi, w sposób bezprecedensowy i dyskryminujący polskich producentów prowadzi postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, nie zważając ani na podstawowe zasady prawa zamówień publicznych, ani na zasady racjonalnego gospodarowania pieniędzmi publicznymi.

Zarząd Inwestycji AM już po raz trzeci organizuje ten sam przetarg na dostawę wyrobów medycznych, unitów stomatologicznych dla Instytutu Stomatologii Akademii Medycznej, a wszystko dlatego, że w dwóch poprzednich nie udało mu się udzielić zamówienia preferowanemu przez siebie dostawcy oferującemu bardzo drogi sprzęt niemieckiego producenta, firmy KaVo. W ostatnim z unieważnionych przetargów zamawiający uznał ofertę na wyroby KaVo za najkorzystniejszą, pomimo że była droższa o około 2 miliony zł od oferty polskiego producenta i zawierała szereg błędów, które zgodnie z prawem powinny skutkować jej odrzuceniem. Tylko nasze stanowcze protesty sprawiły, że ostatecznie umowa dostawy nie została zawarta, a przetarg został unieważniony.

Organizując przetarg po raz trzeci, zamawiający postanowił nie dopuścić nawet możliwości złożenia oferty przez polskiego producenta, tak aby już nic nie stało na przeszkodzie zakupieniu drogiego niemieckiego sprzętu, nawet gdyby oferta na ten sprzęt nie odpowiadała wymaganiom prawa. Specyfikacja istotnych warunków zamówienia została przygotowana tak, aby jej wymagania mógł spełnić tylko preferowany przez zamawiającego sprzęt. Zamawiający zmienił przy tym uznane wcześniej przez siebie za optymalne parametry techniczne tylko dlatego, że wyroby o takich parametrach zaoferował w poprzednich przetargach również polski producent.

Wszystko wskazuje na to, że tym razem zamawiającemu, działającemu niemal na granicy prawa, uda się zrealizować jego zamiar, a to dlatego, że naruszenie reguł uczciwej konkurencji i dyskryminację bardzo trudno jest udowodnić, w szczególności, gdy bada się tylko jedno postępowanie, a tak niestety będą oceniać postępowanie arbitry przy Urzędzie Zamówień Publicznych. Zamawiający wyda 2 miliony zł ponad to, co jest uzasadnione, a może nawet i więcej, bo przy tak postawionych warunkach specyfikacji preferowana firma nie będzie musiała się liczyć z konkurencją cenową. Takie postępowanie zamawiającego musi wzbudzać sprzeciw, szczególnie w czasie pogłębiającego się kryzysu finansów publicznych oraz ze względu na dramatyczną sytuację w służbie zdrowia.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na kwestię może mniej istotną, ale nie bez znaczenia. Otóż zdziwienie budzi fakt, iż Akademia Medyczna, zamawiając unity stomatologiczne, na których praktykować mają studenci tej uczelni, chce nabyć produkty tak wysokiej klasy i zarazem tak drogie. Nie znajduje to żadnego racjonalnego uzasadnienia, ani dydaktycznego, ani ekonomicznego, bo przecież studenci ci będą w przyszłości pracować na unitach stomatologicznych różnego rodzaju, najczęściej nie na tych z najwyższej półki, a wiele spośród unitów stomatologicznych znajdujących się na polskim rynku spełnia podobne funkcje użytkowe, posiada porównywalną jakość, a koszty ich użytkowania i serwisowania są dużo niższe. Być może bardziej zrozumiałe byłoby, gdyby zamawiający zakupił unity stomatologiczne różnego rodzaju i różnej klasy.

Mając na względzie fakt, iż oferta KaVo Spółka z o.o. była droższa o około 2 miliony zł od oferty polskiego producenta, warto wziąć pod uwagę i to, że pieniądze te mogłyby być przeznaczone na inne ważne cele, jak na przykład na leczenie osób ciężko chorych, którym odmawia się prawa do operacji właśnie z uwagi na brak środków finansowych.

Czy rzeczywiście w kraju borykającym się z takimi problemami finansowymi, gdzie niemożliwe jest zapewnienie pacjentom wielu świadczeń medycznych, i to nawet tych ratujących życie, uzasadnione jest takie marnotrawienie środków publicznych? Jedyną korzyść odniesie bowiem zagraniczny producent, oferujący bardzo drogi sprzęt. Korzyść zamawiającego jest już wątpliwa, bo mógłby kupić sprzęt równie nowoczesny, o odpowiednim standardzie jakościowym za dużo niższą cenę.

Jaką korzyść odniosą finansujący przedsięwzięcie Skarb Państwa oraz pacjenci i całe społeczeństwo?

Wierzę, że na przedstawiony problem nie pozostanie Pan obojętny i że podjęte przez Pana działania przyczynią się do rzetelnego przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego dla Akademii Medycznej w Poznaniu.

Z poważaniem
Sławomir Izdebski

Oświadczenie złożone przez senator Zdzisławę Janowską

Oświadczenie skierowane do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia Lesława Abramowicza

Szanowny Panie Prezesie!

Wobec tragicznej sytuacji łódzkiej służby zdrowia, której w najbliższych tygodniach grozi zupełna zapaść, uprzejmie proszę o jak najszybsze rozwiązanie palących społecznie problemów.

Jak zapewne panu prezesowi wiadomo – stosowne pisma w tej sprawie przysyłano wielokrotnie z łódzkiego oddziału wojewódzkiego funduszu zdrowia, ostatnie z 22 kwietnia 2004 r. – środki finansowe przyznane województwu łódzkiemu są absolutnie niewystarczające na to, aby utrzymać świadczenia na poziomie zapewniającym minimalne bezpieczeństwo zdrowotne ubezpieczonych. Oddział łódzki plasuje się dopiero na jedenastym miejscu w krajowym rankingu świadczeń. Kwota przypadająca na jednego ubezpieczonego wynosi 722 zł i 32 gr. Świadczenie to jest mniejsze od średniej krajowej o 45 zł i o 180 zł od świadczeń w województwie mazowieckim.

Wcześniej było uzgodnienie, że w sytuacji potencjalnego zagrożenia dla zdrowia mieszkańców w kolejnych miesiącach roku 2004 nastąpi wyrównanie szans dzięki przeniesieniu środków finansowych z województw, w których jest ich zbyt dużo, do tych, w których jest ich stanowczo za mało. Niestety, wiadomo, że na mocy majowej uchwały zarządu Narodowego Funduszu Zdrowia nieoczekiwanie zwiększono wartość punktów wyceniających usługi medyczne w bogatych województwach. W rezultacie przewidywana alokacja środków stała się niemożliwa. Wobec tak społecznie nieuczciwemu rozwiązaniu problemu zaprotestowały łódzkie środowiska medyczne, z którymi się w pełni solidaryzuję.

Bardzo proszę o zajęcie stanowiska w przedstawionej sprawie.

Z poważaniem
Zdzisława Janowska

Oświadczenie złożone przez senatora Krzysztofa Jurgiel

Oświadczenie skierowane do ministra infrastruktury Krzysztofa Opawskiego

Przedstawiciele związków zawodowych reprezentujących pracowników Państwowego Przedsiębiorstwa Użyteczności Publicznej „Poczta Polska” zwrócili moją uwagę na problem dotyczący restrukturyzacji tego przedsiębiorstwa. Planowane przez dyrekcję Poczty Polskiej zmiany organizacyjne są bowiem powodem wielu wątpliwości. Przede wszystkim należy wskazać na plany zmiany liczby spółek prawa handlowego obsługujących Poczta Polska i bazujących na jej majątku i zwiększeniu jej z sześciu istniejących obecnie do czterdziestu sześciu. Wyprowadzenie majątku Poczty Polskiej do tak wielu spółek, które mają zapewnić funkcjonowanie przedsiębiorstwa, samo w sobie jest okolicznością bardzo niepokojącą.

Przedstawiciele związków zawodowych są również zdania, że proponowane zmiany organizacyjne doprowadzą w istocie do dezorganizacji funkcjonowania przedsiębiorstwa. Wskazać tu należy na projekt przekazania służby doręczeń do centrum ekspedycyjno-rozdzielczego i scentralizowania jej na szczeblu powiatu, jak również oddzielenia funkcji oddawczej i nadawczej w urzędzie. Niekorzystne jest również, zdaniem zainteresowanych, przekazanie administrowania oddziałami, filiami i urzędami pocztowymi tak zwanej sieci. Zarówno związkowcy, jak i przedstawiciele dyrekcji rejonowych urzędów pocztowych postulują zasadne, ich zdaniem, zmiany organizacyjne, mające według nich polegać na oparciu organizacji Poczty Polskiej na silnych strukturach regionalnych, z uwzględnieniem szesnastu dyrekcji wojewódzkich i jednostek lokalnych odpowiadających administracji powiatowej.

Na podstawie art. 20 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora zwracam się więc do Pana Ministra z prośbą o podjęcie działań w celu zmiany planów restrukturyzacji Państwowego Przedsiębiorstwa Użyteczności Publicznej „Poczta Polska” w kierunku wskazanym przez przedstawicieli związków zawodowych.

Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie złożone przez senatora Mariana Lewickiego

Oświadczenie skierowane do ministra infrastruktury Krzysztofa Opawskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Powodowany wystąpieniem Związku Zawodowego Pracowników Portu Lotniczego Warszawa Okęcie, pozwalam sobie na zwrócenie uwagi Pana Ministra na kwestie dotyczące daty przystąpienia do jednego z programów Eurocontrol, a mianowicie CRCO (Central Route Charges Office). Sam program, dotyczący systemu pobierania opłat nawigacyjnych, fakturowania i windykacji należności, nie wzbudza kontrowersji, jednakże wzbudzają je pewne istotne kwestie, o których będzie mowa dalej.

Otóż, według moich rozmówców, występują dwie grupy czynników przemawiających za wydłużeniem terminu aplikacji przedmiotowego programu.

Są to, po pierwsze, względy finansowe, do których można zaliczyć między innymi wzrost składki członkowskiej o kwotę około 1 miliona 500 tysięcy euro rocznie, nałożenie wydatków finansowych w związku z planami uruchomienia Terminala 2, zmiany walut przyjętych w rozliczeniach.

Po drugie, są to względy organizacyjne, związane z korelacją wprowadzanego właśnie informatycznego Zintegrowanego Systemu Zarządzania Przedsiębiorstwem w świetle wymagań, jakie określa Eurocontrol, i modelu taryfowego opartego na jednolitym systemie kalkulacji kosztów.

Biorąc powyższe pod uwagę, ZZP Portu Lotniczego Warszawa Okęcie, zatroskany o dobro przedsiębiorstwa, oczekuje – co wydaje się w pełni uzasadnione – przesunięcia terminu przystąpienia do CRCO z 1 stycznia 2006 r. na 10 października 2008 r.

Z poważaniem
Marian Lewicki

Oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Lipowskiego

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Marka Sadowskiego

Chciałbym zwrócić Pańską uwagę na fakt ignorowania przez pracowników tak poważnego resortu wystąpień senatora w bardzo ważnych sprawach dotyczących regionu częstochowskiego. Odnoszę to do pracowników, ale za ten bezwład, nazywany też bardziej dobitnie, odpowiada nie kto inny, tylko minister.

W dniu 5 kwietnia 2004 r. skierowałem do Pańskiego poprzednika pismo nr G.L.-V-645/INT-19/IV-04 wraz z załączonym ksero prasy, w którym chciałem przypomnieć i zapytać, kiedy zostanie zrealizowane przyrzeczenie ministra w sprawie przywrócenia w Częstochowie oddziału Krajowego Rejestru Sądowego. Szersza motywacja dotycząca naprawienia popełnionego przez resort błędu przedstawiana była w wyżej wymienionym piśmie.

Wiadomym mi jest, że w tej sprawie wystąpił też do ministra Grzegorza Kurczuka w dniu 2 kwietnia 2004 r., pismem S1.00651-12/04, przewodniczący Rady Gospodarczej przy Prezydencie Miasta Częstochowy, pan Tadeusz Jezierski.

Liczę, że mimo sytuacji, w jakiej przyszło Panu funkcjonować, zdecydowanym działaniem doprowadzi Pan do zrealizowania tego, tak istotnego zadania.

Z poważaniem
Grzegorz Lipowski

Oświadczenie złożone przez senatora Janusza Lorenza

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Marka Sadowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zabiegi o utworzenie w Olsztynie sądu apelacyjnego rozpoczęły się w roku 1990. Ówczesny wniosek prezesa Sądu Wojewódzkiego w Olsztynie, Romana Czernieckiego, poparł wojewoda olsztyński Roman Przedwojski, prokurator wojewódzki w Olsztynie Stanisław Ruszkowski i prezydent miasta Olsztyna Jerzy Bukowski. Przytaczane wówczas argumenty okazały się jednak mało przekonujące.

Osobiste starania o realizację tego zamysłu rozpocząłem praktycznie z chwilą objęcia stanowiska wojewody olsztyńskiego, czyli w roku 1993.

W tym okresie prowadzone były intensywne, wspierane przez prezesa Sądu Okręgowego w Olsztynie, starania o utworzenie w Olsztynie sądu apelacyjnego i prokuratury apelacyjnej. Poczynione zostały nawet pewne kroki na rzecz organizacji siedziby wspomnianych organów w budynku przy ulicy Emilii Plater w Olsztynie – taki był jedyny warunek postawiony wtedy podczas osobistej wizyty w Olsztynie przez pana ministra Kubickiego. Niestety, wraz z wymianą władz wojewódzkich w 1997 r. wszystkie działania obywatelskie i gospodarcze zostały spowolnione i wręcz wyhamowane. Tym samym dziesiątki pism i praca na rzecz atmosfery przyjaznej sprawie nie przyniosły pożądanego skutku. Kolejna próba, która miała miejsce w roku 2000, mimo iż wspierana przez zarząd województwa, sejmik i parlamentarzyistów, również była bezskuteczna. Rok później interpelację w tej sprawie skierowałem do ówczesnego premiera Jerzego Buzka – także bez efektu. W grudniu 2002 r. ponownie z inicjatywą utworzenia sądu apelacyjnego wystąpili wojewoda warmińsko-mazurski, marszałek, zarząd województwa i sejmik. Poparcie deklarował Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, prezydent miasta Olsztyna, Okręgowa Rada Adwokacka i Okręgowa Izba Radców Prawnych w Olsztynie. Działań nie podjął także, mimo deklarowanej ogromnej życzliwości dla sprawy, minister Grzegorz Kurczuk, do którego występowałem w roku 2003.

Szanowny Panie Ministrze, mówiąc o województwie warmińsko-mazurskim, mówimy o bardzo dużym województwie, o województwie, z którego do sądów okręgowych w apelacji białostockiej wpłynęło na przykład w 2002 r. pięćdziesiąt dziewięć tysięcy spraw. Stanowi to 6,6% wpływu spraw ogółem w Polsce i ponad 50% spraw rozpatrywanych przez apelację białostocką. Sąd Okręgowy w Olsztynie stanowi blisko połowę całej apelacji białostockiej nie tylko pod względem wpływu spraw, ale także liczby zatrudnionych osób i podległych sądów rejonowych.

Już w kontekście województwa olsztyńskiego projekt powołania w jego stolicy – Olsztynie – sądu apelacyjnego był zasadny. W chwili obecnej rozległość obszarowa województwa warmińsko-mazurskiego i liczba ludności w regionie czyni utworzenie w Olsztynie sądu apelacyjnego i prokuratury apelacyjnej wręcz koniecznym, także ze względu na usytuowanie geopolityczne po wejściu Polski do Unii Europejskiej.

Działające obecnie w województwie warmińsko-mazurskim dwie apelacje z siedzibami w Gdańsku i Białymstoku swą lokalizacją nastroczają wiele problemów. Duża odległość i brak dogodnych połączeń komunikacyjnych, a także koszty stanowią poważny problem przede wszystkim dla uczestników postępowania, ale także dla sądów. Są także częstym powodem kłopotów ze znalezieniem przedstawiciela procesowego.

Pragnę tu nadmienić, że na wykorzystanie i zagospodarowanie wciąż oczekuje, piękny, dostojny i w dobrym stanie technicznym, obiekt zabytkowy położony w centrum miasta Olsztyna przy ulicy Emilii Plater 1. Budynek ten, pozostający w zasobach Skarbu Państwa, mający powierzchnię ponad 10 000 m wykorzystywany jest aktualnie tylko w jednej trzeciej części przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie. Niewłaściwe byłoby pozostawienie około 7000 m powierzchni bez właściwego zagospodarowania lub przeznaczenie jej na wiele różnych celów. Ujmowałoby to powadze zlokalizowanego tu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. W pełni uzasadnione zatem jest umieszczenie tu kolejnych organów związanych z wymiarem sprawiedliwości, tak aby obiekt ten pozostał w jednym resorcie.

Inicjatywie tej przychylnie jest kierownictwo mieszczącego się obecnie w tym budynku Wojewódzkiego Najwyższego Sądu Administracyjnego w Olsztynie.

Nie jest to jednak jedyna możliwa lokalizacja. Na terenie miasta znajdują się także niewykorzystane budynki z zasobu Agencji Mienia Wojskowego.

Za utworzeniem w Olsztynie sądu apelacyjnego i prokuratury apelacyjnej przemawiają także argumenty historyczne. W Olsztynie do końca roku 1950 istniał sąd apelacyjny. Obejmował on swoim

obszarem Sąd Okręgowy w Elku z Wydziałem Zamiejscowym w Suwałkach (Sądy Grodzkie w Augustowie, Elku, Gołdapi, Grajewie, Olecku i Suwałkach), Sąd Okręgowy w Giżycku (Sądy Grodzkie w Bartoszych, Giżycku, Kętrzynie, Mrągowie, Pisz, i Węgorzewie), Sąd Okręgowy w Mławie (Sądy Grodzkie w Ciechanowie, Działdowie, Makowie Mazowieckim, Mławie, Nidzicy i Przasnyszu), Sąd Okręgowy w Olsztynie (Sądy Grodzkie w Braniewie, Morągu, Ornecie, Pasłęku i Suszu). Obszar olsztyńskiego sądu apelacyjnego w znacznej mierze mógłby się pokrywać z obszarem byłej apelacji olsztyńskiej.

Olsztyn dysponuje wysoko wykwalifikowaną kadrą – liczba sędziów okręgowych w Olsztynie i sąsiednich okręgach zapewnia niezbędną kadrę orzecznictwa – a także zaplecze w postaci Wydziału Prawa na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim. Utworzenie tu sądu apelacyjnego to potężna oszczędność i jednocześnie silny bodziec rozwojowy dla miasta i regionu.

To jest niezwykle ważna dla nas wszystkich sprawa. Inicjatywa ta popierana jest nie tylko przez całe środowisko palestry, ale także przez parlamentarzystów, władze wojewódzkie i samorządowe. Oczekiwania te wynikają przede wszystkim z potrzeb społeczeństwa regionu. Bardzo zatem proszę, by zechciał Pan, Panie Ministrze, wnikliwie zapoznać się z wieloletnią historią naszych starań o utworzenie w Olsztynie sądu apelacyjnego oraz prokuratury apelacyjnej i uznać przedstawianą argumentację. Proszę o wydanie pozytywnej decyzji. Wzmocni ona pozycję rządu premiera Belki, który gorąco wspieram. Utwierdzi także społeczeństwo w przekonaniu, iż jest to rząd przełomu, dla którego najważniejsze jest dobro Polski i Polaków.

Łączę wyrazy szacunku
Janusz Lorenz

Oświadczenie złożone przez senatora Mirosława Lubińskiego

Oświadczenie skierowane do ministra infrastruktury Krzysztofa Opawskiego

Biorąc pod uwagę zapisy dotyczące koncepcji polityki przestrzeganego zagospodarowania kraju, ujęte w „Monitorze Polskim” nr 26 poz. 432 z 16 sierpnia 2001 r., chciałbym uzyskać jednoznaczną odpowiedź na temat następujących kwestii.

Po pierwsze, jaki jest aktualny stan prawny dotyczący przedmiotowej „Koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju”, opublikowanej w „Monitorze Polskim” nr 26 poz. 432 z 2001 r., a konkretnie zapisu z rozdziału V, dotyczącego krajowego systemu infrastruktury technicznej, punkt 1.1. „Korytarze paneuropejskie”? Tam między innymi czytamy, że na konferencji w Helsinkach zarekomendowano do dalszych studiów, jako propozycje dodatkowe, utworzenie dwóch dodatkowych korytarzy, jeden to Świnoujście – Szczecin – granica południowa – Czechy. To korytarz kandydujący do uzyskania statusu i numeru korytarza europejskiego, odpowiadający planowanej autostrady A3. Tyle „Monitor Polski” z 2001 r. nr 26 poz. 432, strona 562. Czy ten korytarz jest przewidziany do realizacji i w jakim terminie, ewentualnie czy planowana jest do realizacji sama autostrada A3?

Druga kwestia dotyczy budowy drogi ekspresowej, alternatywnej do planowanej autostrady A3. Planowany przebieg tej drogi wskazuje na pozostawienie ośrodka wałbrzyskiego bez dobrego skomunikowania, co jest sprzeczne z założeniami ujętymi w „Monitorze Polskim” nr 26 poz. 432 z 16 sierpnia 2001 r. Chodzi o punkt 3.2 na stronie 542, gdzie czytamy: otwarty system przestrzenny kraju XXI wieku – elastyczny model równoważenia rozwoju polskiej przestrzeni, który między innymi przewiduje w pierwszych dziesięcioleciach XXI wieku stworzenie sieci ponadregionalnych ośrodków równoważenia rozwoju, wśród których jest także Wałbrzych. Ponadto na stronie 556, w punkcie 3 czytamy, że polityka selektywnej restrukturyzacji określa wprost jako konieczną restrukturyzację Wałbrzyskiego Okręgu Przemysłowego, a także restrukturyzację obszarów górskich, to jest powyżej poziomu 350 m n.p.m., a więc praktycznie całego powiatu wałbrzyskiego.

Dlaczego więc przebieg drogi ekspresowej jest sprzeczny z tymi założeniami, co wpływa niekorzystnie na skomunikowanie z funkcjonującą Wałbrzyską Specjalną Strefą Ekonomiczną oraz zdecydowanie pogarsza możliwości dalszego rozwoju tak samej strefy, jak i całego regionu wałbrzyskiego?

Jakie są zamierzenia Ministerstwa Infrastruktury dotyczące zapewnienia dobrego skomunikowania Wałbrzyska z projektowaną drogą szybkiego ruchu S3 po śladzie autostrady A3?

Mirosław Lubiński

Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Mańkuta

Oświadczenie skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Ryszarda Kalisza

Szanowny Panie Ministrze!

Wejście polski do UE oznacza między innymi wzrost liczby zadań województw w zakresie zarządzania komponentem wojewódzkim ZPORR. Na przykładzie Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Wojewódzkiego pragnę przedstawić problem braku odpowiedniego zabezpieczenia etatowego urzędów wojewódzkich do wykonywania tych zadań.

Po pierwsze, urząd wojewódzki pełniący funkcję instytucji pośredniczącej w zarządzaniu komponentem wojewódzkim ZPORR posiada wyodrębnione komórki organizacyjne, to jest Biuro Zarządzania Funduszami Europejskimi oraz w Wydziale Finansów i Budżetu – Oddział Kasowej Obsługi Przepływu Środków Unii Europejskiej.

Docelowa struktura organizacyjna tych komórek, aby mogła spełnić standardy określone przez instytucję zarządzającą ZPORR (MGPIPS) i osiągnąć pełną zdolność operacyjną, wymaga uzupełnienia liczby stanowisk pracy, co wiąże się z dodatkowym zatrudnieniem i pozyskaniem na ten cel etatów. Ponieważ w ramach urzędu wojewódzkiego istnieje ograniczona możliwość przesuwania pracowników z innych wydziałów, konieczne jest pozyskanie dodatkowych etatów z budżetu państwa.

W tej sprawie urząd występował dwukrotnie do MSWiA – pismo z dnia 24 lutego 2003 r. i 25 maja 2003 r., znak: BDG III 312-1-4/03, o przyznanie trzydziestu pięciu etatów. Do dzisiaj sprawa nie została przez MSWiA rozstrzygnięta i etaty nie zostały przyznane.

Po drugie, brakuje aktu wykonawczego – rozporządzenia – do ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz ustawy o uruchamianiu środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej – DzU nr 93 poz. 890 z 30 kwietnia 2004 r. – który ma określić tryb i terminy przekazywania zwrotu pożyczek do budżetu państwa. Powoduje to obecnie brak możliwości skorzystania z tej formy pomocy i w konsekwencji korzystania ze środków pomocy technicznej. Utrudnia to możliwość sfinansowania kosztów wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na podstawie kontraktu oraz wykorzystania tych środków na zakup sprzętu komputerowego i biurowego, przeszkolenie pracowników oraz działania informacyjno-promocyjne ZPORR.

Po trzecie, niejasna jest możliwość refundowania z pomocy technicznej kosztów wynagrodzenia pracowników korpusu służby cywilnej zaangażowanych we wdrażanie ZPORR, dla których środki na wynagrodzenia zagwarantowano w ustawie budżetowej na 2004 r., w kontekście przepisów ustawy o finansach publicznych – art. 62 i 68-69 oraz §14 rozporządzenia ministra finansów z dnia 29 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej jednostek budżetowych, zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych oraz szczegółowych zasad i terminów rocznych rozliczeń i wpłat do budżetu przez zakłady budżetowe i gospodarstwa pomocnicze jednostek budżetowych, DzU z dnia 31 grudnia 2000 r.

Po czwarte, występujące opóźnienie w przyjęciu i podpisaniu porozumienia w sprawie zarządzania finansowego w procesie wdrażania ZPORR utrudnia przygotowanie przez urząd wojewódzki odpowiednich, wymaganych procedur. W konsekwencji może mieć to wpływ na opóźnienie procesu wdrażania ZPORR w województwie warmińsko-mazurskim, jak też w innych województwach.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o wsparcie etatowe urzędu wojewódzkiego w Olsztynie, w ten sposób ułatwione byłoby wdrożenie Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego.

Z poważaniem
Władysław Mańkut

Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Mańkuta

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki i pracy, pełniącego obowiązki ministra zdrowia Jerzego Hausnera

W ostatnim czasie zgłosiła się do mnie grupa kolektorów fizycznych spółki Totalizator Sportowy, która przedstawiła mi nierozwiązany od lat problem przestrzegania przez tę spółkę przepisów prawa pracy w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy w kolekturach fizycznych, tak zwanych ulicznych kioskach.

Zapoznałem się również z korespondencją prowadzoną w latach 2002–2003 przez jedną z redakcji ogólnopolskich dzienników z Państwową Inspekcją Pracy – Okręgowy Inspektorat Pracy w Warszawie. Korespondencja ta dotyczyła przestrzegania przez spółkę Totalizator Sportowy przepisów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy w stosunku do kolektorów fizycznych wykonujących pracę na podstawie umów cywilnoprawnych. Z przedstawionej korespondencji wynika, że w stosunku do wyżej wymienionej grupy zawodowej zdaniem PIP stosuje się przepisy zawarte w kodeksie pracy i aktach wykonawczych, na przykład rozporządzeniu ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.

Niezależnie od negatywnego stanowiska kolektorów fizycznych co do przestrzegania przez spółkę Totalizator Sportowy wyżej wymienionych przepisów nietrudno nie zauważyć, że wiele kiosków ulicznych należących do tej spółki, ze względu na swoją konstrukcję, usytuowanie itp., nie jest w stanie sprostać wymogom, jakie stawiają przepisy w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy tego typu obiektom. Zatem bez wątpienia mamy do czynienia z sytuacją, w której grupa ponad tysiąca osób w całej Polsce wykonuje pracę w warunkach niedopuszczalnych z punktu widzenia wymogów prawa.

Fakt, że wiele z tych kiosków jest bardzo starych, nie usprawiedliwia tej sytuacji. Dodatkowo obecna trudna sytuacja na rynku pracy nie stanowi zachęty dla pracowników, kolektorów, w dochodzeniu swoich praw.

Dlatego zaskakuje mnie stanowisko okręgowego inspektoratu pracy z 2003 r., zaaprobowane przez Główny Inspektorat Pracy PIP w piśmie z dnia 22 sierpnia 2003 r. nr GNP/69/0560-282/03, z którego wynika, że kolektorzy – osoby fizyczne świadczące usługi na rzecz spółki Totalizator Sportowy – w sytuacji, kiedy spółka nie zapewnia im bezpiecznych warunków pracy, mogą zwrócić się o pomoc do Państwowej Inspekcji Pracy – okręgowego inspektoratu pracy właściwego ze względu na siedzibę pracodawcy.

W moim przekonaniu, co już wyrażone było w kierowanej do Państwowej Inspekcji Pracy korespondencji, obowiązkiem Państwowej Inspekcji Pracy jest z urzędu ochrona praw tej grupy zawodowej w zakresie warunków pracy.

Dlatego też pytam Pana Ministra, w gestii którego leżą sprawy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy:

Czy w latach 2003–2004 Państwowa Inspekcja Pracy z urzędu przeprowadziła jakąkolwiek kontrolę w spółce Totalizator Sportowy w zakresie przestrzegania przepisów bhp w stosunku do kolektorów fizycznych wykonujących pracę w kolekturach Totalizatora Sportowego?

Ile w latach 2003–2004 wpłynęło do PIP skarg, ze strony kolektorów fizycznych, dotyczących nieprzestrzegania przez spółkę Totalizator Sportowy przepisów bhp i w jaki sposób zostały one rozpatrzone?

Czy w bieżącym roku PIP zamierza przeprowadzić kompleksową, lub doraźną, kontrolę przestrzegania przez Totalizator Sportowy przepisów bhp w stosunku do kolektorów fizycznych?

Władysław Mańkut

Oświadczenie złożone przez senator Janinę Sagatowską

Oświadczenie skierowane do ministra edukacji narodowej i sportu Mirosława Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Od dłuższego czasu odbieram liczne postulaty, w tym w formie uchwał rad gmin, dotyczące zmiany sposobu naliczania wysokości subwencji oświatowej dla gmin na prowadzenie publicznych szkół podstawowych i gimnazjów i jej zwiększenia, tak aby pokrywała ona w całości rzeczywiste koszty prowadzenia tych szkół. W pełni je popieram.

Samorządy podnoszą bowiem kwestię, że otrzymywana z budżetu państwa subwencja oświatowa już od kilku lat nie pokrywa w pełni kosztów prowadzenia przez gminy publicznych szkół podstawowych i gimnazjów. Niedobory w niektórych samorządach sięgają ogromnych już kwot jak na możliwości gminnych budżetów. Samorządy dysponują nawet szczegółowymi wyliczeniami kosztów prowadzenia szkół – płace, utrzymanie obiektów – i sygnalizują, że we wrześniu zabraknie środków na wypłatę wynagrodzeń nauczycielom.

Zapytuję więc uprzejmie Pana Ministra, czy rząd i resort zamierzają przeciwdziałać tym niekorzystnym zjawiskom poprzez odpowiednią zmianę sposobu naliczania wysokości subwencji oświatowej dla gmin i jej zwiększenie. Czy widzi pan taką potrzebę i jaka jest pana ocena tej sytuacji?

Z poważaniem
Janina Sagatowska

Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza

Oświadczenie skierowane do ministra infrastruktury Krzysztofa Opawskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Oddany do użytku w roku 2003 nowy most w Zegrzu tylko w nieznaczny sposób poprawił komunikację Warszawy z terenami rekreacyjnymi zlokalizowanymi nad Zalewem Zegrzyńskim. Nadal dla wszystkich użytkowników drogi krajowej nr 61 ogromnym utrudnieniem jest przejazd przez gminę Serock. Od wielu lat władze samorządowe podejmują działania na rzecz budowy obwodnicy w Serocku i dalszej modernizacji trasy w kierunku Warmii i Mazur. W wyniku współpracy z Generalną Dyrekcją Dróg Krajowych i Autostrad w roku ubiegłym rada miejska Serocka zmieniła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy, dostosowując go do potrzeb drogowców.

Budowa obwodnicy Serocka przyczyni się w sposób zasadniczy do usprawnienia ruchu na trasie Warszawa – Mazury. W związku z tym zwracam się o wsparcie tej inwestycji. Proszę też o przedstawienie mi stanowiska ministerstwa w tej sprawie.

Z poważaniem
Robert Smoktunowicz

Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Marka Sadowskiego

Moje kolejne spotkania z wyborcami, zwłaszcza z pracownikami sfery budżetowej, skutkują między innymi wnioskami o zmiany, które służyć mają poprawie funkcjonowania instytucji państwa. Treścią mojego oświadczenia jest wielokrotnie powtarzający się postulat utworzenia w Pile sądu okręgowego i prokuratury okręgowej. Zresztą wcześniej stosowny wniosek w tej sprawie skierował do pana ministra sprawiedliwości starosta pilski. Ponieważ znam realia pracy wymiaru sprawiedliwości, a więc sądu, prokuratury i Policji, ja także jestem osobiście przekonany o celowości takiego przedsięwzięcia. W Pile potrzebne są i sąd okręgowy, i prokuratura okręgowa.

Przemawia za tym to, że obecnie Prokuratura Rejonowa w Pile obejmuje swoim zasięgiem miasto Pilę i gminę Szydłowo, zaś pozostałe miasta i gminy powiatu, w liczbie siedmiu, podlegają jurysdykcji Prokuratury Rejonowej w Chodzieży i Prokuratury Rejonowej w Złotowie, te zaś podporządkowane są Prokuraturze Okręgowej w Poznaniu. Skutkuje to tym, że w dotychczasowym układzie organizacyjnym instytucji wymiaru sprawiedliwości mieszkańcy powiatu pilskiego i powiatów ościennych, aby dotrzeć do siedziby Sądu Okręgowego i Prokuratury Rejonowej w Poznaniu, zmuszeni są pokonać ponad 100 km.

Ponadto rośnie liczba spraw rejestrowanych w sądach i prokuraturach byłego województwa pilskiego. Jest ona dziś znacznie większa od liczby spraw rejestrowanych w innych ośrodkach posiadających status okręgowych, na przykład w Siedlcach, Gorzowie, Koninie. Poza tym od 1997 r. wzrosły zaległości w Sądzie Okręgowym w Poznaniu, gdzie nawet w tak zwanych sprawach aresztowych na wyznaczenie terminu rozprawy oczekuje się kilka miesięcy, a w przypadku odroczenia rozprawy kolejny termin wyznaczany jest średnio za pół roku. W rezultacie większość spraw w Sądzie Okręgowym w Poznaniu – zarówno karnych, cywilnych, gospodarczych, jak i rejestrowych – nie jest rozpoznawana w przyjętej w Unii Europejskiej normie „rozsądnych” terminów. Jest to szczególnie bulwersujące w wypadku spraw ciężkich przestępstw przeciwko życiu, głównie zabójstw. A więc także potrzeba dostosowywania praktyki prawnej do standardów europejskich jednoznacznie przemawia za utworzeniem tych ponadpowiatowych jednostek.

Warto podkreślić, że funkcjonowanie Sądu Okręgowego i Prokuratury Okręgowej w Poznaniu w aktualnym kształcie organizacyjnym i z aktualnym zasięgiem terytorialnym powoduje bardzo znaczne i zbędne koszty funkcjonowania podległych jednostek. Do Poznania na rozprawy i w innych celach procesowych podróżują oskarżeni, świadkowie, obrońcy i pełnomocnicy, prokuratorzy i policjanci konwojujący oskarżonych nie tylko z powiatu pilskiego, ale również chodzieskiego, węgrowskiego, złotowskiego i czarnkowsko-trzcianeckiego. Jednocześnie Sąd Okręgowy i Prokuratura Okręgowa, z uwagi na wielkość obsługiwanego terytorium, ilość rozpatrywanych spraw oraz liczbę zatrudnionych, stały się „niesterowalnymi molochami”, co nie pozostaje bez wpływu na jakość i efektywność ich pracy.

Dla sprawy realizacji pomysłu powołania wymienianych wcześniej jednostek ważne jest to, że Pila posiada dobre warunki lokalowe oraz jest przygotowana kadrowo do powołania zarówno sądu okręgowego, jak i prokuratury okręgowej.

Od siebie do tego wszystkiego dodam to, że w sytuacji znacznego bezrobocia ewentualne zatrudnienie kadry urzędniczej w obu instytucjach ograniczyłoby, choćby w minimalnym stopniu, to zjawisko, odczuwalne szczególnie po likwidacji w Pile urzędów administracji stopnia wojewódzkiego i jednostek wojzkowych.

Pytanie moje adresowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP brzmi: czy możliwe jest utworzenie w Pile sądu okręgowego i prokuratury okręgowej, a jeśli tak, to w jakiej perspektywie czasowej?

Henryk Stokłosa

Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę

Oświadczenie skierowane do ministra środowiska Jerzego Swatonia

Poważny niepokój samorządowców okręgu wyborczego, który w Senacie reprezentuję, budzi projekt likwidacji wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej. Nakłada się na to zaniepokojenie wywołane systematycznym spadkiem przychodów z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych i osób prawnych, a jest to proces, na który gminy nie mają wpływu. Równocześnie na jednostki podstawowe nakładane są nowe, wymagające dodatkowych środków zadania, między innymi z zakresu pomocy społecznej. Te i inne powinności, którym powinny sprostać gminy, już teraz ograniczają możliwości realizacji zaplanowanych zadań inwestycyjnych. Średnio na te wydatki gminy mogą przeznaczyć co najwyżej do 5% uchwalanego budżetu.

W ocenie samorządowców likwidacja wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej spowoduje dalsze zubożenie gmin i, co gorsze, pozbawi te gminy możliwości korzystania z unijnych funduszy celowych, gdzie zawsze niezbędny jest wkład własny.

Innymi słowy wieś boi się, że przyjęcie projektu może skazać ją na trwałą marginalizację cywilizacyjną. Że wejście do Unii Europejskiej, którego wieś się obawiała, a które miało stać się początkiem potrzebnych i oczekiwanych przemian, żadnym impulsem nie będzie. Więcej – nie będzie nim z przyczyn zawinionych, zawinionych przez krótkowzroczność decydentów szczebla centralnego.

W świetle tych obaw, a także opinii wójtów, burmistrzów, działaczy samorządowych, wyrażonych między innymi w formie stanowiska Stowarzyszenia Gmin i Powiatów Nadnoteckich, chciałbym zadać Panu Ministrowi Środowiska dwa pytania.

Po pierwsze, o to, czy nie byłoby warto odstąpić od projektu likwidacji wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej?

Po drugie, o to, czy resorty nie powinny wdrożyć rządowego systemu wspierania gmin w ich zabiegach o unijne fundusze inwestycyjne?

Henryk Stokłosa

Oświadczenie złożone przez senator Alicję Stradomską

Oświadczenie skierowane do ministra kultury Waldemara Dąbrowskiego

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zainteresowanie się poniższym problemem. Oczekuje jednocześnie wiążącej odpowiedzi co do planów resortu zdążających do rozwiązania tego problemu.

Zgodnie z art. 95 ustawy budżetowej na rok 2004, DzU 2004 r. nr 17 poz. 67, ze środków specjalnych gromadzonych przez państwowe jednostki budżetowe dokonuje się wpłat do budżetu państwa w wysokości 40% planowanych wpływów. Przepis ten objął również środki specjalne gromadzone przez szkoły i placówki dydaktyczne na podstawie art. 79 ust. 2a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty – DzU, 1996 r., nr 67 poz. 329 z późniejszymi zmianami.

Przepis ten pozwala szkołom i placówkom artystycznym uzyskiwać środki finansowe z tytułu działalności usługowej, wydawniczej, szkoleniowej oraz innych źródeł określonych w przepisach o finansach publicznych. Środki te, gromadzone na rachunkach środków specjalnych, przeznaczone są zgodnie ze wspomnianym przepisem na poprawę warunków realizacji ustawowych i statutowych zadań szkoły lub placówki, to jest kształcenie artystyczne młodzieży. W większości przypadków środki te wykorzystuje się do zakupów materiałów niezbędnych do praktycznej nauki zawodów artystycznych, takich jak techniki rzeźbiarskie, malarstwo czy tkactwo artystyczne.

W przypadku niezarezerwowania środków na te cele w budżecie placówki – przypadek ZPSP w Kielcach – zakupy materiałów dokonywane muszą być ze wspomnianych środków specjalnych.

Utrzymanie zapisu o obligatoryjnych wpłatach w wysokości 40% musi powodować w konsekwencji obniżenie poziomu kształcenia młodych artystów, jak również spadek liczby wykonywanych prac, co wiąże się z wtórnym obniżeniem wpływów środków specjalnych z ich sprzedaży.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o pilne podjęcie kroków zmierzających do rozwiązania tego problemu i poinformowanie mnie o zamierzonych działaniach.

Z poważaniem
Alicja Stradomska

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Marka Sadowskiego

Nie od dziś system działania wymiaru sprawiedliwości jest powszechnie poddawany krytyce. Dotyczy to zwłaszcza zjawiska znacznej przewlekłości w postępowaniu sądowym. Jak długo trzeba czekać na rozstrzygnięcie, miał z pewnością okazję przekonać się niejeden obywatel.

Do takich należy pan Jan Rogowski, od którego przyjąłem skargę na opieszałość sądu.

Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem dotyczącym sprawy sądowej pana Jana Rogowskiego zamieszkałego pod adresem: ulica Wyspiańskiego 6, 32-840 Zakliczyn. Czy istnieje możliwość przyspieszenia postępowania sądowego w celu doprowadzenia do wydania wyroku? Sprawa dotyczy odszkodowania powypadkowego – sygn. akt I C 227/01 – a toczy się w Sądzie Okręgowym w Nowym Sączu.

8 kwietnia bieżącego roku minęło sześć lat od wypadku, jaki miał miejsce w Siennej koło Gródka nad Dunajcem. Winnym tego wypadku w całej rozciągłości uznany został Rejon Dróg Publicznych w Nowym Sączu, natomiast po zmianach administracyjnych kraju w roku 1999 odpowiedzialność za skutki przejął wojewoda małopolski. Mimo iż minęło tyle czasu od wspomnianego zdarzenia, zakończenia sprawy nie widać. Ostatnia rozprawa miała miejsce półtora roku temu.

Zakończenie procesu jest z pewnością szansą na godne życie poszkodowanego oraz jego rodziny. Otrzymane zadośćuczynienia z tytułu wypadku pozwoli na nowo ułożyć życie, pomimo nieodwracalnego kalectwa – Zakład Medycyny Sądowej CMUJ orzekł czterdziestopięcioprocentowy uszczerbek na zdrowiu na skutek przebytego wypadku.

Prosząc o udzielenie informacji na temat aktualnego stanu postępowania i szans jego szybkiego zakończenia, z góry dziękuję za zainteresowanie się sprawą.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra środowiska Jerzego Swatonia

Szanowny Panie Ministrze!

Na trzydziestym piątym posiedzeniu Senatu RP zwróciłem się do ministra środowiska w sprawie rozważenia możliwości wprowadzenia myszołowa na listę zwierząt łownych. W odpowiedzi Pan Minister raczył zaznaczyć, iż obecnie dokonanie tej czynności nie jest możliwe wskutek braku dokładnych danych co do liczebności gatunku *Buteo buteo*.

Kilkanaście lat temu gatunek ten nie był chroniony, ale jego liczebność była utrzymywana na pewnym poziomie. Z chwilą zauważenia przez ornitologów znacznego spadku populacji myszołowa, został on objęty ochroną gatunkową. Od tej pory jednak populacja myszołowa wzrosła.

W związku z upłynięciem długiego czasu od mojego poprzedniego wystąpienia, uprzejmie proszę o wyjaśnienie, czy w przedmiotowej sprawie zaistniały zmiany uzasadniające wprowadzenie myszołowa na listę zwierząt łownych.

Będę wdzięczny za szczegółowe przedstawienie mi stanowiska Pana Ministra w tej kwestii.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra infrastruktury Krzysztofa Opawskiego

Szanowny panie Ministrze!

Zwracam się do Pana po raz kolejny z prośbą o rozpatrzenie sprawy dotyczącej rozwiązania komunikacyjnego na skrzyżowaniu drogi E4 z drogą powiatową Skrzyszów – Wola Rzędzińska – Lisia Góra.

Mimo wielu interwencji sprawa poprawy bezpieczeństwa na tym skrzyżowaniu nie posunęła się naprzód. W związku z tym zwracam się z prośbą o ponowne przeanalizowanie sprawy przez podległe Panu służby. Myślę, że decyzję w sprawie usprawnienia ruchu na wspomnianym skrzyżowaniu należałoby podjąć nie za biurkiem, a w terenie, gdzie będzie można stwierdzić faktyczne zagrożenie. Na wizytę kompetentnych służb oczekuję wraz ze starostą powiatu Tarnów i wójtami sąsiednich gmin.

Z poważaniem
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Jacka Sochy

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z coraz powszechniejszą krytyką zmian kadrowych w radach nadzorczych i zarządach spółek uprzejmie proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania.

Ile jest spółek skarbu państwa lub takich, w których skarb państwa ma większościowe udziały, i które są przez pana resort nadzorowane?

Według jakiego klucza odbywa się dobór członków rad nadzorczych takich spółek?

Czy jest prowadzona ewidencja członków ich rad nadzorczych i czy są przypadki zasiadania jednej osoby w kilku radach?

Jakie są wynagrodzenia członków tych rad i według jakich kryteriów są one ustalane?

Z poważaniem
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Marka Sadowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie mi informacji dotyczącej postępowania Prokuratury Rejonowej w Bochni w sprawie wypadku na przejeździe kolejowym w miejscowości Rzezawa, w którym stracił życie kierowca rajdowy Janusz Kulig, a w szczególności o podanie informacji, czy postępowanie dotyczące tej sprawy jest przez Prokuraturę Rejonową w Bochni prowadzone prawidłowo.

Z poważaniem
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senator Marię Szyszkowską

Oświadczenie skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Ryszarda Kalisza

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura dotarły niepokojące informacje o niezgodnym z konstytucją stosowaniu art. 57a ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej – DzU nr 147 poz. 1230, z późniejszymi zmianami. Zgodnie z tym artykułem funkcjonariusze straży pożarnej zobowiązani są do uzyskiwania zgody przełożonego na podejmowanie pracy poza służbą. Z informacji tych wynika, że na podstawie cytowanego przepisu niektórym funkcjonariuszom ogranicza się możliwość podejmowania dodatkowej pracy zarobkowej. Ograniczenia te są uzasadniane prewencyjnym przeciwdziałaniem korupcji w straży pożarnej.

Takie zastosowanie art. 57a ustawy jest niezgodne z art. 31 ust. 3 konstytucji, zgodnie z którym ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko wtedy, gdy są konieczne dla bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego, ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej oraz wolności i praw innych osób. Sądę, że nie ma związku między ograniczaniem konstytucyjnego prawa do pracy, w tym wypadku pracy dodatkowej, a zagrożeniami wskazanymi w art. 31 ust. 3 konstytucji. Również samo domniemanie wykorzystania autorytetu służbowego strażaków nie może stanowić uzasadnienia takiego ograniczenia prawa konstytucyjnego. Straż pożarna ze swej istoty nie prowadzi działań o charakterze policyjnym, a jej funkcjonowanie podobne jest do funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w przypadku której podobne ograniczenia zostały zlikwidowane.

Ponadto pozostawienie w wyłącznej kompetencji przełożonego decydowania o konstytucyjnych prawach i wolnościach podwładnych skutkuje podejmowaniem decyzji uznaniowych, zmiennych w czasie i mogących rodzić podejrzenia co do czystości ich intencji. Poza tym decyzje te dotyczą w większym stopniu szeregowych pracowników niż na przykład pracowników Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej sprawującej nadzór nad pracą podległych komend. Rodzi to podejrzenie, że chodzi nie o walkę z korupcją, ale zwalczanie konkurencji, na przykład w zakresie usług świadczonych przez rzeczoznawców.

Sądę, że ewentualne ograniczenia możliwości podejmowania pracy dodatkowej powinny dotyczyć wyłącznie sytuacji, w których może dochodzić do konfliktu interesów pomiędzy dobrem służby a prywatnym interesem strażaka.

Maria Szyszkowska

Uchwały Senatu RP
podjęte
na 62. posiedzeniu Senatu

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 maja 2004 r.

w sprawie zmian w składzie komisji senackich

Art. 1.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 Regulaminu Senatu, odwołuje:

- 1) senatorów: Andrzeja Chronowskiego, Zygmunta Cybulskiego, Zbigniewa Kulaka oraz senator Ewę Serocką z Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich,
- 2) senatorów: Janusza Bargieła, Bernarda Drzęźłę oraz Edmunda Wittbrodta z Komisji Spraw Zagranicznych,
- 3) senatorów: Władysława Mańkuta oraz Andrzeja Wielowieyskiego z Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych,
- 4) senatora Krzysztofa Jurgieła z Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych,
- 5) senatorów: Grzegorza Lipowskiego oraz Mieczysława Mietłę z Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury,
- 6) senator Czesławę Christową z Komisji Nauki, Edukacji i Sportu,
- 7) senatora Tadeusza Wnuka z Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej,
- 8) senatora Mariana Lewickiego z Komisji Ochrony Środowiska,
- 9) senatora Andrzeja Anulewicza z Komisji Emigracji i Polaków za Granicą.

Art. 2.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 Regulaminu Senatu, powołuje senatora Zbigniewa Gołąbka oraz senatora Zdzisława Jarmużka do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Art. 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 19 maja 2004 r.

w sprawie powołania Komisji Spraw Unii Europejskiej

Art. 1.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 1 Regulaminu Senatu, powołuje Komisję Spraw Unii Europejskiej w składzie

- Andrzej Anulewicz
- Janusz Bargieł
- Czesława Christowa
- Zygmunt Cybulski
- Bernard Drzęźła
- Henryk Dzido
- Genowefa Grabowska
- Krzysztof Jurgiel
- Zbigniew Kulak
- Grzegorz Lipowski
- Władysław Mańkut
- Mieczysław Mietła
- Ewa Serocka
- Jerzy Smorawiński
- Andrzej Wielowieyski
- Edmund Wittbrodt

Art. 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 maja 2004 r.

w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2004 r. ustawy o funduszach inwestycyjnych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) art. 2 pkt 31 otrzymuje brzmienie:

„31) inicjatorze sekurytyzacji – rozumie się przez to jednostkę samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub podmiot prowadzący działalność gospodarczą, zbywające funduszowi sekurytyzacyjnemu pulę wierzytelności albo zobowiązujące się do przekazywania funduszowi sekurytyzacyjnemu wszystkich świadczeń otrzymanych przez nie z określonej puli wierzytelności;”;
- 2) w art. 33 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „art. 231 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 228 ust. 1”;
- 3) w art. 46 w ust. 3, w art. 140 w ust. 7 oraz w art. 145 w ust. 2 wyrazy „art. 199” zastępuje się wyrazami „art. 196”;
- 4) w art. 46 w ust. 8 po wyrazach „papierów wartościowych” dodaje się wyrazy „i zarządzania cudzym pakietem papierów wartościowych na zlecenie”;
- 5) w art. 50 w ust. 1 dwukrotnie użyte wyrazy „25% kosztów” zastępuje się wyrazami „25% różnicy pomiędzy wartością kosztów ogółem a wartością kosztów zmiennych”;
- 6) w art. 50:
 - a) w ust. 2, 5, 6 i 7 użyty w różnym przypadku wyraz „wysokość” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „wartość”;
 - b) w ust. 7 wyrazy „kapitał własny” zastępuje się wyrazami „wartość kapitału własnego”;
- 7) w art. 50:
 - a) w ust. 3 wyrazy „kapitał własny” zastępuje się wyrazami „poziom kapitału własnego”;
 - b) w ust. 4 po wyrazie „zwiększania” dodaje się wyraz „poziomu”;
- 8) w art. 50 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

 - 1) rodzaje kosztów zmiennych, o które pomniejsza się koszty ogółem przy wyliczeniu minimalnego poziomu kapitału własnego, o którym mowa w ust. 1;
 - 2) wymogi kapitałowe towarzystwa, w tym minimalny poziom kapitału własnego, w zależności od wykonywanej przez towarzystwo działalności

- w celu ochrony interesów uczestników funduszy inwestycyjnych i uczestników zbiorczych portfeli papierów wartościowych oraz umożliwienia Komisji wykonywania nadzoru nad sytuacją finansową towarzystw.”;
- 9) w art. 65:
 - a) w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „praw majątkowych, o których mowa w art. 97 prawa o publicznym obrocie papierami wartościowymi” zastępuje się wyrazami „instrumentów pochodnych, w tym niewystandaryzowanych instrumentów pochodnych”;
 - b) w ust. 2 w pkt 8 wyrazy „i praw majątkowych określonych w art. 97 prawa o publicznym obrocie papierami wartościowymi,” zastępuje się wyrazami „, walut, instrumentów pochodnych, praw majątkowych, o których mowa w art. 145 ust. 1 pkt 6, instrumentów rynku pieniężnego, jednostek uczestnictwa lub tytułów uczestnictwa emitowanych przez instytucje wspólnego inwestowania z siedzibą za granicą –”;
- 10) w art. 71 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) oddziałem instytucji kredytowej, posiadającym siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli fundusze przydzielone do dyspozycji tego oddziału wynoszą co najmniej 100 000 000 zł albo”;
- 11) w art. 83 w ust. 4 dodaje się zdanie trzecie i czwarte w brzmieniu:

„Zaspokojenie zastawnika nie wymaga przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego, jeżeli zaspokojenie to następuje na podstawie umowy zastawu ustanowionego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. Nr 91, poz. 871). W takim przypadku fundusz dokonuje wypłaty na rachunek zastawnika kwoty należnej z tytułu odkupienia jednostek uczestnictwa.”;
- 12) art. 195 otrzymuje brzmienie:

„Art. 195.

 1. Na podstawie ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego i innych dokumentów związanych z nabyciem przez fundusz wierzytelności albo puli wierzytelności, fundusz sekurytyzacyjny może

- wystawiać sekurytyzacyjne tytuły egzekucyjne, jeżeli wierzytelność lub pula wierzytelności została nabyta od banku krajowego i wynika z czynności bankowej, z zastrzeżeniem ust. 2 – 5.
2. Jeżeli wierzytelność lub pula wierzytelności nabyta przez fundusz sekurytyzacyjny wynika z umowy kredytu, sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny może być wystawiony wyłącznie w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu.
 3. W razie niedotrzymania przez kredytobiorcę terminu spłaty kredytu sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny może być wystawiony, jeżeli kredytobiorca dopuszcza się zwłoki z zapłatą raty kredytu co najmniej za dwa okresy płatności.
 4. Przed wystawieniem sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego fundusz sekurytyzacyjny obowiązany jest wezwać do zapłaty dłużnika, w formie pisemnej, wyznaczając mu jednocześnie 14 - dniowy termin do uregulowania należności wobec funduszu, do wysokości kwoty określonej w wezwaniu.
 5. Do wezwania fundusz obowiązany jest dołączyć informację, iż po bezskutecznym upływie terminu określonego w wezwaniu, funduszowi będzie przysługiwało uprawnienie do wystawienia sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego oraz prowadzenia egzekucji na jego podstawie, po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności.
 6. W sekurytyzacyjnym tytule egzekucyjnym należy oznaczyć:
 - 1) fundusz sekurytyzacyjny, który go wystawił i na rzecz którego egzekucja ma być prowadzona;
 - 2) dłużnika zobowiązanego do zapłaty;
 - 3) wierzytelność nabytą przez fundusz;
 - 4) wysokość zobowiązań dłużnika wraz z odsetkami i terminami ich płatności;
 - 5) datę wystawienia sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego oraz wzmiankę o wymagalności dochodzonego roszczenia.
 7. Sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny należy opatrzyć pieczęcią funduszu sekurytyzacyjnego, pieczęcią towarzystwa zarządzającego tym funduszem oraz podpisami osób uprawnionych do działania w imieniu funduszu.”;
- 13) po art. 195 dodaje się art. 195a – 195c w brzmieniu:
- „Art. 195a.
1. Sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny może być podstawą egzekucji prowadzonej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności wyłącznie przeciwko osobie będącej dłużnikiem sekurytyzowanej wierzytelności albo dłużnikiem z tytułu zabezpieczenia sekurytyzowanej wierzytelności, jeżeli wyraziła ona zgodę na przelew wierzytelności przez bank krajowy na rzecz towarzystwa tworzącego fundusz sekurytyzacyjny lub na fundusz sekurytyzacyjny i złożyła pisemne oświadczenie o poddaniu się egzekucji na rzecz wskazanego funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność, a roszczenie objęte tytułem wynika bezpośrednio z sekurytyzowanej wierzytelności lub jej zabezpieczenia.
 2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, powinno określać kwotę zadłużenia, do której fundusz sekurytyzacyjny może wystawić sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny oraz termin, do którego fundusz może wystąpić o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności.
 3. Sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny może również obejmować egzekucję wydania rzeczy przez dłużnika, w przypadku gdy ustanowiono zastaw rejestrowy lub dokonano przeniesienia własności w celu zabezpieczenia wierzytelności banku krajowego, nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.
- Art. 195b.
1. Sekurytyzacyjny tytuł egzekucyjny może być także podstawą egzekucji przeciwko osobie trzeciej, gdy osoba ta przejmie dług z sekurytyzowanej wierzytelności, o której mowa w art. 195a.
 2. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności sąd rozpoznaje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni od jego złożenia. Przed nadaniem klauzuli wykonalności sąd wezwie dłużnika w celu jego wysłuchania.
- Art. 195c.
1. W przypadku nabycia przez fundusz sekurytyzacyjny wierzytelności albo puli wierzytelności zabezpieczonych hipoteką lub zastawem rejestrowym sąd prowadzący księgę wieczystą lub rejestr zastawów, na wniosek funduszu o wpis zmiany dotychczasowego wierzyciela, dokonuje wpisu w księdze wieczystej lub w rejestrze zastawów o zmianie wierzyciela, na rzecz którego była ustanowiona hipoteka lub zastaw rejestrowy. Fundusz składając wniosek do sądu dołącza wyciąg z ksiąg rachunkowych, podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym, potwierdzający nabycie przez fundusz sekurytyzacyjny wierzytelności albo puli wierzytelności zabezpieczonych hipoteką lub zastawem rejestrowym.

2. Wpis, o którym mowa w ust. 1, podlega opłacie stałej w wysokości 100 zł.”;
- 14) w art. 256 w ust. 2 w pkt 5 wyrazy „art. 256 ust. 2” zastępuje się wyrazami „art. 253 ust. 2”;
- 15) w art. 280 w ust. 1 w pkt 6 wyrazy „art. 229” zastępuje się wyrazami „art. 226”;
- 16) w art. 297 wyrazy „art. 229 ust. 2” zastępuje się wyrazami „art. 227 ust. 2”;
- 17) w art. 303 w pkt 1, w pkt 10 wyraz „utworzone” zastępuje się wyrazem „działające”;
- 18) w art. 303 w pkt 2 w lit. a:
- a) w zdaniu wstępnym skreśla się wyrazy „i d”,
 - b) w lit. c po wyrazie „(pożyczek)” dodaje się wyrazy „– do wysokości niespłaconej części udzielonych kredytów (pożyczek)”,
 - c) skreśla się lit. d;
- 19) w art. 303 w pkt 2 w lit. b, ust. 4d otrzymuje brzmienie:
„4d. Zasady wymienione w ust. 4 pkt 15 lit. c nie mają zastosowania do przychodów ze zbycia wierzytelności w części dotyczącej odsetek, w tym odsetek skapitalizowanych od kredytów (pożyczek).”;
- 20) w art. 303 w pkt 2 w lit. c, ust. 9 otrzymuje brzmienie:
„9. Przepisu ust. 4 pkt 15 lit. c nie stosuje się do otrzymanych kwot spłat kredytów (pożyczek), nieprzekazanych funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny – po upływie 5 dni roboczych od dnia wymagalności ich przekazania.”;
- 21) w art. 303 w pkt 3, w ust. 1h pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:
- „2) strata ze zbycia funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek), stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą uzyskaną ze zbycia a wartością wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) – do wysokości uprzednio utworzonej na tę część wierzytelności rezerwy zaliczonej do kosztów uzyskania przychodów, zgodnie z niniejszą ustawą,
 - 3) przekazane funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny:
 - a) pożytki z sekurytyzowanych wierzytelności,
 - b) kwoty główne z sekurytyzowanych wierzytelności,
 - c) kwoty uzyskane z tytułu realizacji zabezpieczeń sekurytyzowanych wierzytelności – objęte umową o subpartycypację.”;
- 22) w art. 303 w pkt 3 w zdaniu wstępnym po wyrazach „w art. 15” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. a i dodaje się lit. b w brzmieniu:
„b) po ust. 1o dodaje się ust. 1p w brzmieniu:
„1p. Przepisów ust. 1h pkt 2 i 3 nie stosuje się do otrzymanych kwot spłat kredytów (pożyczek), nieprzekazanych funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny – po upływie 5 dni roboczych od dnia wymagalności ich przekazania.”;”;
- 23) w art. 303 w pkt 4, w lit. e skreśla się wyrazy „w tym umową o subpartycypację.”;
- 24) w art. 305 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) w art. 39b po pkt 11 dodaje się pkt 11a w brzmieniu:
„11a) inwestycji środków Funduszu w jednostki uczestnictwa funduszy rynku pieniężnego, o których mowa w art. 178 ustawy z dnia ... o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr..., poz.).”;
- 25) w art. 305 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) art. 39e otrzymuje brzmienie:
„Art. 39e.
1. Okresowo wolne środki Funduszu, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, Bank Gospodarstwa Krajowego może lokować:
1) w innych bankach,
2) w jednostki uczestnictwa funduszy rynku pieniężnego.
2. Suma lokat, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w jednym banku lub grupie banków powiązanych ze sobą kapitałowo lub organizacyjnie, nie może przekroczyć 25 % okresowo wolnych środków Funduszu.
3. Wysokość środków Funduszu przeznaczonych na lokaty, o których mowa w ust. 1 pkt 1, Bank Gospodarstwa Krajowego uzgadnia z ministrem właściwym do spraw transportu.”;
- 26) w art. 312 w pkt 1 w zdaniu wstępnym po wyrazach „w art. 4” dodaje się wyrazy „w ust. 1”;
- 27) w art. 312 w pkt 2, w art. 92a w ust. 5 w pkt 1 wyrazy „zbył w sposób, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 3,„ zastępuje się wyrazami „uprzednio przeniósł” oraz wyraz „lub” zastępuje się wyrazem „albo”;

- 28) w art. 312 w pkt 2, w art. 92a w ust. 5 w pkt 5 wyrazy „przez podmioty emisyjne” zastępuje się wyrazami „przez jakikolwiek podmiot emisyjny”;
- 29) w art. 312 w pkt 2, w art. 92a w ust. 6 w pkt 3 skreśla się wyraz „emisyjne”;
- 30) w art. 312:
- a) w pkt 2:
 - zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
„art. 92a otrzymuje brzmienie:”,
 - skreśla się art. 92b i 92c,
 - b) dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) po art. 92a dodaje się art. 92b i 92c w brzmieniu:
„Art. 92b.
1. Bank prowadzi rejestr wierzytelności, wymienionych w umowie, o której mowa w art. 92a ust. 1 pkt 2.
2. Wierzytelności, o których mowa w ust. 1, podlegają wpisowi do rejestru z chwilą, w której zobowiązanie wynikające z umowy, o której mowa w art. 92a ust. 1 pkt 2, stało się skuteczne.
3. Komisja Nadzoru Bankowego ustala, w drodze uchwały, warunki prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 1.
Art. 92c.
1. Przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny wymaga uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności oraz złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność. Zgoda i oświadczenie powinny być wyrażone w formie pisemnej pod rygorem nieważności.
2. Bank w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, o której mowa w art. 92a ust. 1 pkt 1, jest obowiązany powiadomić pisemnie dłużnika o przelewie wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny.”;
- 31) w art. 312 skreśla się pkt 3;
- 32) w art. 312:
- a) dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
„3a) art. 104 otrzymuje brzmienie:
„Art. 104.
1. Bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za których pośrednictwem bank wykonuje czynności bankowe, są obowiązane zachować tajemnicę bankową, która obejmuje wszystkie informacje dotyczące czynności bankowej, uzyskane w czasie negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy, na podstawie której bank tę czynność wykonuje.
2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przypadków, w których:
1) bez ujawnienia informacji objętej tajemnicą bankową - ze względu na istotę i charakter czynności bankowej lub obowiązujące przepisy - nie jest możliwe należyte wykonanie umowy, na podstawie której jest wykonywana ta czynność bankowa lub należyte wykonanie czynności pozostających w związku z zawarciem i wykonaniem tej umowy,
2) następuje ujawnienie informacji objętych tajemnicą bankową przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym, którym bank, zgodnie z art. 6a-6d, powierzył wykonywanie, stale lub okresowo, czynności związanych z wykonywaniem działalności bankowej, w zakresie niezbędnym do należytego wykonywania tych czynności,
3) następuje udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową adwokatom lub radcom prawnym w związku ze świadczeniem przez nich pomocy prawnej na rzecz banku,
4) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do zawarcia i wykonywania umów sprzedaży wierzytelności zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii straconych,
5) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do zawarcia i wykonania umów, o których mowa w art. 92a ust. 1, oraz związanych z nimi umów:
a) o nadanie oceny inwestycyjnej (rating) sekurytyzowanym wierzytelnościom,
b) ubezpieczenia od ryzyka niewypłacalności dłużników sekurytyzowanych wierzytelności,
6) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do zawarcia i wykonania umowy z podmiotem, o którym mowa w art. 92a ust. 3, a podmiot ten zawarł z ban-

kiem, od którego nabył wierzytelności, umowę o obsługę tych sekurytyzowanych wierzytelności.

3. Banku nie obowiązuje, z zastrzeżeniem ust. 4, zachowanie tajemnicy bankowej wobec osoby, której dotyczą informacje objęte tajemnicą. Osobom trzecim informacje te mogą być ujawnione, z zastrzeżeniem art. 105, 106a i 106b, wyłącznie gdy osoba, której informacje te dotyczą na piśmie upoważni bank do przekazania określonych informacji wskazanej przez siebie osobie lub jednostce organizacyjnej.
 4. Bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za których pośrednictwem bank wykonuje czynności bankowe są obowiązane zachować w tajemnicy informacje dotyczące udzielania Policji informacji na zasadach określonych w art. 20 ust. 4-10 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2002 r. Nr 7, poz. 58, z późn. zm.) oraz dotyczące zawiadomienia, o którym mowa w art. 20 ust. 13 tej ustawy. Zachowanie tajemnicy obowiązuje wobec stron umowy, innych osób, których dotyczą informacje, oraz osób trzecich.
 5. Podmioty, oraz osoby w nich zatrudnione, którym zgodnie z przepisem ust. 2 pkt 1, 2 oraz pkt 4 - 6, udzielono lub ujawniono informacje objęte tajemnicą bankową, mogą wykorzystać te informacje wyłącznie w celu zawarcia i wykonania umów, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 oraz pkt 4 - 6.
 6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do adwokatów i radców prawnych, którym udzielono informacji objętych tajemnicą bankową w związku ze świadczeniem przez nich pomocy prawnej na rzecz banku.”;”;
b) skreśla się pkt 4;
- 33) w art. 312 w pkt 5, lit. g otrzymuje brzmienie:
„g) Przewodniczącego Komisji Papierów Wartościowych i Giełd w zakresie niezbędnym do wykonywania nadzoru, w tym postępowania wyjaśniającego, na podstawie ustawy, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8 oraz ustawy z dnia ... o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr ..., poz. ...),”;
- 34) w art. 312 w pkt 6, w ust. 7 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
„1) o których mowa w art. 92a ust. 1 oraz umów, na podstawie których następuje przeniesienie wierzytelności, o których mowa w art. 92a ust. 3,
2) zawartych przez bank krajowy z podmiotami działającymi w tym samym holdingu oraz umów zawartych przez bank krajowy z podmiotami, z którymi posiada bliskie powiązania.”;
- 35) w art. 326 w ust. 3 wyrazy „przesłanki, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lub 2” zastępuje się wyrazami „przesłankę, o której mowa w ust. 2”;
- 36) w art. 328 wyrazy „przepisy ustawy o funduszach inwestycyjnych uchylone przepisem art. 330” zastępuje się wyrazami „przepisy ustawy uchylonej przepisem art. 330”;
- 37) art. 329 otrzymuje brzmienie:
„Art. 329.
1. Fundusze zagraniczne, które rozpoczęły działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z art. 144a ust. 5 ustawy uchylonej przepisem art. 330, podlegają wpisowi do rejestru, o którym mowa w art. 263.
2. Fundusze zagraniczne, o których mowa w ust. 1, oraz fundusze zagraniczne, w stosunku do których w dniu wejścia w życie ustawy nie upłynął termin, o którym mowa w art. 144a ust. 5 ustawy uchylonej przepisem art. 330, obowiązane są dostarczyć Komisji niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy, informacje, o których mowa w art. 253 ust. 2 pkt 3, 6 i 7.
3. Fundusze zagraniczne, które złożyły zawiadomienie o zamiarze zbywania tytułów uczestnictwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem ogłoszenia ustawy mogą rozpocząć zbywanie tytułów uczestnictwa w terminie określonym w art. 144a ust. 5 ustawy uchylonej przepisem art. 330.”;
- 38) art. 330 otrzymuje brzmienie:
„Art. 330. Traci moc ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 49, poz. 448 i Nr 141, poz. 1178 oraz z 2003 r. Nr 124, poz. 1151).”;
- 39) art. 331 otrzymuje brzmienie:
„Art. 331. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2004 r. z wyjątkiem przepisów art. 32 ust. 2, art. 33, art. 34, art. 54 ust. 5, art. 61 ust. 2 i 3, art. 71 pkt 2, art. 89 ust. 6 i 7, art. 226 ust. 1 pkt 6, art. 228 ust. 7, art. 236 ust. 2 oraz działu XII, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu ustawy o funduszach inwestycyjnych, postanowił wprowadzić do jej treści 39 poprawek. Konieczność wprowadzenia większości z nich wynika z wejścia w życie, uchwalonych w ostatnim czasie, nowelizacji prawa bankowego, ustawy o autostradach płatnych oraz prawa o publicznym obrocie papierami wartościowymi. Konieczne było także doprecyzowanie niektórych praw i obowiązków towarzystw funduszy inwestycyjnych oraz przyjęcie kilku poprawek o charakterze porządkowym i redakcyjnym.

Poprawka nr 1, w celu umożliwienia sekurytyzacji wierzytelności komunalnych, uzupełnia definicję inicjatora sekurytyzacji o jednostki samorządu terytorialnego, a także związek tych jednostek.

Poprawka nr 4 pozwoli towarzystwu funduszy inwestycyjnych, które zleci zarządzanie całością portfeli inwestycyjnych wszystkich zarządzanych przez siebie funduszy oraz nie wykonuje czynności zarządzania zbiorczym portfelem papierów wartościowych i zarządzania cudzym pakietem papierów wartościowych na zlecenie, uniknąć kosztów związanych z obowiązkowym zatrudnieniem doradcy inwestycyjnego.

Poprawki nr 5 i 8 dostosowują ustawę do prawa Wspólnotowego i pozwalają towarzystwu funduszy inwestycyjnych na utrzymywanie kapitału na poziomie 25% kosztów stałych, a nie jak uchwalił Sejm kosztów ogółem.

Poprawka nr 9 ma na celu dostosowanie terminologii ustawy do znowelizowanej ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi.

Poprawka nr 10 ma na celu dostosowanie ustawy do terminologii ustawy – Prawo bankowe.

Poprawka nr 11, w celu implementacji przepisów prawa Wspólnotowego, zgodnie z którymi należy znieść konieczność przeprowadzania dodatkowych formalnych działań, od których prawo krajowe uzależnia skuteczność i wykonalność zabezpieczenia finansowego, powoduje, iż nie będzie wymagane przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego, w przypadku gdy zaspokojenie zastawnika następuje na podstawie umowy zastawu ustanowionego na podstawie ustawy o niektórych zabezpieczeniach finansowych.

Poprawki nr 12 i 13 umożliwiają wystawianie sekurytyzacyjnych tytułów egzekucyjnych przez fundusze, które nabyły wierzytelności od banków krajowych. Poprawki określają warunki wystawiania tytułów, zakres ochrony praw dłużników oraz sposób postępowania sądu rozpoznającego wnioski o nadanie klauzuli wykonalności. Poprawki te mają zapewnić prawidłową ochronę dłużników funduszy i ochronę interesów nabywców papierów wartościowych emitowanych przez fundusz sekurytyzacyjny.

Poprawka nr 17 powoduje, iż zwolnione podmiotowo od podatku dochodowego będą wszystkie działające fundusze, a nie tylko fundusze utworzone na podstawie nowej ustawy.

Poprawki nr 18, 19, 20, 21, 22 i 23, w celu zapewnienia neutralności podatkowej transakcji sekurytyzacji, doprecyzowują przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz utrzymują preferencje podatkowe dla banków zbywających wierzytelności do istniejącego lub tworzonego funduszu sekurytyzacyjnego.

Poprawki nr 24 i 25 dostosowują przepisy nowelizujące ustawę o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym do brzmienia przepisów wprowadzonych poprzednią nowelizacją tej ustawy.

Poprawki nr 26, 27, 28, 29, 30 oraz 33 i 34 mają na celu dostosowanie przepisu nowelizującego ustawę – Prawo bankowe do aktualnego brzmienia tej ustawy, której ostatnia nowelizacja weszła w życie z dniem 1 maja br.

Poprawka nr 31 skreśla zbędną nowelizację art. 95 ustawy – Prawo bankowe, ponieważ zagadnienia regulowane w tym przepisie już znajdują się w tej ustawie, a ponadto skreślany przepis zawiera nieuzasadnione ograniczenie podstawy dokonywania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych w zakresie przeniesienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką lub zastawem rejestrowym.

Poprawka nr 32 powoduje, iż katalog przypadków nieobowiązywania tajemnicy bankowej będzie określony w jednym przepisie ustawy, a ponadto ujednolici terminologię tego przepisu.

Poprawki nr 36, 38 i 39 dotyczą przepisów uchylających dotychczasową ustawę oraz przepisu o wejściu w życie nowej ustawy; poprawki te precyzują, iż z dniem 1 lipca utraci moc cała dotychczasowa ustawa o funduszach inwestycyjnych oraz, że z tym dniem wejdzie w życie nowa ustawa z wyjątkiem przepisów dotyczących warunków funkcjonowania na rynku krajowym funduszy zagranicznych oraz zasad funkcjonowania krajowych funduszy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które wejdą w życie z dniem ogłoszenia ustawy.

Poprawka nr 37 polega na dodaniu przepisu przejściowego, który określa obowiązki funduszy zagranicznych, które z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej rozpoczęły działalność na terytorium Polski.

Pozostałe poprawki mają charakter porządkowy bądź redakcyjny.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 20 maja 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 20 maja 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 maja 2004 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu
Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:
„o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości oraz niektórych innych ustaw”;
- 2) w art. 1 w pkt 1, w ust. 1a w pkt 2 wyrazy „beneficjent pomocy” zastępuje się wyrazem „beneficjent”;
- 3) w art. 1 w pkt 2, w art. 4a w ust. 1 wyrazy „, misjach gospodarczych” zastępuje się wyrazami „i misjach gospodarczych”;
- 4) w art. 1 w pkt 2, w art. 4a w ust. 2 wyrazy „oraz zapewni przejrzystość i wskaże zasady jej monitorowania” zastępuje się wyrazami „oraz sposób jej monitorowania, uwzględniając konieczność efektywnego i skutecznego wykorzystania tej pomocy oraz zapewnienia przejrzystości jej udzielania”;
- 5) w art. 1:
 - a) w pkt 3, w art. 6 w ust. 1 w pkt 8 w zdaniu wstępnym wyraz „Przedsiębiorstw” zastępuje się wyrazem „Przedsiębiorców”;
 - b) w pkt 4, w art. 6a w ust. 1 w zdaniu wstępnym i w ust. 2 wyraz „Przedsiębiorstw” zastępuje się wyrazem „Przedsiębiorców”;
- 6) w art. 1 w pkt 3, w art. 6 w ust. 2 w zdaniu wstępnym skreśla się wyrazy „w szczególności”;
- 7) w art. 1 w pkt 3, w art. 6 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) jednostkę naukową w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o Komitecie Badań Naukowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 33, poz. 389 oraz z 2003 r. Nr 39, poz. 335), ”;
- 8) w art. 1 w pkt 3, w art. 6 w ust. 3 wyrazy „pobierać odpłatność” zastępuje się wyrazami „pobierać opłaty”;
- 9) w art. 1 w pkt 4, w art. 6a w ust. 2 wyrazy „określone w ust. 1” zastępuje się wyrazami „w zakresie określonym w ust. 1”;
- 10) w art. 1 w pkt 4, w art. 6a w ust. 2 wyraz „osobom” zastępuje się wyrazem „podmiotom”;
- 11) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 3 w pkt 1 wyraz „przedsiębiorcy” zastępuje się wyrazem „podmiotami”;
- 12) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 3 w pkt 1 wyraz „dokumentom” zastępuje się wyrazami „wiarygodności dokumentów”;
- 13) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „obrotowi papierami wartościowymi” zastępuje się wyrazami „obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi”;
- 14) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 3 w pkt 1 po wyrazie „wartościowymi, “ dodaje się wyrazy „obrotowi gospodarczemu, ”;
- 15) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 5 w zdaniu wstępnym wyraz „podmiotowi” zastępuje się wyrazami „podmiotowi, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–3, ”;
- 16) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 6 w zdaniu pierwszym wyrazy „przekazania wsparcia” zastępuje się wyrazami „przekazania kwoty wsparcia”;
- 17) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 6 w zdaniu pierwszym wyraz „podmiotowi” zastępuje się wyrazami „podmiotowi, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–3”;
- 18) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 7 wyraz „Podmiot” zastępuje się wyrazami „Podmiot, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–3”;
- 19) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 10 wyrazy „mając na uwadze potrzebę realizacji celów w nich określonych, przy czym pomoc finansowa stanowiąca pomoc publiczną powinna być udzielana zgodnie z przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi takiej pomocy” zastępuje się wyrazami „uwzględniając konieczność realizacji celów w nich określonych, efektywnego i skutecznego wykorzystania tej pomocy oraz zapewnienia przejrzystości jej udzielania”;
- 20) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b w ust. 11 wyrazy „mając na uwadze potrzebę realizacji celów określonych w programach, o których mowa w art. 4 ust. 1, przy czym pomoc finansowa stanowiąca pomoc publiczną powinna być udzielana zgodnie z przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi takiej pomocy” zastępuje się wyrazami „uwzględniając konieczność realizacji celów określonych w programach,

- o których mowa w art. 4 ust. 1, efektywnego i skutecznego wykorzystania tej pomocy oraz zapewnienia przejrzystości jej udzielania”;
- 21) w art. 1 w pkt 4, w art. 6b dodaje się ust. 12 w brzmieniu:
 „12. Minister właściwy do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzeń, szczegółowe warunki:
 1) udzielania pożyczek,
 2) udzielania poręczeń lub gwarancji spłaty kredytów lub pożyczek,
 3) obejmowania akcji lub udziałów
 - ze środków wsparcia, o którym mowa w ust. 5, uwzględniając konieczność efektywnego i skutecznego wykorzystania wsparcia oraz zapewnienia przejrzystości jego udzielania.”;
- 22) w art. 1 w pkt 4, w art. 6c w ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
 „Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające spełnianie przez wykonawcę:
 1) warunku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1,
 2) warunku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3 – w zakresie określonym w art. 6b ust. 3 pkt 1 i 2 oraz pkt 3 lit. a i b.”;
- 23) w art. 1 w pkt 4, w art. 6d w ust. 6 po wyrazach „biorąc pod uwagę potrzebę” dodaje się wyrazy „zapewnienia profesjonalnego wykonywania zleconych zadań oraz”;
- 24) w art. 1 w pkt 5, w ust. 3:
 a) zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
 „Minister właściwy do spraw gospodarki może także, na wniosek Rady i po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw pracy, lub z własnej inicjatywy, po zasięgnięciu opinii Rady i ministra właściwego do spraw pracy, odwołać Prezesa w trakcie kadencji: ”,
 b) w pkt 3 wyraz „nieprawidłowego” zastępuje się wyrazami „rażąco nieprawidłowego”;
- 25) w art. 1 w pkt 8, w art. 15 w ust. 2 w pkt 3 na końcu dodaje się wyrazy „w tym kosztów ponoszonych przez regionalne instytucje finansujące, ”;
- 26) dodaje się art. 1a i 1b w brzmieniu:
 „Art. 1a. W ustawie z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2003 r. Nr 174, poz. 1689 oraz z 2004 r. Nr..., poz....) w art. 35 ust. 3a otrzymuje brzmienie:
 „3a. Środki finansowe w wysokości 50% przychodów ze sprzedaży przekazanych akcji lub udziałów, o których mowa w ust. 3, Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, z przeznaczeniem na udzielanie wsparcia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz. U. Nr 109, poz. 1158, z 2002 r. Nr 25, poz. 258, Nr 66, poz. 596 i Nr 216, poz. 1824 oraz z 2004 r. Nr..., poz....).”.
 Art. 1b. W ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177, Nr 96, poz. 959 i Nr..., poz....) wprowadza się następujące zmiany:
 1) w art. 45 w ust. 6 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
 „5) poręczeniach udzielanych przez podmioty, o których mowa w art. 6b ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz. U. Nr 109, poz. 1158, z 2002 r. Nr 25, poz. 258, Nr 66, poz. 596 i Nr 216, poz. 1824 oraz z 2004 r. Nr..., poz....).”;
 2) w art. 148 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
 „5) poręczeniach udzielanych przez podmioty, o których mowa w art. 6b ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.”.”;
- 27) dodaje się art. 4a w brzmieniu:
 „Art. 4a. Do postępowań w sprawach objętych przepisami niniejszej ustawy wszczętych, a niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe.”;
- 28) dodaje się art. 5a w brzmieniu:
 „Art. 5a. Przepisów art. 6c ustawy wymienionej w art. 1 nie stosuje się w odniesieniu do wsparcia udzielanego przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości ze środków pomocy przedakcesyjnej Unii Europejskiej.”;
- 29) skreśla się art. 6;
- 30) w art. 7 skreśla się pkt 1.

UZASADNIENIE

W wyniku rozpatrzenia uchwalonej przez Sejm w dniu 30 kwietnia 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości Senat wprowadził do jej tekstu 30 poprawek.

Poprawki nr 1, 26 i 27 zmierzają do zapewnienia konsekwencji legislacyjnych zmian wprowadzanych ustawą. Nadając nowe brzmienie art. 6 nie zmodyfikowano tych przepisów odrębnych ustaw, które zawierają odesłania odpowiednio do art. 6 ust. 3 pkt 4 lit. a i b ustawy nowelizowanej, mimo że art. 6 ust. 3, w brzmieniu nadanym przez ustawę, nie tylko nie zawiera podziału na punkty i litery, ale reguluje inną materię. Taki stan rzeczy zrodził konieczność wprowadzenia odpowiednich zmian w art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne oraz w art. 45 ust. 6 pkt 5 i art. 148 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo zamówień publicznych. Konsekwencją tych poprawek była konieczność zmiany tytułu ustawy, a także dodania do niego przepisu przejściowego, w myśl którego do postępowań w sprawach objętych przepisami niniejszej ustawy wszczętych, a niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 4 ust. 1a, w brzmieniu nadanym przez ustawę, stanowi, że Agencja uczestniczy w realizacji programów operacyjnych, o których mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju jako instytucja wdrażająca, udzielająca pomocy finansowej beneficjentom określonym w art. 6b ust. 1 (pkt 1) lub jako beneficjent pomocy (pkt 2). Jednakże w związku z tym, że powołana ustawa posługuje się pojęciem „beneficjent”, przy czym jej art. 2 pkt 1 zawiera definicję tego pojęcia, w art. 4 ust. 1a pkt 2, w brzmieniu nadanym przez ustawę, wyrazy „beneficjent pomocy” należało zastąpić wyrazem „beneficjent” (poprawka nr 2).

Zgodnie z art. 4a ust. 2, w brzmieniu nadanym przez ustawę, Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzeń, przeznaczenie pomocy, o której mowa w ust. 1, warunki jej dopuszczalności, tryb udzielania oraz zapewni przejrzystość i wskaże zasady jej monitorowania. Niezależnie od tego, że zasady dotyczące określonej problematyki powinny zostać unormowane w ustawie, nie zaś w akcie wykonawczym, powołany przepis nie zawiera wymaganych przez art. 92 ust. 1 Konstytucji RP wytycznych dotyczących treści rozporządzeń, do wydania których została upoważniona Rada Ministrów. Ustawodawca sejmowy nie sprecyzował również wytycznych w przepisach art. 6b ust. 10 i 11, w brzmieniu nadanym przez ustawę, w których zostało jedynie zawarte sformułowanie, iż organ wydający rozporządzenie w sprawie szczegółowego przeznaczenia, warunków i trybu udzielania pomocy finansowej przez Agencję w ramach odpowiednich programów ma mieć na uwadze „potrzebę realizacji celów w nich określonych, przy czym pomoc finansowa stanowiąca pomoc publiczną powinna być udzielana zgodnie z przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi takiej pomocy”. Za niespełniającą wymogów art. 92 ust. 1 Konstytucji RP należy uznać taką konstrukcję przepisów upoważniających do wydania stosownych rozporządzeń, które zamiast formułować wytyczne dotyczące treści danego aktu wykonawczego stanowią o konieczności uwzględnienia przepisów prawa Unii Europejskiej. Stanowisko takie wynika z tego, że z dniem uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej konieczność respektowania prawa wspólnotowego ma swoje źródło w obowiązku zapewnienia skuteczności temu prawu w krajowym porządku prawnym albo w bezpośrednim obowiązywaniu aktów prawnych Unii Europejskiej. Należy ponadto zauważyć, iż jedynie częściowe wytyczne, w stosunku do zakresu spraw przekazanych do uregulowania w rozporządzeniu, zawiera art. 6d ust. 6, w brzmieniu nadanym przez ustawę – brak jest w nim wytycznych w stosunku do unormowania przez ministra właściwego do spraw gospodarki szczegółowych wymagań, które musi spełnić regionalna instytucja finansująca. W związku z tymi zastrzeżeniami Senat uchwalił poprawki nr 4, 19, 20 i 23.

Poprawka nr 5 zmierza do zapewnienia spójności terminologicznej z ustawą – Prawo działalności gospodarczej, która statuuje pojęcie przedsiębiorcy, przy czym również przepisy ustawy nowelizowanej posługują się odpowiednio terminami „przedsiębiorca”, „mały przedsiębiorca” i „średni przedsiębiorca”.

Poprawka nr 6 zmierza do wyczerpującego określenia katalogu podmiotów będących podmiotami działającymi na rzecz zatrudnienia lub rozwoju zasobów ludzkich w rozumieniu ustawy. Z kolei celem poprawki nr 7 jest rozszerzenie katalogu tych podmiotów. W brzmieniu uchwalonym przez Sejm art. 6 ust. 2 pkt 3 statuuje jednostkę badawczo-rozwojową jako jeden z rodzajów tych podmiotów. Senat proponuje, aby stanowił on o jednostce naukowej w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o Komitecie Badań Naukowych. W myśl tego przepisu jednostkami naukowymi są nie tylko jednostki badawczo-rozwojowe, ale również placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk, Polska Akademia Umiejętności, podstawowe, w rozumieniu statutów szkół wyższych, jednostki organizacyjne tych szkół prowadzące badania naukowe lub prace rozwojowe w określonych dyscyplinach naukowych oraz jednostki organizacyjne określone w statutach wyższych szkół zawodowych, szkoły wyższe w zakresie prowadzonych w nich badań własnych, rozumianych jako badania naukowe i prace rozwojowe służące rozwo-

jowi kadry naukowej, a także inne jednostki organizacyjne, prowadzące badania naukowe lub prace rozwojowe, posiadające osobowość prawną.

Na podstawie art. 6a ust. 2, w brzmieniu nadanym przez ustawę, minister właściwy do spraw gospodarki został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, m.in. standardów świadczenia usług doradczych, szkoleniowych, informacyjnych i finansowych małym i średnim przedsiębiorcom oraz osobom podejmującym działalność gospodarczą przez podmioty zarejestrowane w Krajowym Systemie Usług dla Małych i Średnich Przedsiębiorstw. Poprawka nr 10 zmierza do zastąpienia w tym przepisie wyrazu „osobom” wyrazem „podmiotom”, aby obejmował on również jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, które podejmują działalność gospodarczą.

Przepisy art. 6b ust. 1 i 2, w brzmieniu nadanym przez ustawę, określają odpowiednio podmioty uprawnione do uzyskania pomocy finansowej udzielanej przez Agencję oraz formy tej pomocy. Zważywszy na określony w ust. 1 katalog beneficjentów tej pomocy, który obejmuje nie tylko przedsiębiorców, Senat uznał za stosowne, aby w ust. 3 pkt 1 tego artykułu wyraz „przedsiębiorcy” zastąpić wyrazem „podmiotowi” (poprawka nr 11).

Zdaniem Senatu istnieje konieczność dostosowania art. 6b ust. 3 pkt 1, w brzmieniu nadanym przez ustawę, który odnosi się do określonych rodzajów przestępstw, do ich nazewnictwa określonego w Kodeksie karnym. Ponadto byłoby zasadne, aby przepis ten *expressis verbis* formułował zakaz udzielania przez Agencję pomocy finansowej osobie fizycznej, która została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu – w ten sposób użyte w tym przepisie odwołanie do innych przestępstw związanych z wykonywaniem działalności gospodarczej lub popełnionych w celu osiągnięcia korzyści majątkowych dotyczyłoby przestępstw określonych w ustawach innych niż Kodeks karny. Mając na uwadze powyższe argumenty Senat uchwalił poprawki nr 12–14.

Poprawki nr 15, 17 i 18 zmierzają do zapewnienia spójności przepisów art. 6b ust. 5–7, w brzmieniu nadanym przez ustawę, z ust. 4 tego artykułu.

W toku senackiego postępowania legislacyjnego zwracano uwagę na zgłoszone przez Komisję Europejską wątpliwości, czy wsparcie udzielone danemu podmiotowi przez Agencję, przeznaczone na powiększenie wyodrębnionego księgowo funduszu, z którego ten podmiot udziela pożyczek lub udziela poręczeń lub gwarancji spłaty kredytów lub pożyczek bądź obejmuje akcje lub udziały w małych lub średnich przedsiębiorcach znajdujących się we wczesnej fazie rozwoju (art. 6b ust. 5), nie będzie stanowić pomocy publicznej. Mając to na uwadze Izba uchwaliła poprawkę nr 21.

Poprawka nr 24 zmierza do tego, aby minister właściwy do spraw gospodarki posiadał kompetencję do odwołania Prezesa Agencji w trakcie kadencji zarówno na wniosek Rady Agencji i po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw pracy, jak również z własnej inicjatywy, po zasięgnięciu opinii Rady i ministra właściwego do spraw pracy. Jej treścią jest również to, aby jedną z przesłanek takiego odwołania było rażąco nieprawidłowe wykonywanie przez Prezesa zadań Agencji, nie zaś – nieprawidłowe wykonywanie tych zadań.

Celem poprawki nr 25 jest sprecyzowanie, że przychodami Agencji są dotacje podmiotowe z budżetu państwa przeznaczone na pokrycie bieżących kosztów zarządzania realizowanymi przez Agencję zadaniami, w tym kosztów ponoszonych przez regionalne instytucje finansujące.

Z uwagi na fakt, iż po dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy Agencja będzie realizować odpowiednie programy ze środków pomocy przedakcesyjnej Unii Europejskiej, Senat uznał za stosowne dodanie do niej przepisu przejściowego, w myśl którego przepisów art. 6c, który dotyczy udzielania przez Agencję wsparcia przeznaczonego na finansowanie części kosztów usług doradczych, nie stosuje się w odniesieniu do wsparcia udzielanego przez Agencję z tych środków (poprawka nr 28). Jednocześnie Senat proponuje, aby art. 6c wszedł w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, nie zaś po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia (poprawka nr 30).

Poprawka nr 29 zmierza do skreślenia przepisu zachowującego czasowo w mocy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 2003 r. w sprawie działań podejmowanych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości. Zastosowanie takiej techniki legislacyjnej jest możliwe jedynie wtedy, jeżeli akt wykonawczy wydany na podstawie uchylanego albo zmienianego przepisu upoważniającego nie jest niezgodny z nową albo znowelizowaną ustawą, przy czym nie można zachować czasowo w mocy tylko niektórych przepisów aktu wykonawczego wydanego na podstawie uchylanego albo zmienianego przepisu upoważniającego. Reguły te zostały naruszone przez art. 6 ustawy, gdyż niektóre przepisy zachowanego przez niego rozporządzenia pozostają w sprzeczności z postanowieniami ustawy, przy czym zgodnie z § 2 ust. 2 tego rozporządzenia dotacje i pożyczki na warunkach i w trybie określonych w rozporządzeniu mogą być udzielane do dnia 30 kwietnia 2004 r., co oznacza *de facto*, że od dnia 1 maja b.r. przepisy rozdziałów 3–5 pozostają martwą literą prawa.

Poprawki nr 3, 8, 9, 16 i 22 mają na celu uściślenie przepisów ustawy albo zapewnienie poprawnych konstrukcji redakcyjnych.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 maja 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2004 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 20, w art. 24a w ust. 4 wyrazy „wysokość i tryb pobierania opłat” zastępuje się wyrazami „wysokość stawek godzinowych za czas pracy pracowników administracji miar oraz tryb pobierania opłat”;
- 2) skreśla się art. 6.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

UZASADNIENIE

Uchwalając poprawkę nr 1 Senat postanowił usunąć zawartą w ustawie sprzeczność polegającą na tym, że z jednej strony wysokość opłat za czynności urzędowe wykonywane przez organy administracji miar ma ustalać organ administracji miar w drodze decyzji albo we własnym zakresie wnioskodawca, na podstawie obowiązujących stawek za czas pracy pracowników administracji miar, natomiast z drugiej strony, wysokość opłat za te same czynności miałyby określić w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki. Ponieważ wysokość opłat ma określać odpowiednio organ administracji miar albo wnioskodawca, zbędne oraz wprowadzające w błąd jest delegowanie tej materii do aktu wykonawczego. Senat uznał, że w rozporządzeniu należy określić jedynie obowiązujące stawki godzinowe za czas pracy pracowników administracji miar a wysokość należnych opłat zostanie obliczona na ich podstawie przez organ administracji miar lub wnioskodawcę.

Przyjmując poprawkę nr 2 Senat uznał, że konieczne jest wyeliminowanie z ustawy nowelizującej przepisu przejściowego, nakazującego stosowanie dodawanego do ustawy artykułu 21a od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej. W zamierzeniu projektodawcy i przy założeniu, że przedmiotowa nowelizacja wejdzie w życie przed dniem przystąpienia Polski do Wspólnoty, art. 6 miał na celu, aby przepis art. 21a był stosowany dopiero z dniem akcesji. Ponieważ Polska stała się członkiem Unii Europejskiej przed wejściem ustawy w życie, skutek art. 6 byłby odwrotny od zamierzonego przez ustawodawcę. Okazałoby się bowiem, że art. 21a będzie stosowany z mocą wsteczną, co mogłoby się spotkać z zarzutem naruszenia wynikającej z art. 2 Konstytucji RP zasady nie-
retroaktywności.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 maja 2004 r.

**w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005
lokalni socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2004 r. ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004-2005 lokalni socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 20 maja 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 maja 2004 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości
i przeciwdziałaniu alkoholizmowi**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

1) w art. 1:

a) w pkt 2, w ust. 8 wyrazy „stowarzyszenia kultury fizycznej i sportu” zastępuje się wyrazami „stowarzyszenia kultury fizycznej”,

b) w pkt 3, w ust. 10 w pkt 3 skreśla się wyrazy „i sportu”;

2) w art. 1 w pkt 2, w ust. 8 wyrazy „, inne organizacje” zastępuje się wyrazami „oraz inne organizacje;”

3) w art. 1 w pkt 3, w ust. 10:

a) w zdaniu wstępnym wyrazy „uwzględniając w szczególności” zastępuje się wyrazami „w tym”,

b) w pkt 1 po wyrazie „dofinansowania,” dodaje się wyrazy „uwzględniając zakres niezbędnych danych dotyczących podmiotu ubiegającego się o dofinansowanie oraz podstawowych informacji o zajęciach sportowo – rekreacyjnych, których dotyczy wnioszek,”

c) w pkt 2 po wyrazie „rozliczania,” dodaje się wyrazy „uwzględniając terminy w jakich zostało zaplanowane przeprowadzenie zajęć sportowo – rekreacyjnych,”

d) w pkt 3 wyraz „która” zastępuje się wyrazami „biorąc pod uwagę, że maksymalna wysokość tego dofinansowania,”;

4) w art. 1 w pkt 3, w ust. 10 w pkt 3 wyrazy „70%” zastępuje się wyrazami „80%” oraz wyrazy „40%” zastępuje się wyrazami „50%”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 20 maja 2004 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, wprowadzając do jej treści 4 poprawki.

Senat poparł poprawkę, która zwiększa o 10%, przewidziane ustawą, maksymalne wysokości dofinansowania zajęć sportowo - rekreacyjnych. Po uwzględnieniu tej poprawki, maksymalna wysokość dofinansowania zajęć sportowo - rekreacyjnych prowadzonych przez organizacje pozarządowe (w tym stowarzyszenia kultury fizycznej) nie będzie mogła przekroczyć 80% planowanych kosztów realizacji tych zajęć, natomiast zajęcia organizowane przez jednostki samorządu terytorialnego będą mogły być dofinansowane maksymalnie w wysokości 50% planowanych kosztów (poprawka nr 4).

Poprawka nr 1 zmierza do wskazania prawidłowej nazwy jednostek organizacyjnych realizujących cele i zadania w zakresie kultury fizycznej, przyjętej w ustawie, na podstawie której tworzone są te podmioty tj. w ustawie z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889), natomiast poprawka nr 2 uzupełnia przepis o brakujący spójnik.

Senat przyjął również poprawkę nr 3, która uzupełnia przepis, stanowiący delegację do wydania rozporządzenia, o brakujące wytyczne. W przekonaniu Izby treść pkt 1 - 3 w zmienionym ust. 10 nie ma charakteru wytycznych tj. wskazówek wyznaczających kierunek merytorycznych rozwiązań, które mają znaleźć się w rozporządzeniu, lecz stanowi doprecyzowanie zakresu spraw przekazanych do uregulowania w tym akcie prawnym.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIE

z dnia 20 maja 2004 r.

w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej

Art. 1.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 Regulaminu Senatu, wybiera
senatora Zygmunta Cybulskiego
na przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Art. 2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 maja 2004 r.

w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

Art. 1.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 13 ust. 2 Regulaminu Senatu, wybiera

senator Krystynę Sienkiewicz

na przewodniczącą Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Art. 2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

U C H W A Ł A SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 maja 2004 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2004 r. ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 6, w art. 152a w ust. 1 po wyrazie „dziekana” dodaje się wyrazy „, przy czym stypendium za wyniki w nauce może być także przyznane bez konieczności składania wniosku przez studenta”;
- 2) w art. 1 w pkt 6, w art. 152a w ust. 5 po wyrazach „delegowanych przez” dodaje się wyrazy „odpowiednio wydziałowy lub uczelniany”;
- 3) w art. 1 w pkt 6, w art. 152b w ust. 1 po wyrazie „rektora” dodaje się wyrazy „, przy czym stypendium za wyniki w nauce może być także przyznane bez konieczności składania wniosku przez studenta”;
- 4) w art. 1 w pkt 6, w art. 152b w ust. 5 po wyrazie „studentów” dodaje się wyrazy „delegowanych przez uczelniany organ samorządu studenckiego”;
- 5) w art. 1 w pkt 6, w art. 152c w ust. 3 wyrazy „stypendiów, o których mowa w art. 152 ust. 1 pkt 1-4” zastępuje się wyrazami „świadczeń, o których mowa w art. 152 ust. 1”;
- 6) w art. 1 w pkt 6, w art. 152e:
 - a) w ust. 3 po wyrazie „studiów” dodaje się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 3a”,
 - b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Jeżeli student kontynuuje naukę na tej samej uczelni bezpośrednio po ukończeniu wyższych studiów zawodowych w celu uzyskania tytułu zawodowego magistra, stypendium, o którym mowa w ust. 1, może być przyznane na pierwszym roku studiów za średnią ocen w poprzednim roku lub semestrze studiów.”;
- 7) w art. 1 w pkt 6, w art. 152e ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Student może otrzymywać stypendium za wyniki w sporcie, o którym mowa w art. 152 ust. 1 pkt 2, albo stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe, o którym mowa w art. 152 ust. 1 pkt 4, albo stypendium przyznawane na podstawie art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz.U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889 z późn. zm.).”;
- 8) w art. 1 w pkt 6, w art. 152f w ust. 2 wyrazy „raz w semestrze” zastępuje się wyrazami „dwa razy w roku akademickim”;
- 9) w art. 1 w pkt 6, w art. 152g ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stypendia, o których mowa w art. 152 ust. 1 pkt 1-4, są przyznawane na semestr lub rok akademicki, z wyjątkiem przypadku gdy ostatni rok studiów, zgodnie z planem studiów, trwa jeden semestr.”;
- 10) w art. 1 w pkt 6, w art. 152g w ust. 3 po wyrazie „miesiąc” dodaje się wyrazy „, przy czym stypendium za pierwszy miesiąc semestru może być wypłacone do 15 dnia drugiego miesiąca tego semestru”;
- 11) w art. 1 w pkt 6, w art. 152g w ust. 6 wyrazy „art. 152c ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 152c ust. 4”;
- 12) w art. 1 w pkt 6, w art. 152i w pkt 3 wyrazy „takich jak Igrzyska Olimpijskie, Mistrzostwa Świata, Mistrzostwa Europy, Uniwersjady, Akademickie Mistrzostwa Świata, Akademickie Mistrzostwa Europy” zastępuje się wyrazami „w tym udział w igrzyskach olimpijskich, mistrzostwach świata, mistrzostwach Europy, uniwersjadach, akademickich mistrzostwach świata, akademickich mistrzostwach Europy”;
- 13) w art. 2 w pkt 3, w art. 24a w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „art. 23 ust. 1 pkt 1a” zastępuje się wyrazami „art. 23 ust. 1 pkt 2”;
- 14) w art. 2 w pkt 5, w art. 75a w ust. 6 po wyrazach „delegowanych przez” dodaje się wyrazy „odpowiednio wydziałowy lub uczelniany”;
- 15) w art. 2 w pkt 5, w art. 75b w ust. 3 wyrazy „stypendiów, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 1-4” zastępuje się wyrazami „świadczeń, o których mowa w art. 75 ust. 1”;
- 16) w art. 2 w pkt 5, w art. 75d w ust. 1 po wyrazie „ocen” dodaje się wyrazy „lub osiągnął wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym”;

- 17) w art. 2 w pkt 5, w art. 75e w ust. 2 wyrazy „raz w semestrze” zastępuje się wyrazami „dwa razy w roku akademickim”;
- 18) w art. 2 w pkt 5, w art. 75f w ust. 1 po wyrazie „stypendia” dodaje się wyrazy „, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 1-4”;
- 19) w art. 2 w pkt 5, w art. 75f w ust. 6 wyrazy „art. 75b ust. 3” zastępuje się wyrazami art. 75b ust. 4”;
- 20) w art. 2 w pkt 5, w art. 75h ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Student może otrzymywać stypendium za wyniki w sporcie, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2, albo stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 4, albo stypendium przyznawane na podstawie art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz.U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889 z późn. zm.).”;
- 21) w art. 2 w pkt 6, w art. 85 w ust. 2 wyrazy „art. 75a ust. 6” zastępuje się wyrazami art. 75a ust. 4”;
- 22) w art. 3 w pkt 7 w lit. b w tiret trzecim, w pkt 8 skreśla się wyrazy „lub studentem studiów doktoranckich”;
- 23) w art. 7 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Do dnia 30 września 2004 r. studentom studiów dziennych uczelni niepaństwowych mogą być wypłacane dopłaty do zakwaterowania, dopłaty do posiłków, stypendia za wyniki w nauce oraz stypendia specjalne dla osób niepełnosprawnych.”;
- 24) w art. 8 w pkt 1 wyrazy „oraz ust. 3” zastępuje się wyrazami oraz ust. 3 i 4”;
- 25) w art. 9:
 - a) skreśla się ust. 2,
 - b) w ust. 3 skreśla się wyrazy „i 2”;
- 26) w art. 14 w pkt 1 po wyrazach „art. 75 ust. 1 pkt 1-3” dodaje się wyrazy i 5, „;
- 27) w art. 14 w pkt 2 po wyrazach „art. 1” dodaje się wyrazy pkt 5” oraz po wyrazach „art. 2” dodaje się wyrazy pkt 4”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Ryszard JARZEMBOWSKI

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 20 maja 2004 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw, i wprowadził do jej tekstu 27 poprawek.

Poprawki nr 1 i 3 zmierzają do tego, aby stypendia za wyniki w nauce przyznawane na podstawie ustawy o szkolnictwie wyższym mogły być przyznane studentowi bez konieczności składania przez niego wniosku o takie stypendium. Przyjmując te poprawki Senat miał na uwadze, że dotychczas na poszczególnych uczelniach funkcjonują różne tryby przyznawania stypendium za wyniki w nauce, a w szczególności, że istnieją uczelnie, na których przyznanie stypendium za wyniki w nauce nie jest uzależnione od wniosku studenta. Umożliwienie przyznania stypendium za wyniki w nauce bez konieczności składania wniosku wydaje się być korzystnym z punktu widzenia studentów.

Dodawany do ustawy o szkolnictwie wyższym przepis art. 152a ust. 5 stanowi, że komisja stypendialna i odwoławcza komisja stypendialna będą powoływane m. in. spośród studentów delegowanych przez organ samorządu studenckiego. Mając na uwadze fakt, że na uczelniach funkcjonują zarówno uczelniany organ samorządu studentów, jak i organy wydziałowe, Senat uznał, że należy uściślić dodawany przepis, poprzez wskazanie, że komisję stypendialną powoływać będzie dziekan spośród studentów delegowanych przez wydziałowy organ samorządu studenckiego, natomiast członkowie odwoławczej komisji stypendialnej, powoływani będą spośród studentów delegowanych przez uczelniany organ samorządu studenckiego (poprawka nr 2). Analogiczne przyczyny legły u podstaw przyjęcia przez Senat poprawki nr 14.

Przyjmując poprawkę nr 4 uznano, że dodawany do ustawy o szkolnictwie wyższym przepis art. 152b ust. 5 rodzi wątpliwość, w jaki sposób i na jakich zasadach rektor uczelni bezwydziałowej dokona selekcji studentów, których powoła do komisji stypendialnej i odwoławczej komisji stypendialnej. Zdaniem Senatu rektor powinien to czynić w sposób podobny, jak w przypadku uczelni z wydziałami, a więc spośród studentów delegowanych przez organ samorządu studenckiego, w tym przypadku uczelniany.

Poprawka nr 5 zmierza do tego, aby do miesięcznej wysokości dochodu na osobę w rodzinie studenta uprawniającego do ubiegania się o stypendium socjalne, nie były wliczane zapomogi. Jak się wydaje brak jest uzasadnienia, aby zapomoga, jako świadczenie nadzwyczajne, przyznawane studentowi, który z przyczyn losowych znalazł się przejściowo w trudnej sytuacji, wliczana była do dochodu. Z przyczyn społecznych fakt uzyskania takiej zapomogi nie może przekładać się na możliwość otrzymania stypendium socjalnego. Poprawka ta wychodzi naprzeciw oczekiwaniom środowiska studentów. Senat dokonał analogicznej zmiany w przepisach dotyczących wyższych szkół zawodowych (poprawka nr 15).

Poprawka nr 6 ma na celu umożliwienie studentom kontynuującym naukę na tej samej uczelni bezpośrednio po ukończeniu wyższych studiów zawodowych w celu uzyskania tytułu zawodowego magistra, otrzymywania stypendium za wyniki w nauce już na pierwszym roku studiów. W takim przypadku, dla określenia wysokości stypendium brana będzie pod uwagę średnia ocen otrzymana przez studenta w poprzednim roku lub semestrze studiów. Senat uznał, że za takim rozwiązaniem przemawia w szczególności charakter stypendium za wyniki w nauce, w tym jego funkcja motywacyjna.

Celem poprawki nr 7 jest ograniczenie przepisu wyłączającego możliwość otrzymywania przez studenta jednocześnie kilku różnych stypendiów, o których mowa w zmienianym art. 152 ust. 1 pkt 2-4 ustawy o szkolnictwie wyższym. Senat uznał, że ograniczenie takie odnosić się powinno jedynie do stypendiów „za wyniki w sporcie”. W myśl tej poprawki student będzie mógł otrzymywać stypendium za wyniki w sporcie, albo stypendium ministra za wybitne osiągnięcia sportowe, albo stypendium przyznawane na podstawie ustawy o kulturze fizycznej. Uznano bowiem, że motywacyjny charakter stypendiów wymaga, aby student uzyskujący odpowiednio wysokie wyniki w nauce, a oprócz tego mający znaczące osiągnięcia sportowe, miał możliwość uzyskania zarówno stypendium za wyniki w nauce, jak i jednego z rodzajów stypendium za wyniki w sporcie. Poprawka ta umożliwi również studentom legitymującym się odpowiednio wysokimi wynikami w nauce, a także posiadającym osiągnięcia naukowe ubiegać się zarówno o stypendium za wyniki w nauce, jak i o stypendium ministra za osiągnięcia w nauce. Poprawka ta wychodzi naprzeciw oczekiwaniom środowiska studentów. Analogiczny cel z tym, że w odniesieniu do studentów wyższych szkół zawodowych, ma poprawka nr 20.

Poprawki nr 8 i 17 zmierzają do tego, aby student mógł otrzymać zapomogę nie raz w semestrze, ale dwa razy w roku akademickim. Przyczyny losowe skutkujące przejściową trudną sytuacją materialną studenta mogą bowiem zaistnieć częściej niż raz w semestrze.

Celem poprawki nr 9 jest, aby wszystkie stypendia, o których mowa w art. 152 ust. 1, mogły być przyznawane na semestr lub rok akademicki. Zdaniem Senatu możliwość przyznawania stypendium za wyniki w nauce lub sporcie i stypendiów ministra, o których mowa w art. 152 ust. 1 pkt 3 i 4, wyłącznie na rok akademicki (wyjątkowo na semestr, gdy ostatni rok studiów, zgodnie z planem studiów trwa jeden

semestr) uniemożliwia przyznanie tych świadczeń na okres semestru nawet w sytuacji, gdy jest to uzasadnione funkcjonującym w danej uczelni systemem organizacji studiów.

Poprawka nr 10 zmierza do tego, aby stypendia, o których mowa w art. 152 ust. 1 pkt 1-4 mogły być wypłacone za pierwszy miesiąc semestru do 15 dnia drugiego miesiąca tego semestru. Rozwiązanie to w szczególności umożliwi załatwienie przez organy stypendialne wszystkich wniosków o przyznanie stypendium.

Przyjmując poprawkę nr 12 Senat miał na względzie, że same igrzyska olimpijskie, mistrzostwa świata, czy też inne imprezy sportowe nie są rodzajem osiągnięcia sportowego. Zdaniem Senatu takim osiągnięciem jest udział w igrzyskach olimpijskich, mistrzostwach świata lub mistrzostwach Europy, bądź też uzyskany podczas takiej imprezy sportowej wynik.

Poprawka nr 16 zmierza do tego, aby możliwość uzyskania przez studenta wyższej szkoły zawodowej stypendium za wyniki w sporcie uzależniona była od osiągnięcia przez niego wysokich wyników sportowych we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym (tak jak zostało to sformułowane w dodanym do ustawy o szkolnictwie wyższym art. 152e ust. 1), a nie od uzyskania wysokiej średniej ocen.

Wprowadzenie poprawki nr 22 uzasadnione jest koniecznością zapewnienia spójności terminologicznej w ramach systemu prawa. Omawiana poprawka uwzględnia, że w myśl art. 1 ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich (w nowym brzmieniu) studentami są również uczestnicy studiów doktoranckich. Poprawka ta jednocześnie usuwa rozbieżność terminologiczną jaka mogłaby wystąpić między nowelizowaną ustawą o pożyczkach i kredytach studenckich, a przepisami ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki posługuje się pojęciem „uczestnik studiów doktoranckich”, natomiast w ustawie nowelizowanej znalazło się pojęcie „student studiów doktoranckich”.

W związku z tym, że przepis art. 9 ust. 2 nowelizacji przyznaje studentom studiów dziennych uczelni niepaństwowych prawo do uzyskania dopłat do zakwaterowania, dopłat do posiłków, stypendiów za wyniki w nauce oraz stypendiów specjalnych dla osób niepełnosprawnych, Senat uznał za konieczne wskazanie, jakie przepisy znajdą zastosowanie w okresie przejściowym dla określenia zasad i trybu przyznawania, wypłacania i określania wysokości tych świadczeń pomocy materialnej. W związku z powyższym Senat przyjął poprawki nr 23, 24 i 25.

Poprawka nr 26 zmierza do tego, aby przepis określający formy pomocy materialnej dla studentów wyższych szkół zawodowych, w zakresie dotyczącym zapomóg (art. 2 pkt 4 w zakresie dotyczącym art. 75 ust. 1 pkt 5), wszedł w życie 1 października 2004 r. Brak jest bowiem uzasadnienia dla wcześniejszego wejścia w życie tego przepisu (tj. po 14 dniach od dnia ogłoszenia ustawy).

Poprawki nr 11, 13, 19 i 21 usuwają błędne odesłania do innych przepisów.

Poprawki nr 18 i 27 uściślają przepisy ustawy.

Treść

62. posiedzenia Senatu w dniach 19 i 20 maja 2004 r.

(Obrady w dniu 19 maja)

Otwarcie posiedzenia	
Wyznaczenie sekretarza	
Uczczenie minutą ciszy pamięci zmarłego senatora Jerzego Cieślaka	
Uczczenie minutą ciszy poległych w bitwie pod Monte Cassino	
Projekt porządku obrad	
Wniosek formalny o uzupełnienie porządku obrad o punkty dwunasty, trzynasty i czternasty: zmiany w składzie komisji senackich; powołanie Komisji Spraw Unii Europejskiej; wybór przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej	senator Jerzy Adamski 4
Przyjęcie wniosku formalnego	
Zatwierdzenie porządku obrad sześćdziesiątego drugiego posiedzenia	
Punkt pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	senator sprawozdawca
	Tadeusz Wnuk 5
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów	podsekretarz stanu
	Piotr Sawicki 7
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej	senator sprawozdawca
	Jolanta Popiołek 7
Zapytania i odpowiedzi	senator Edmund Wittbrodt 8
	senator sprawozdawca
	Jolanta Popiołek 8
	senator Edmund Wittbrodt 9
	senator Teresa Liszcz 9
	senator sprawozdawca
	Jolanta Popiołek 9
	senator Edmund Wittbrodt 9
	senator Janina Sagatowska 9
	podsekretarz stanu
	w Ministerstwie Finansów
	Elżbieta Suchocka-Roguska 10
Otwarcie dyskusji	
	senator Irena Kurzępa 10
	senator Teresa Liszcz 11
	senator Edmund Wittbrodt 12
Zamknięcie dyskusji	
Punkt trzeci porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu	senator sprawozdawca
	Marian Kozłowski 12
Zapytania i odpowiedzi	senator Teresa Liszcz 13
	senator sprawozdawca
	Marian Kozłowski 14
	senator Edmund Wittbrodt 14
	senator Zbigniew Romaszewski 14
	senator sprawozdawca
	Marian Kozłowski 14
	senator Teresa Liszcz 15
	senator Kazimierz Pawelek 15
	senator Edmund Wittbrodt 15
	senator Irena Kurzępa 16
	sekretarz stanu
	w Ministerstwie Edukacji
	Narodowej i Sportu
	Tadeusz Szulc 16
Otwarcie dyskusji	
	senator Kazimierz Drożdż 17

senator Zdzisława Janowska	18	2004–2005 lokali socjalnych, noclego- wni i domów dla bezdomnych	
senator Teresa Liszcz	19	Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej	
senator Edmund Wittbrodt	20	senator sprawozdawca	
Wystąpienie sekretarza stanu w Minister- stwie Edukacji Narodowej i Sportu		Andrzej Szychalski	31
sekretarz stanu		Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
Tadeusz Szulc	21	senator sprawozdawca	
Zamknięcie dyskusji		Krystyna Sienkiewicz	32
Punkt czwarty porządku obrad: stanowis- ko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości		Zapytania i odpowiedzi	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan- sów Publicznych		senator Józef Sztorc	33
senator sprawozdawca		senator Sławomir Izdebski.	33
Andrzej Chronowski	22	senator sprawozdawca	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini- sterstwie Finansów		Krystyna Sienkiewicz	33
podsekretarz stanu		Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini- sterstwie Infrastruktury	
Wiesław Szczuka	23	podsekretarz stanu	
Otwarcie dyskusji		Wiesław Szczepański	34
Zamknięcie dyskusji		Zapytania i odpowiedzi	
Punkt piąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta- wy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwo- ju Przedsiębiorczości		senator Jan Szafraniec	36
Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej		senator Józef Sztorc	36
senator sprawozdawca		podsekretarz stanu	
Zbigniew Gołębek.	24	Wiesław Szczepański	36
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan- sów Publicznych		Otwarcie dyskusji	
senator sprawozdawca		senator Jolanta Popiołek	37
Bogusław Mąsior	25	senator Henryk Dzido	38
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini- sterstwie Gospodarki i Pracy		Zamknięcie dyskusji	
podsekretarz stanu		Punkt ósmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta- wy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania	
Marek Szczepański	26	Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej	
Otwarcie dyskusji		senator sprawozdawca	
senator Zbyszko Piwoński	27	Grzegorz Matuszak	39
Zamknięcie dyskusji		Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini- sterstwie Gospodarki i Pracy		senator sprawozdawca	
podsekretarz stanu		Krystyna Sienkiewicz	39
Marek Szczepański	28	Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini- sterstwie Spraw Wewnętrznych i Admini- stracji	
Punkt szósty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta- wy – Prawo o miarach		podsekretarz stanu	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan- sów Publicznych		Tadeusz Matusiak	41
senator sprawozdawca		Zapytania i odpowiedzi	
Władysław Mańkut	28	senator Jan Szafraniec	41
Otwarcie dyskusji		podsekretarz stanu	
senator Włodzimierz Łęcki.	29	Tadeusz Matusiak	41
Zamknięcie dyskusji		senator Jan Szafraniec	42
Wystąpienie prezesa Głównego Urzędu Miar		podsekretarz stanu	
prezes Włodzimierz Sanocki	29	Tadeusz Matusiak	42
Punkt siódmy porządku obrad: stano- wisko Senatu w sprawie ustawy o finan- sowym wsparciu tworzenia w latach		Otwarcie dyskusji	
		senator Krzysztof Jurgiel	43
		Zamknięcie dyskusji	
		Punkt dziewiąty porządku obrad: stano- wisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alko- holizmowi	

Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu	
senator sprawozdawca	
Kazimierz Drożdż	44
Zapytania i odpowiedzi	
senator Henryk Dzido	45
senator Józef Sztorc	45
senator sprawozdawca	
Kazimierz Drożdż	45
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia	
podsekretarz stanu	
Wacława Wojtala	45
Zapytania i odpowiedzi	
senator Józef Sztorc	45
senator Henryk Dzido	46
podsekretarz stanu	
Wacława Wojtala	46
senator Józef Sztorc	46
podsekretarz stanu	
Wacława Wojtala	46
Otwarcie dyskusji	
senator Witold Gładkowski	47
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dziesiąty porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o utworzeniu Krajowej Rady do Spraw Bioetyki	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, Komisji Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Alicja Stradomska	48
Zapytania i odpowiedzi	
senator Zbigniew Kulak	49
senator sprawozdawca	
Alicja Stradomska	49
senator Sławomir Izdebski	50
senator Janusz Bielawski	50
senator sprawozdawca	
Alicja Stradomska	50
Otwarcie dyskusji	
senator Zbigniew Kulak	51
senator Maria Szyszkowska	52
senator Jan Szafraniec	52
senator Teresa Liszcz	52
senator Zdzisław Jarmużek	53

senator Sławomir Izdebski	54
Zamknięcie dyskusji	
Skierowanie projektu ustawy do komisji	
Wystąpienie prezesa Naczelnej Izby Lekarskiej	
prezes Konstanty Radziwiłł	55
Punkt jedenasty porządku obrad: drugie czytanie projektu uchwały w sprawie transmitowania przez Telewizję Polską obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu	
senator sprawozdawca	
Ryszard Sławiński	56
Zapytania i odpowiedzi	
senator Genowefa Ferenc	57
senator sprawozdawca	
Ryszard Sławiński	57
senator Włodzimierz Łęcki	58
senator sprawozdawca	
Ryszard Sławiński	58
Otwarcie dyskusji	
senator Grzegorz Matuszak	58
senator Sławomir Izdebski	59
senator Ryszard Sławiński	59
Zamknięcie dyskusji	
Komunikaty	
senator Zbyszko Piwoński	61
Wznowienie obrad	
Punkt dwunasty porządku obrad: zmiany w składzie komisji senackich	
Sprawozdanie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich	
senator sprawozdawca	
Andrzej Spychalski	61
Głosowanie nr 1	62
Podjęcie uchwały w sprawie zmian w składzie komisji senackich	
Punkt trzynasty porządku obrad: powołanie Komisji Spraw Unii Europejskiej	
Sprawozdanie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich	
senator sprawozdawca	
Andrzej Spychalski	62
senator Genowefa Grabowska	62
Głosowanie nr 2	62
Podjęcie uchwały w sprawie powołania Komisji Spraw Unii Europejskiej	
Komunikaty	

(Obrady w dniu 20 maja)

Wznowienie posiedzenia	
Wniosek formalny o uzupełnienie porządku obrad o punkt piętnasty: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	

senator Jerzy Adamski	64
Przyjęcie wniosku formalnego	
Punkt pierwszy porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	

senator sprawozdawca	
Tadeusz Wnuk	64
Głosowanie nr 3	65
Głosowanie nr 4	65
Głosowanie nr 5	65
Głosowanie nr 6	65
Głosowanie nr 7	65
Głosowanie nr 8	65
Głosowanie nr 9	65
Głosowanie nr 10.	65
Głosowanie nr 11.	65
Głosowanie nr 12.	65
Głosowanie nr 13.	66
Głosowanie nr 14.	66
Głosowanie nr 15.	66
Głosowanie nr 16.	66
Głosowanie nr 17.	66
Głosowanie nr 18.	66
Głosowanie nr 19.	66
Głosowanie nr 20.	66
Głosowanie nr 21.	67
Głosowanie nr 22.	67
Głosowanie nr 23.	67
Głosowanie nr 24.	67
Głosowanie nr 25.	67
Głosowanie nr 26.	67
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o fun-	
duszach inwestycyjnych	
Punkt drugi porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji	
Nauki, Edukacji i Sportu oraz Komisji Sa-	
morządu Terytorialnego i Administracji	
Państwowej	
senator sprawozdawca	
Jolanta Popiołek	68
Głosowanie nr 27.	68
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-	
nie ustawy o systemie oświaty	
Punkt czwarty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 28.	68
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-	
nie ustawy o rachunkowości	
Punkt piąty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komi-	
sji Gospodarki i Finansów Publicznych	
oraz Komisji Samorządu Terytorialnego	
i Administracji Państwowej	
senator sprawozdawca	
Bogusław Mąsior	68
Sprawozdanie mniejszości połączonych	
komisji	
senator sprawozdawca mniejszości	
Mieczysław Janowski	69
senator Bogusław Mąsior	69
Głosowanie nr 29.	70
Głosowanie nr 30.	70
Głosowanie nr 31.	70
Głosowanie nr 32.	70
Głosowanie nr 33.	70

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-	
nie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji	
Rozwoju Przedsiębiorczości	
Punkt szósty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan-	
sów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Władysław Mańkut	70
Głosowanie nr 34.	71
Głosowanie nr 35.	71
Głosowanie nr 36.	71
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-	
nie ustawy – Prawo o miarach	
Punkt siódmy porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komi-	
sji Samorządu Terytorialnego i Admini-	
stracji Państwowej oraz Komisji Polityki	
Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Andrzej Szychalski	71
Głosowanie nr 37.	72
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o finan-	
sowym wsparciu tworzenia w latach	
2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni	
i domów dla bezdomnych	
Punkt ósmy porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komi-	
sji Samorządu Terytorialnego i Admini-	
stracji Państwowej oraz Komisji Ustawo-	
dawstwa i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Grzegorz Matuszak	72
Głosowanie nr 38.	73
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-	
nie ustawy o gwarancjach wolności su-	
mienia i wyznania	
Punkt dziewiąty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji	
i Sportu	
senator sprawozdawca	
Kazimierz Drożdż	73
senator Józef Sztorc	73
Głosowanie nr 39.	73
Głosowanie nr 40.	73
Głosowanie nr 41.	74
Głosowanie nr 42.	74
Głosowanie nr 43.	74
Głosowanie nr 44.	74
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-	
nie ustawy o wychowaniu w trzeźwości	
i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	
Punkt jedenasty porządku obrad (cd.)	
Przystąpienie do trzeciego czytania projek-	
tu uchwały w sprawie transmitowania	
przez Telewizję Polską obrad Senatu Rze-	
czypospolitej Polskiej	
Głosowanie nr 45.	74
Odrzucenie projektu uchwały w sprawie	
transmitowania przez Telewizję Polską	
obrad Senatu Rzeczypospolitej Polskiej	

Punkt czternasty porządku obrad: wybór przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej	
Sprawozdanie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich senator sprawozdawca Andrzej Spychalski	75
Tajne głosowanie	
Wznowienie obrad	
Punkt czternasty porządku obrad (cd.)	
Ogłoszenie wyników tajnego głosowania	
Podjęcie uchwały w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej senator Zygmunt Cybulski	76
Punkt piętnasty porządku obrad: wybór przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
Sprawozdanie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich senator sprawozdawca Andrzej Spychalski	77
Tajne głosowanie	
Wznowienie obrad	
Punkt piętnasty porządku obrad (cd.)	
Ogłoszenie wyników tajnego głosowania senator Krystyna Sienkiewicz	79
Podjęcie uchwały w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
Punkt trzeci porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu senator sprawozdawca Marian Kozłowski	79
Sprawozdanie mniejszości komisji senator sprawozdawca mniejszości Edmund Wittbrodt	80
senator Zdzisława Janowska	80
senator Genowefa Grabowska	81
senator Grzegorz Lipowski	81
senator Edmund Wittbrodt	81
Głosowanie nr 46.	81
Głosowanie nr 47.	81
Głosowanie nr 48.	82
Głosowanie nr 49.	82
Głosowanie nr 50.	82
Głosowanie nr 51.	82
Głosowanie nr 52.	82
Głosowanie nr 53.	82
Głosowanie nr 54.	82
Głosowanie nr 55.	82
Głosowanie nr 56.	82
Głosowanie nr 57.	83
Głosowanie nr 58.	83
Głosowanie nr 59.	83
Głosowanie nr 60.	83
Głosowanie nr 61.	83
Głosowanie nr 62.	83
Głosowanie nr 63.	83

Głosowanie nr 64.	83
Głosowanie nr 65.	83
Głosowanie nr 66.	84
Głosowanie nr 67.	84
Głosowanie nr 68.	84
Głosowanie nr 69.	84
Głosowanie nr 70.	84
Głosowanie nr 71.	84
Głosowanie nr 72.	84
Głosowanie nr 73.	84
Głosowanie nr 74.	84
Głosowanie nr 75.	84

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw

Komunikaty

Oświadczenia

senator Jolanta Popiołek	85
senator Kazimierz Drożdż	86
senator Mieczysław Janowski	86
senator Genowefa Ferenc	87
senator Zdzisława Janowska	87
senator Irena Kurzępa	88
senator Witold Gładkowski	88

Komunikaty

Zamknięcie posiedzenia

Wyniki głosowań

Przemówienia i oświadczenia senatorów przekazane do protokołu, niewyłoszone podczas 62. posiedzenia Senatu

Przemówienie senatora Krzysztofa Szydłowskiego w dyskusji nad punktem drugim porządku obrad	103
Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem drugim porządku obrad	104
Przemówienie senatora Krzysztofa Szydłowskiego w dyskusji nad punktem trzecim porządku obrad	105
Przemówienie senatora Mieczysława Janowskiego w dyskusji nad punktem piątym porządku obrad	106
Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem szóstym porządku obrad	108
Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad	109
Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Bartosa	110
Oświadczenie złożone przez senatora Adama Biele	111

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Biele i senatora Jana Szafranca	112	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	138
Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Bułkę wspólnie z innymi senatorami	113	Oświadczenie złożone przez senator Marię Szyszkowską.	139
Oświadczenie złożone przez senator Genowefę Grabowską	115	Uchwały	
Oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Izdebskiego	116	Uchwała Senatu w sprawie zmian w składzie komisji senackich	143
Oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Izdebskiego	118	Uchwała Senatu w sprawie powołania Komisji Spraw Unii Europejskiej	144
Oświadczenie złożone przez senatora Zdźisławę Janowską	120	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o funduszach inwestycyjnych	145
Oświadczenie złożone przez senatora Krzysztofa Jurgieła	121	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty	151
Oświadczenie złożone przez senatora Mariana Lewickiego	122	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości	152
Oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Lipowskiego	123	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości	153
Oświadczenie złożone przez senatora Janusza Lorenza	124	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o miarach	157
Oświadczenie złożone przez senatora Mirosława Lubińskiego	126	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych	159
Oświadczenie złożone przez senatora Władysława Mańkuta	127	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania	160
Oświadczenie złożone przez senator Janinę Sagatowską.	129	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	161
Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza	130	Uchwała Senatu w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Spraw Unii Europejskiej	163
Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę	131	Uchwała Senatu w sprawie wyboru przewodniczącego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	164
Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę	132	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, ustawy o wyższych szkołach zawodowych, ustawy o pożyczkach i kredytach studenckich oraz o zmianie niektórych innych ustaw	165
Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	134		
Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	135		
Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	136		
Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	137		